

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

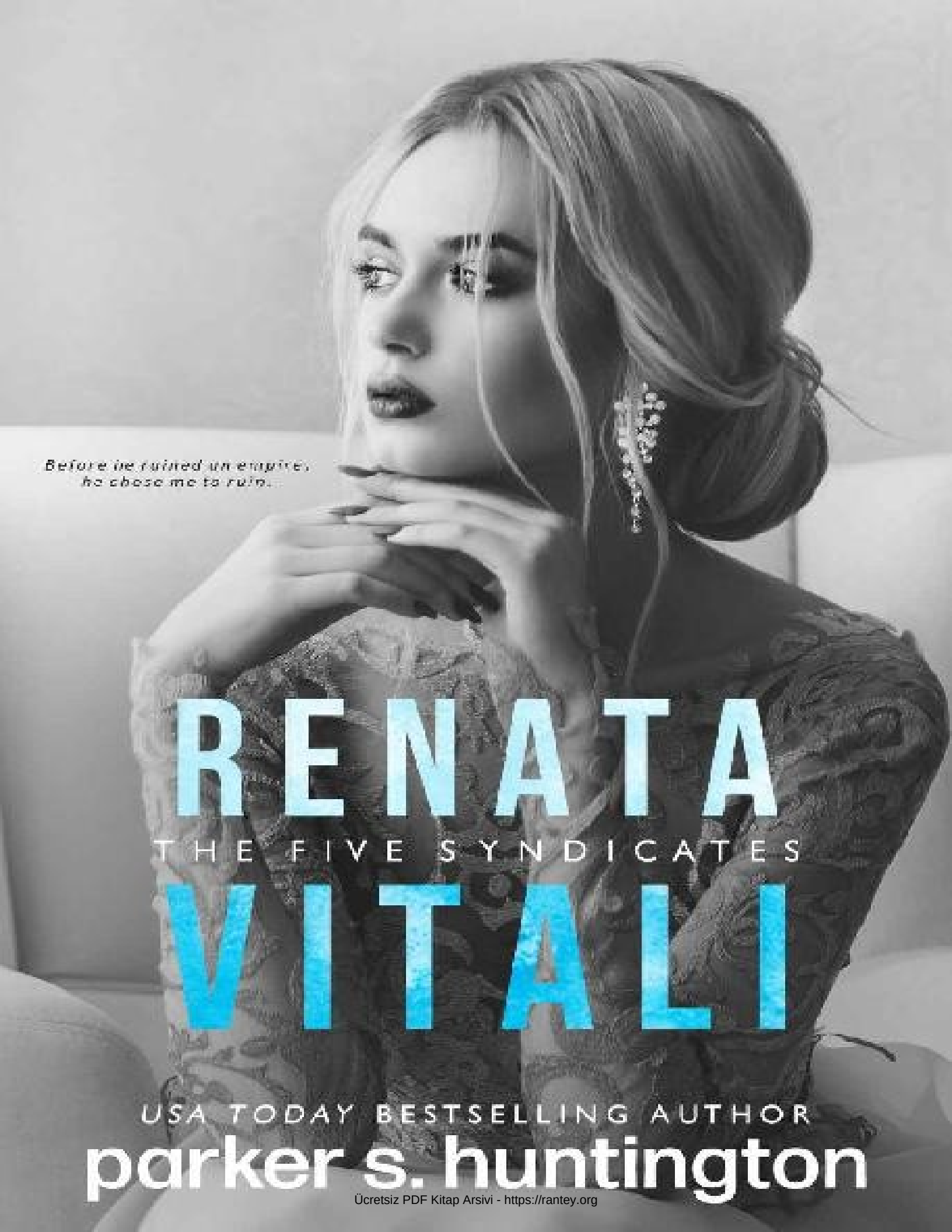
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

*Before he ruined an empire,
he chose me to ruin.*

RENATA

THE FIVE SYNDICATES

VITALI

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
parker s. huntington

THE FIYF STMDICATES

u s A VBESTSELL1I'JGAUTH0R
parker S. hUBt íU tOÜg

Copyright © 2018 Parker S. Huntington

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

İÇİNDEKİLER

[Başlık Sayfası](#)

[İçerik Uyarısı](#)

[Renata Vitali](#)

[Çalma Listesi](#)

[Diğer Kitaplar](#)

[Yazarın Notu](#)

[Önsöz](#)

[Freebie](#)

[Trust](#)

[Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Sonsöz

Teşekkür Yazar

Hakkında

Damiano De Luca: Kısa Bir Bakış

T Bu kitap bir ön roman. Bir uçurumla bitiyor. Bu, Renata ve Damian'ın nasıl tanıştığının hikayesidir; ancak *Damiano De Luca*'yı okumak için bunu okumanıza gerek yoktur. Bu kitap ayrıca şunları içerebilir

Tetikleyiciler.

DAMIANO DE LUCA - TEDAVISI OLMAYAN LANET.

De Luca ailesini yönetmeden önce,
Herkesin korktuğu adam olmadan önce,
Beni aramak için bir imparatorluğu taramadan önce, mahvetmek için beni
seçti.

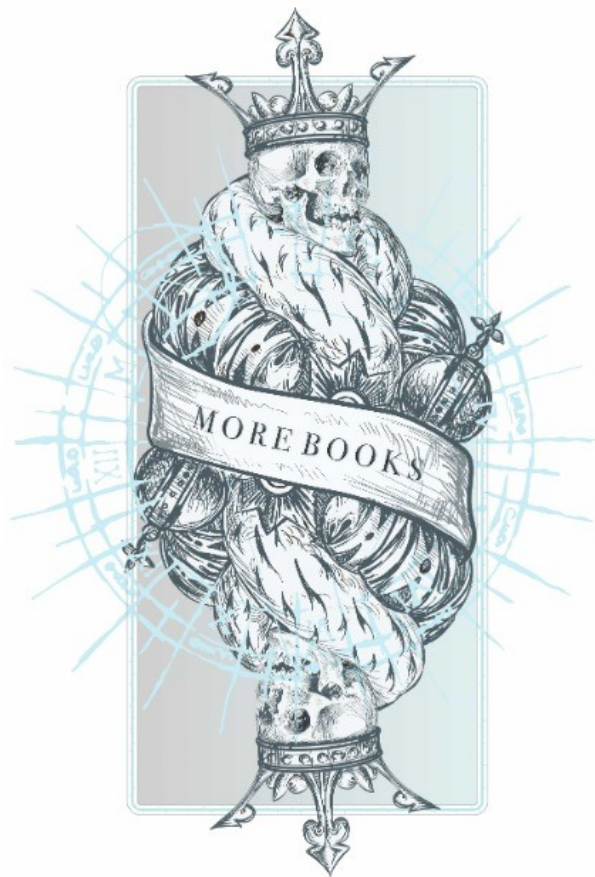
Ben masumdum.
Lekesiz bir prenses.
Vitali mafya tahtının varisi.
Ve yanlış çocukla tanıştığımda yanlış zamanda yanlış yerdeydim.

Benim adım Renata Vitali ve
bu bir aşk hikâyesi değil.

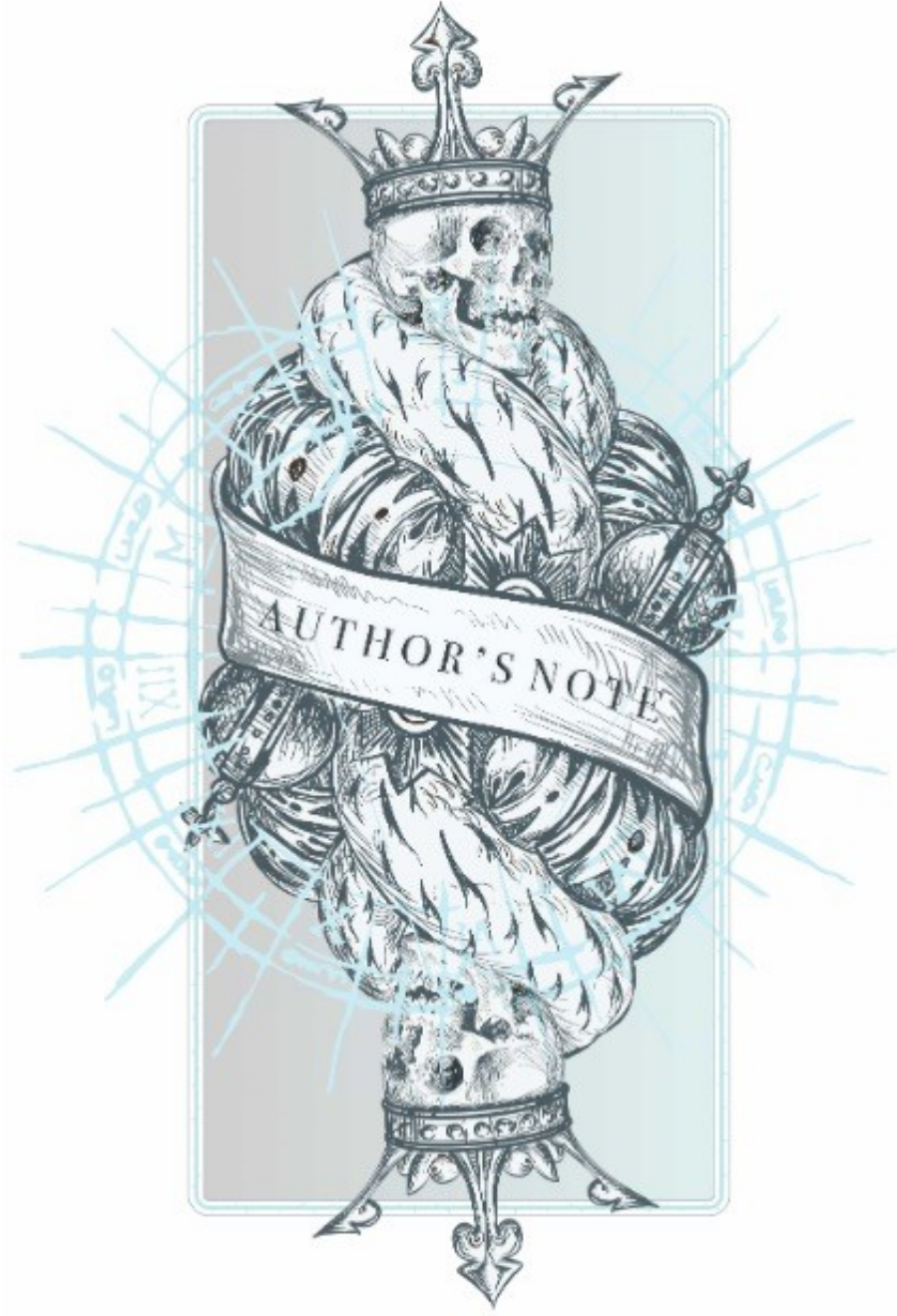
Fall For You - Secondhand Serenade
Seventeen Forever - Metro Station
Kelsey - Metro Station
Vahşi Atlar - Natasha Bedingfield
Before the Storm - Jonas Brothers (ft. Miley Cyrus)
Set Me on Fire - Bella Ferraro
Canavarlar - Timeflies & Katie Sky
Broken Strings - James Morrison & Nelly Furtado
Beside You - 5 Seconds of Summer
Better Luck Next Time - Kelsea Ballerini
Lying (Next To You) - Jack Newsome
Crush - Daniel Feels & Annie Schindel

Spotify'da [buradan](#) dinleyebilirsiniz.

Asher Black
Nicolaio Andretti
Ranieri Andretti
Bastiano Romano
Renata Vitali
Damiano De Luca

Marco Camerino
Rafaello Rossi
Lucy Black

Hey, okuyucular!

Yazarın notunu yazmak beni her zaman korkutmuştur. Bunun -yazar olma hayalimin- gerçek olduğu anlamına geliyor. Aynı zamanda dünyaya bir kitap daha göndermek üzere olduğum anlamına geliyor -korku, heyecan ve adını koyamadığım milyonlarca başka duygu.

Kolay şeylerle başlayacağım. Bu bir novella. Sonu uçurumla bitiyor ve *Damiano De Luca'nın* önsözü. Adil uyarı!

Bu, Damian ve Renata'nın tanışma hikâyesidir. Aynı zamanda *kime* ve nasıl güveneceğinizi öğrenmenin hikâyesi -arkadaşlarınıza, ailenize... kendinize.

Bazen güvenebilmeniz gereken insanlar, güvenebileceğiniz son kişilerdir. Bazen beklenmedik insanlara sığınabilirsiniz, güvenmekten korktuğunuz ama %100 güvenmeniz gereken insanlara.

Kendinizi bir yol ayırımında bulduğunuzda, aşına olduğunuz bir yola ve sadece düşünürken bile kalbinizin çarpmasına neden olan bilinmeyen bir yola baktığınızda, doğru seçimi yapmak, bir inanç sıçraması yapmak ve mutlu olmak için kendinize güvenin.

Yazar notlarımda, her kitaptan ne öğrendiğimden ve onu yazarken ve yayınlarken neler yaşadığımdan bahsetmeyi seviyorum. Genellikle bir kitap yazarım ve sonunda o kitap benim yazarken yaşadıklarımı yansıtır. Ancak bu kez, Renata ve Damian'ın hikayesini yazdıktan *sonra*, öğrendiğim derslerin hayatımda ortaya çıkmaya devam ettiğini fark ettim.

Ben insanlara ikinci bir şans veren biriyim. Sonra üçüncü. Dördüncü. Ve böyle devam eder. Sonra Damian ve Renata'nın hikayesini düşündüm ve kimseye güvenimi borçlu olmadığımı fark ettim. Şans üstüne şans vermek zorunda değilim. Özgür kalabilirim. Güvenmek için daha iyi insanları seçebilirim. Bunu gerçekten hak eden insanları.

Kalmanız gerektiğini düşündüğünüz, rahat olduğunuz ya da değişimden korktuğunuz için bir şeyi ya da tanıdığınız birini terk etmekten korkmayın. Kalıpları kırın. Kendinize güvenin. Kendinizi seçin. Sizin için doğru insanlar, sizi geri seçenler olacaktır.

ÇOK, ÇOK, ÇOK FAZLA SEVGİYLE,

Parker

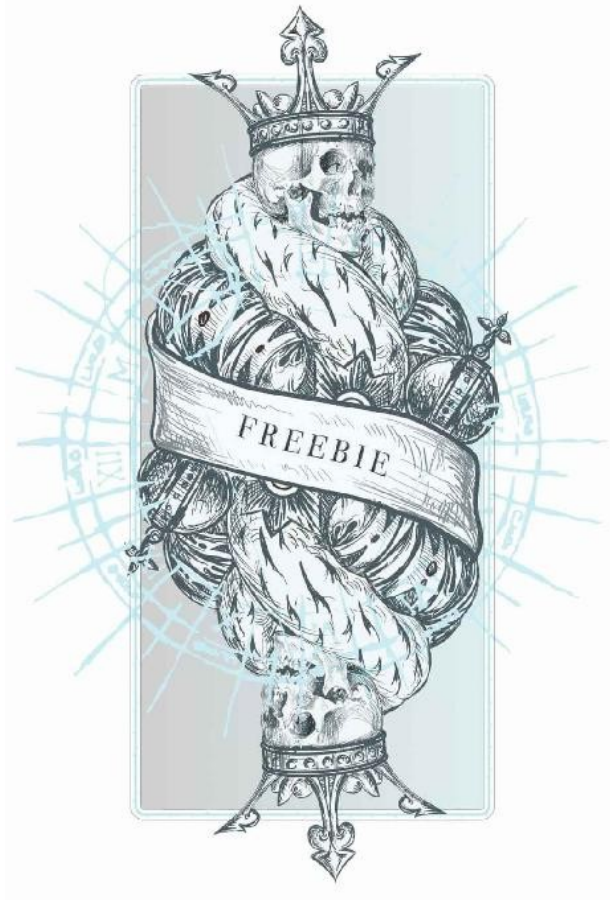
F Yedi yıl önce atalarımız bu kıtada, Özgürlükten doğan ve tüm insanların korsan kitaplara eşit erişim hakkına sahip olduğu önermesine adanmış yeni bir ulus ortaya çıkardı.

Ha! Şaka yapıyorum. Gerçek hayatta, kitap korsanlığı yapanların Araf'ta kendilerine ait bir çemberleri olur. Bilirsiniz, korsan olarak aldığınız kitapların American Idol'den atılanlar ve dilleri kesilmiş sahtekar politikacılardan oluşan bir koro tarafından size Latince okunmasını dinlemek zorunda kalacağınız yer.

Seni uyarmıştım!

Not: Bu kitap yasal olarak sadece Amazon üzerinden satılmaktadır.

*Chloe için.
Seni
özledim.
Sensiz hayat acıtıyor.*

Ücretsiz kitap ister misiniz? Haber bültenime kaydolun ve Anti-Fling'i
ÜCRETSİZ alın! İndirmek için buraya tıklayın veya
<http://bit.ly/AntiFling> adresini ziyaret edin!

Şeytan kırmızı bir pelerin ve sivri boynuzlarla gelmez. Dilediğiniz her şey olarak gelir. Bilgelik ve anlayış için dua edin.

- TUCKER MAX, PISLİKLER ÖNCE BITİRİR.

Güve

n

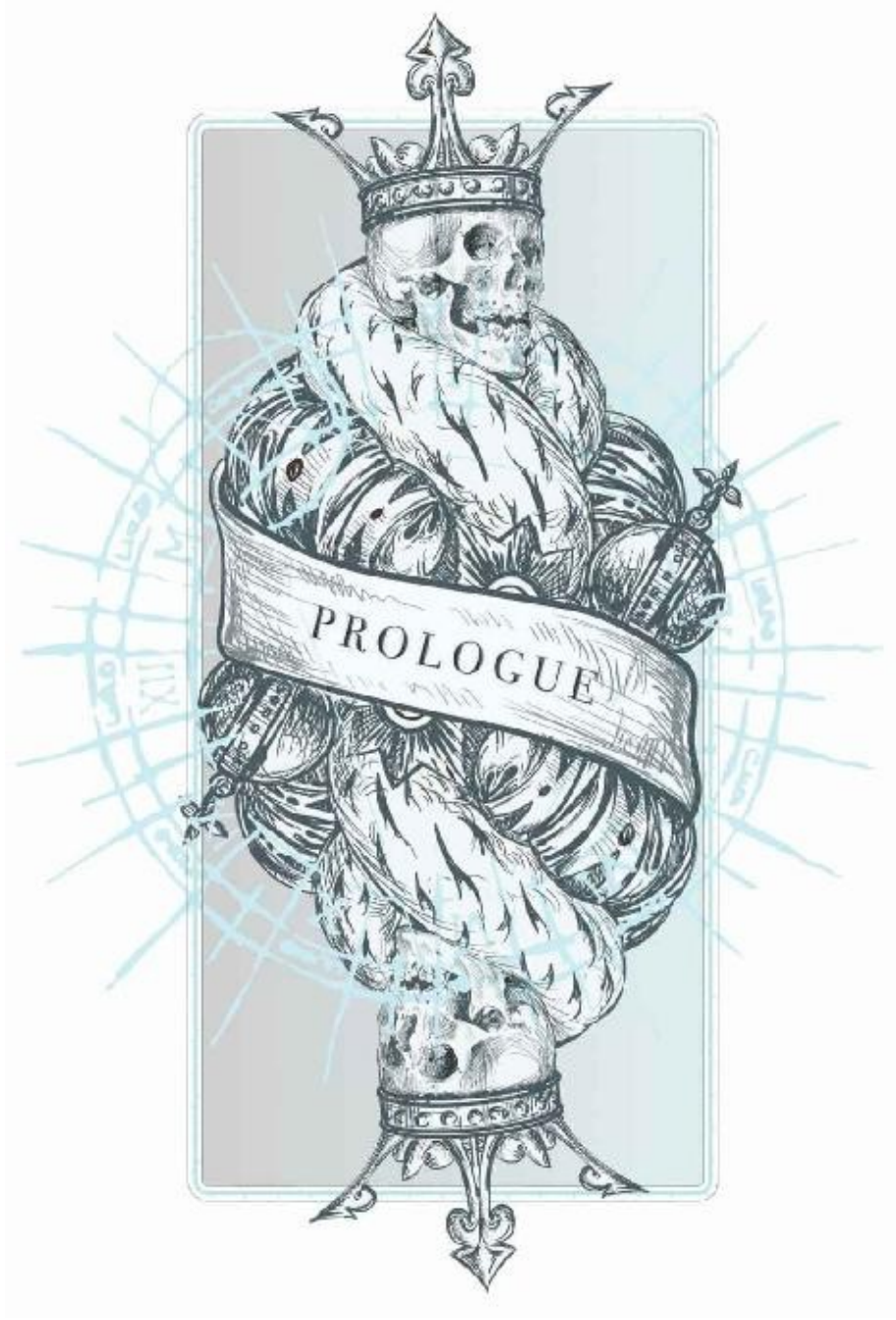
trəst/

İsim

Birinin veya bir şeyin güvenilirliğine, doğruluğuna, yeteneğine veya gücüne olan kesin inanç.

T *Pas bir dizi karardır. Pas vermek sizin seçiminizdir ve pas verdiğiniz kişiler de sizi haklı çıkarma seçimine sahiptir. Bir gün, güvenmeye karar vermeniz gereken zaman gelecektir. O zaman geldiğinde, kendinize güvenin. Sonra da kalbinizin sizi haklı çıkarmasına izin verin.*

“ Sana güvenmek benim kararım. Beni haklı çıkarmak senin seçimin.
- BİLİNMİYOR

Damiano De Luca

T Bir gün daha az acıyacağını söylüyorlar. Mesafe boğazımı sıkmayı bırakacak ve nefes almama izin verecek. Uyanmak, yanımdaki boşluğu okşamak ve onu orada hissetmemek iyi gelecek. Bir şaka yapmak daha kolay olacak ve

Bunu anlayabilecek tek kişinin bunu duymak için orada olmadığını fark edersin. Derler ki, bir gün başka birini bulacaksın ve aynı şeyleri onun için de hissedeceksin.

Böyle şeyler söylüyorlar ama onun aklımdan geçmediği tek bir gece bile yok.

O benim ya lanetim ya da meleğim.

Renata Vitali

D amiano De Luca şimdiye kadar karşılaştığım en zorlu mücadele. O benim tek inanç sığmam. Hızlı düştüm, sert düştüm, önce atladım ve sonra sordum ve sadece o beni geri alabilir ilk aşkım. O benim

Her gece seni düşünüyorum. Uyandığımda sana ulaşmaya çalışıyorum. Asla aynı olmayacak vedam. Kalbimin en büyük düşmanı.

Peki ya ben? Ben *onun* ilk aşkıyım.

Ama ben onun ilk aşkı olmak istemiyorum. Onun son aşkı olmak istiyorum. Gerçek şu ki, bu hikaye bir aşk hikayesi değil.

“

Herkesi sev, azına güven, kimseye yanlış yapma.

- WILLIAM SHAKESPEARE

Renata Vitali

M Uçak Devil's Landing'deki pistte kayarken parmaklarım deri kolçağı kavradı. Çoğu küçük Teksas kasabasının özel bir uçak pisti lüksüne sahip olmadığını sanıyordum, ama Devils Ridge tipik bir küçük kasaba değildi.

Kıyı kenarlarına serpiştirilmiş şirin deniz fenerleriyle Devils Ridge, hantal bir mafya varlığı olmasaydı ilginç ve doğal bir yer olabilirdi. Teksas'ın en eski ikinci şehriydi ve ilk koloni yerleşimi 1700'lere kadar uzanıyordu. Birkaç yüz yıl sonra Devils Ridge'e yeni bir şeytan yerleşti - kasabayı kirleten ilk De Luca olan Ludovico De Luca.

Vitali arşivlerinde Ludovico'nun deliliğe sürüklenişini belgeleyen kitaplar vardı. Oğlunun karısı doğum yaptıktan sonra ikisini de katletmiş ve torununu kendisinden daha deli yetiştirmişti. De Lucas'lar her nesli ahlak kurallarından yoksun yetiştiriyordu ve ben aslanın inine giriyordum.

Parmaklarımı önümdeki ahşap süslemeli masanın üzerinde gezdirdim. Soyadım Vitali, asırlık armamızla birlikte ortasına kazınmıştı. Defne yaprakları. Aslan. Meşale. Mor. Barış. Cesaret. Zeka. *Asalet*.

Dünyanın her yerinde İtalyan mafya örgütleri vardı ama en büyük örgütler beş Amerikan örgütüydü: Romano, Andretti, De Luca, Camerino ve Rossi. Yüzlerce yıl önce, dünyanın dört bir yanında acımasız savaşlar patlak verdi. Sendikalar toprakları ve onurları için diğer sendikalarla savaştı. Avrupa'daki iki sendika yok edildi. Binlerce ölü. Milyonlarcası heba oldu. Ancak o zaman tüm sendikalar İtalya'da barış görüşmeleri için bir araya gelmeyi kabul etti.

Ailem, Vitali barış görüşmelerini yönetti. O zamandan beri ailem sendikaları yönetti ve hiçbir sendikanın çizgiyi aşmadığından emin oldu. Vitali'nin kendi orduları vardı. Kendi derin kasalarımız vardı. Ve kendi hiyerarşimiz vardı; babam -il *condottiero*- en tepede oturan patron, ben ise yalnız mafya prensesiydim.

Kulağa büyüleyici geliyordu ama gerçekte, zalim bir baba, alışılmadık bir yetiştirme tarzı ve yatılı okullarla dolu bir hayattı... ve şimdi de ceza olarak De Luca bölgesine gönderiliyordu.

"Bayan Vitali?" Yedi yıl önce Ivo, İtalya'dan Connecticut'taki yatılı okuluma giderken uçuş görevlisiydi ve o zamandan beri yanımdan ayrılmadı. Gözlerim kıyafetinde gezinirken ne istediğimi nasıl da biliyordu. "Telefon yok, Ren. Baban kesin talimat verdi."

Lakabımı kullanmasından nefret ederdim. Öfkemi, 3G ile Netflix izlemenin iPhone'umun pilini bitirdiği gibi bitiriyordu. "Ben sormadım."

Kıkırdadı ve kolunu bana uzatarak beş-altı bedenim onun omzuyla göz hizasına gelene kadar ayağa kalkmama yardım etti. Ucuz, boyalı sarı saçlarım başımın tepesinde samuray topuzu şeklinde duruyordu ve çıplak yüzümle uzun bacaklarımı örten eşofmanlarım arasında burada olmak istemediğim izlenimini veriyordum. De Luca ailesi dışında burada olmak isteyecek mantıklı bir sendika üyesi bulabileceğimden şüpheliydim.

Ivo beni merdivenlerden aşağı indirdi ve uçaktan indirdi. "Eşyaların bu gece geç saatlerde De Luca malikânesine ulaşacak." Merdivenlerin dibinden birkaç adım ötede duran şehir arabasına baktı. Renkli camlar. Koyu ve parlak. Gösterişli plakalar, oysa mafyaların çoğu işaretsiz ve gösterişsiz olmayı tercih ederdi. "İyi olduğuna emin misin?"

Benden ne yapmamı istiyordu? Kurtarılmam gerekiyorsa iki kez göz kırpmamı mı? Başımı salladım ama yine de iki kez göz kırptım. Birinin sizi ne zaman şaşırtacağını asla bilemezsiniz.

Sevgi gösterileri benim için beluga mersin balığı havyarı kadar nadirdi ama yine de öne doğru eğildim ve dal gibi kollarımı Ivo'nun boynuna doladım. "Seni özleyeceğim, Ivo. Şimdi uslu dur, tamam mı?"

Ve yapardım. Dokuz yaşımdan beri Ivo beni her hafta sonu yatılı okuldan Maman'a otuz dakikalık bir uçuşla götürüyordu. Onu kendi babamı gördüğümde çok daha fazla görmüştüm ve şimdi onu bir daha ne zaman göreceğimi bilmiyordum.

"Bunu size ben söylemeliydim, Bayan Vitali. Umarım sizden bir sorun çıkmaz, küçüğüm." Alnımdan öptü ve şoför arabasının kapısını açıp gidene kadar bekledi.

Arkana bakma. Arkana bakma. Arkana bakma.

Arkama baktım ve uçağın kapısı Ivo'nun arkasından kapanırken kirpiklerimin arasından bir damla gözyaşı süzüldü. Kimseye fark ettirmeden gözyaşımı silebilmek için elime hapşırır gibi yaptım. Ama Rolls Royce'a girip Devils Ridge'in Baş Şeytanı'yla yüz yüze geldiğimde ve bilmiş bir dudak büküşüyle karşılaştığımda kimseyi kandırmadığımı anladım.

Angelo De Luca üç parçalı ısmarlama takım elbisesi içinde, saçları geriye taranmış ve manikürlü tırnakları büyük boy bir puroyu kavrarken beni geride bıraktı. "Vay, vay, vay. Sizinle tanıştığım memnun oldum, Bayan Vitali." Bizi ayıran orta konsol için şükrederek arka koltuğa yerleştiğimde temkinli gözleri tüylerimi diken diken etti. Bakışları devam ederken ikimiz de konuşmadık. "Demek baban yaramaz kızını cezalandırmak için buraya gönderdi, ha?"

Hayır, babam öğle yemeğinde sekreterinin bacaklarının arasında yemek yerken yakalandı ve karısına söyleyemeden kızını Middle of Nowhere, Texas'a gönderdi. Onu ziyaret ederek sürpriz yaptığım bir hafta boyunca babamın aletini temiz tutamaması benim suçum değildi. Angelo'nun bu senaryoda kötü adamın kim olduğunu düşüneceğini merak ediyordum. Muhtemelen ben.

Cevap vermedim, bunun yerine önümdeki koltuğun arkasına iliştirilmiş tablete uzandım. Angelo'nun eli bileğimi sıkıca kavradı ve adının ne kadar saçma olduğunu kanıtladı. Bu adamda melekten eser yoktu.

Elimi çektim ve diğer elimle morarmış ete sarılmamak için kendimi zor tuttum. Babamın telefon yasağı can sıkıcı olabilirdi ama bu beni bir telefon bulup gördüklerimi anneme anlatmaktan alıkoyamazdı. Burada olmak istemiyordum. De Luca ailesi dışında burada olmak isteyecek mantıklı bir sendika üyesi bulabileceğimden şüpheliydim.

Neden evliliklerini sürdürme zahmetine girdiğini bile bilmiyordum. Aynı ülkede yaşamıyorlardı. Birakın birbirlerini, kimseyi kandırdıkları yoktu. Babam İtalya'da yaşıyordu ve onu yılda bir kez ziyaret ediyordum, annem ise Connecticut'taki yatılı okuluma otuz dakikalık kısa bir uçuş mesafesinde yaşıyordu ve onu her hafta sonu ziyaret ediyordum.

Havaalanının iniş pistine paralel bir striptiz kulübünün önünden geçtik ve neon tabelasında "The Landing Strip" yazısı parlıyordu.

"Benim sopam." Angelo büyük boy Blink 182 tişörtümün bol ağırlığı altındaki göğsüme baktı. "İstersen ziyaret edebilirsin. Eminim buraya uyum sağlarsın, hayatım."

Onu görmezden geldim ve şoför Viktorya tarzı büyük evlerin önünden geçerken camdan dışarı baktım. Devils Ridge'de zaman hiçbir şeye dokunmamış gibiydi ve bindiğimiz araba yirmi birinci yüzyıldan kalma olmasaydı, birinin bizi 1800'lerin ortalarında tuzığa düşürdüğünü düşünebilirdim.

Araba iki katlı demir kapıları geçip ağaçlarla kaplı bir garaj yoluna girdikten sonra Angelo bana siyah, plastik ve dikdörtgen bir şey uzattı.

Uzattığı parmaklarından aldım, ona dokunmamaya özen gösterdim. "Nedir bu?"

"Bir çağrı cihazı." İnce dudakları alaycı bir ifadeyle kıvrıldı. "Sinyor Vitali telefonla iletişim kurmamanız gerektiğini söyledi ve sizinle iletişim kurmak için bir yola ihtiyacım olacak."

Üst dudağını kıvrarak eşofmanlarıma bakarken içimi bir eğlence kapladı. *Sadece bir aptal güce bakar ve zayıflık görür.* Annem bunu bana ilk kez, tüm yaşitlarımın aynı anda paylaştığı büyüme atağını kaçırdığımda söylemişti. Haklıydı da.

Ortaokula geldiğimde, büyüme atağıma ulaşmıştım ve Victoria's Secret modellerinin podyumlarda caka satarkenki saçları gibi kabaran, doğal dalgalı kahverengi saçlara sahiptim. Gözlerim, benim şeytani demeyi sevdiğim ama annemin her zaman mest edici dediği bir kehribar tonuna sahipti. Ve sekizinci sınıftaki çocuklar sesimi süsleyen hafif İtalyan aksanından "egzotik" diye bahsederlerdi.

İlgiden nefret ederdim. Kızların kaşlarını çatmasına ve erkeklerin bana bakmasına neden olmasından nefret ederdim. Öğretmenlerimin benim hakkımda farklı düşünmesinden nefret ediyordum. Benim gibi görünmenin ve benim gibi konuşmanın getirdiği beklentilerden nefret ediyordum.

Annem izin verir vermez saçlarımı sade bir sarıya boyamaya başladım, kusursuz bir Genel Amerikan aksanı benimsedim ve ara sıra taktığım bir çift fareli, reçetesiz gözlük buldum. Ortaokuldan ayrılıp yatılı okula girdiğimde, artık sahte arkadaşlıklar kurmak zorunda değildim. İnsanlar beni görmezden geliyordu, tıpkı istediğim gibi.

Ve şimdi De Luca ailesinin reisinin yanında otururken, onun da beni görmezden geldiğini biliyordum. Angelo'nun temkinli bakışları ve sert dokunuşları bir gözdağı aracıydı. Ama bunu yaparken, kartlarını benim görmem için ortaya koymuştu. Benim zayıf olduğumu düşünüyordu. Kurnazlık daha çok işe yarayabilecekken, kaba korkutma taktiklerinden daha fazlasını hak edemeyecek kadar zayıf.

O bir aptaldı ve başkalarının gücümü onaylamasına ihtiyacım yoktu. Bu sürgünü başım dik bir şekilde, göz ardı edilerek ve anlayışlı davranarak atlatacaktım. Başka bir yolu yoktu.

Şoför kapıyı açtı ve sıcak Teksas rüzgârını üzerime savurdu. Uzattığı eli tuttum, kendimi düzelttim ve çok belli etmeden Angelo'dan olabildiğince uzaklaştım. Angelo'yu takip ederek taş merdivenlerden yukarı çıktım ve Devils Ridge'deki evlerin çoğu gibi muhtemelen 1850 civarında inşa edilmiş Viktorya dönemine ait devasa bir malikâneye ulaştım.

Beyaz süslemeler siyaha yakın taşların arasında göze çarpıyordu. İki uşağın açık tuttuğu çift kapıdan içeri girdiğimde, koyu renkli ahşabın

zeminler kasvetli dış cepheyle uyumluydu. Ev soğuk görünüyordu, yaşına rağmen içinde hiç yaşanmamış gibiydi.

Angelo beni döner bir merdivenden geçirip bir koridora soktu. Sondan ikinci kapıyı açtı ama kapının girişinde durdu. "Burası senin odan." Yeni odanın karşısındaki kapıya doğru ilerledi ve onu açtı. Kapı, hamamlardaki gibi gerçek bir banyo havuzuna açılıyordu. "Burası doğu kanadındaki banyo. Ev Viktorya öncesi dönemden kalma ve su tesisatı da bunu yansıtıyor. Biri dönemin geç Viktorya dönemi evlerini yansıtacak şekilde, diğeri de modern olanaklar sunmak üzere yakın zamanda olmak üzere iki kez yenilenmiş olsa da, evin tarihi bütünlüğünü bozmadan daha fazla banyo ekleyemezdik." Kendi sözleri karşısında neredeyse hırlıyordu.

Haklısın. Çünkü Angelo De Luca'nın 'tarihi bütünlüğü' önemseydiğine inanmam gerekiyordu. Banyodan çıktık ve o da kapıyı kapattı. Başka bir şey söylemesini bekledim.

Bunun yerine kalçasını duvara yasladı, kollarını kavuşturdu ve gözlerini bana dikti. "Seni burada istemiyorum. Ailenin beş sendikayı yönettiğini düşünmesi hoşuma gitmiyor." Beş sendikayı biz *yönetiyorduk*. En azından onları denetlemek bizim görevimizdi. "Ve bizi gözetleme fikrinden de kesinlikle hoşlanmıyorum. Burada görülecek bir şey yok. Rapor edilecek bir şey yok."

Seçeneklerimi düşündüm. Başımı eğip uysal davranabilirdim. Genelde böyle yapardım ama burada en iyi seçeneğin bu olduğundan şüpheliydim. Eğer itip kakarsam Angelo üzerimde tepinmeye devam edecekti ve bana elini sürmemek gibi doğru kararlar almamı sağlayacak bir filtreye sahipmiş gibi görünmüyordu.

Ben de başımı eğdim ve küçümseyici bir sırıtişla onu soğuttum. "Bu yüzden burada değilim." Güçlü, düz sesimde hiçbir titreşim yoktu. "Yerini unutma De Luca. Vitali'nin arkasındaki. Romano'nun arkasında. Andretti'nin arkasında. Rossi'nin arkasında. Camerino'nun arkasında. Beş sendikanın sonunda sağlam bir şekilde durmak nasıl bir şey?"

Parmağını kaldırdı ve bana doğru salladı. "Şimdi ağzına dikkat et, seni küçük sürtük."

Kıyafetlerime baktım, vücut dilim açıkça ilgisiz ve şaşkıındı. "Sürtük kelimesinin senin düşündüğün anlama geldiğini sanmıyorum Angelo."

Konuşmak için ağzını açtı, daha iyi düşündü ve kapattı. Tekrar açtığında daha az sakın değildi, ama yüzünde memnun bir gülümseme vardı, "Banyoyu oğlum Damiano ile paylaşacaksın, onun odası senin odanın yanında."

Bekle.

Angelo De Luca'nın bir oğlu mu varmış?!

“ İster arkadaşlık ister ilişki olsun, tüm bağlar güven üzerine inşa edilir. O olmadan, hiçbir şeyiniz olmaz.

- BİLİNMIYOR

Damiano De Luca

L Her akli başında insan gibi, Angelo'nun malikanesinde mümkün olduğunca az zaman geçirdim. Annem hayattayken orası da benimmiş gibi gelirdi. Şimdilerde, yerel striptiz kulübünde geçirdiğimden daha fazla zaman geçiriyorum.

çocukluk evimde. Striptizciler bana göre değildi. Ancak orada çalışan insanlarla ve onların hizmetlerinden yararlananlarla iletişim kurmak benim işimdi.

Miriam ucuz iç çamaşırları ve sayılamayacak kadar çok çürük içinde önümde duruyordu. Gözleriyle buluşmadan önce her birini kataloglayarak onlara baktım. "Sana yine vuruyor, Mir."

Miriam babamın consiglieri'sinin metresi olmuştu, benim taşaklarımın düştüğü sıralarda. Angelo'nun danışmanı karısını dövüyordu, bu yüzden Mir'in bronz tenini kaplayan patlıcan rengi morluklar beni şaşırtmadı. Bunu bekliyor olmam, kabul ettiğim anlamına gelmiyordu. Bu beni çok kızdırıyordu ama bir gün De Luca sendikasının başına geçecektim ve bu sorunlar olmayacaktı.

"O yakışıklı suratını benim için endişelendirme, Damian. Ben iyi olacağım." Normalde asla bu kadar rahat konuşmazdı ama The Landing Strip'teki özel oda bize Angelo'nun adamlarından biraz koruma sağlıyordu ve ben de bunun onu açacağını umuyordum.

"Sana neden vurdu?"

Başını eğdi, karnıma bir yumruk daha indirdi. Dövülen kadınlar bana annemi hatırlatıyordu ve her seferinde onun babam tarafından ezilmesini ve daha fazlası için yalvararak geri dönmesini izliyordum. Durdurmak için çaresizdim.

Öne çıktım, iki parmağımı Mir'in çenesinin altına yerleştirdim ve başını olabildiğince nazikçe yukarı kaldırdım. Cam gibi toz mavisi gözlerinde yansımamı inceledim. Düzgün bir beyefendi kesimi. Koyu renk gözler. Aquiline burun. Keskin klasik İtalyan yüz hatları. Yarın tıraş edeceğim bir tutam kirli sakal.

Kaslı, altı-iki bedenim de onun üzerinde yükseliyordu, bu yüzden onunla konuşurken yüz ifademi yumuşatmaya çalıştım. "Bana güvenebilirsin, Mir. Seni koruyacağım."

"Baban-"

"Babam bir dinozor. Bir T-Rex'in kollarını gördün mü? Uzağa ulaşamazlar. Sana dokunamaz, Mir. Ona izin vermeyeceğim."

Gülümsedi ve kısa bir kahkaha attı. "De Luca sendikası için harika bir patron olurdun, Damiano."

Planımız buydu.

Başını salladı ve korku gözlerini büyüttü. "Bunu söylememeliydim." Etrafına bakındı. "Öyle demek istemedim. Bu kadar iyiyken ne söyleyeceğini unutmak çok kolay." Gözleri tekrar açılmadan önce kapandı. "Angelo De Luca harika bir patron. Babana aksini ima ettiğimi söylemezsin, değil mi?"

"Mir, ben babam değilim. Sözlerine dikkat etmene gerek yok. Korkmana gerek yok. Cildinde morluklar görmekten hoşlanmıyorum. Benimle konuşurken ellerinin titremesinden hoşlanmıyorum. Bunların hiçbirisi doğru değil. Bunu anlıyor musun?"

Başını iki yana salladı. "Ne yapacağımı bilmiyorum Damian. Kaçıp gidemem. Bütün ailem burada yaşıyor. Onları bırakamam!" Babası düşük rütbeli bir De Luca'ydı ama De Luca topraklarını asla terk etmeyen sadık biriydi. "Hiçbir şey yapamam."

Ona baskı yapmak ikimize de iyi gelmeyecekti. Bu yüzden başımı salladım ve aramıza rahat bir mesafe koydum. "Bir şeye ihtiyacın olursa bana gelebilirsin, Miriam."

"Teşekkür ederim. İyi bir arkadaş oldun."

Mesele de buydu. Beni yanlış anlamayın. Miriam'ı gerçekten önemsiyordum ve onun güvenliği beni gerçekten endişelendiriyordu... ama düşük rütbeli olmasına rağmen Mir'in babasının De Luca sendikasında geniş bir arkadaş ağı vardı. Babamı tahttan indirmeme yardım edecek mükemmel bir müttefik olabilirdi.

Miriam yanağını okşadı ve gitti. Odada birkaç dakika kaldım, yataktan düşmüşüm gibi görünmesi için saçlarımı karıştırdım ve düz tişörtümü kırışıklıklar oluşturacak şekilde birkaç yerden buruşturdum. Bir görev tamamlandı. Bir tane daha kaldı.

Cebime uzandım, bir Gurkha Black Dragon purosu çıkardım, açtım ve içine gizlenmiş kâğıdı çıkardım. On iki yüz dolarlık bir puro mahvolmuştu.

Aynen böyle. Bilinmeyen bir hayırsever son bir yıldır bana içinde gizli mesajlar olan purolar gönderiyordu. Bilgisiz olmak hoşuma gidiyor muydu?

Tabii ki hayır. Ama yardımı reddedecek durumda değildim. Bu kez mesajı okudum, duygularım normalden daha karışık.

Miriam'ı daha sonra kullanmak için onunla arkadaş olmak kirli hissettirdi. Gerekli ama kirli. Hayırsever'in önerisi olmasaydı daha az kirli hisseder miydi? Muhtemelen. Her iki durumda da bunları değiştiremezdim, bu yüzden bir sonraki görevime odaklandım.

Consiglieri'yi oturtun.

Gözlerimi devirdim. Kulağa geldiği kadar kolay değildi ama denerdim. Babamı o tahttan indirmek ve halkımdan uzaklaştırmak için her şeyi yapardım. Angelo'nun onlara verebileceğinin en iyisinden daha iyisini hak eden insanlar, özellikle de onlara en kötüsünü verdiğinden beri.

The Landing Strip'ten ayrılırken mat siyah Range Rover'ımın anahtarları ceplerimde şingirdadı ve dışarı çıkarken herkesle vedalaştım. De Luca üyelerinin çoğu iş arasında burada toplanıyordu, bu da burayı ağ kurmak için en iyi yer yapıyordu. Ana planımdaki bebek adımları.

Koridora ulaştığımda Angelo akşam yemeği için ayrılmıştı, tıpkı yapacağını bildiğim gibi. Onu mümkün olduğunca az görmek akıl sağlığımı korumama yardımcı oluyordu. Araceli elinde bir yığın çarşafı koridorda yürüyordu, ki bu saat göz önüne alındığında tuhaftı. Kat hizmetleri personeli genellikle şimdiye kadar odalarına çekilmiş olurdu.

Yanımdan geçip gideceğini düşündüm ama onun yerine gülümsedi, başını kibarca eğdi ve bir süredir yaptığı gibi vücuduma baktı. Kaşlarımı kaldırdım. "Evet?"

Yüzü kızardı ve etrafına bakındı -muhtemelen söyleyecek mantıklı bir şey arıyordu- sonra gözleri benimkilere döndü ve fısıldadı, "Vitali kızıyla tanıştın mı? Daha önce hiç bir Vitali ile tanışmamıştım. O biraz... rüküş mü?"

Sözleri karşısında durakladım, gözlerim kısıldı ve başım öne eğildi. "Vitali kızı mı?" Onunla ilgili hatırlayabildiğim herhangi bir dedikodu için beynimi yokladım, aklıma bu kadar kolay gelmesine şaşırdım.

Renata Vitali. On altı yaşında. Tek çocuk. Margot Vitali ve Vitali ailesinin reisinin kızı. Zeki olduğu söyleniyor.

Araceli'nin kaşları çatıldı ve flört etmeyi bıraktı. "Onun geleceğini bilmiyor muydun?"

Hayır, yapmadım.

Bilinmeyen güçlü bir varlık benim bölgeye girmişti ve ben bunu bilmiyordum. Çenem titredi. Böyle bir şeyi benden saklamak tam babama göreymiş. Başımdan savmak istedim. Bu bilgiyi bir kenara itip babamı tahttan indirmeye odaklanmak istedim... ama içimden bir ses bunun her şeyi değiştireceğini söylüyordu.

“ Güven, eylemler sözlerle buluştuğunda kazanılır.

- CHRIS BUTLER

Renata Vitali

S Bazen, felaketin sizi vurmak üzere olduğunu bilirsiniz. Bir lastik gıcırtısı. Oksijen maskeleri uçak koltuğunuzun üstünden size doğru ateş eder. Uçaktan inmeden önce yüzünüze yayılan uyuşukluk.

İNME.

Benim için hiçbir uyarı işareti yoktu.

Angelo De Luca, Papà'nın bana verdiği ceza ne kadar sürerse sürsün, odamın ne olacağını bana gösterdikten birkaç saniye sonra Doğu Kanadı koridorunun köşesini döndüğünde kalbim sakindi.

Bir dakika geçmeden yanımdaki odaya daldığımda ve parmaklarım bir an bile tereddüt etmeden kapı kolunu çevirdiğinde kalbim sakinleşmişti.

Yatak odasına yavaşça girerken kalbim sakindi. De Luca'nın gizli oğluna ait olan odaya. Babası ona *Damiano diyordu*, sesinde zerre kadar sevgi yoktu.

Daha iyi bilmeliydim.

Bu dünyada, Beş Sendika'dan birinin mafya patronuysanız, bir çocuğu saklamak için tek bir neden vardı. Angelo De Luca'nın gizli oğlunun sorununun ne olduğunu ilk elden öğrenme düşüncesi beni korkutmalıydı.

Ama babamı gördüğüm nadir anlarda bana korkunun zayıflık, zayıflığın da ölüm olduğunu öğretmişti. Bu tuhaf bir ders değildi, bir babanın kızını güvende tutmaya yönelik onurlu bir çabası da değildi.

Bu bir uyarıydı.

Ona karşı.

O benim hayatımdaki tehditti. Her zaman da öyle olacaktı. Buraya geleli bir saatten az olmuştu ama Devils Ridge, Teksas'ta geçirdiğim her saniye bana bunu hatırlatıyordu.

Zayıf olma.

Sen bir

Vitali'sin.

Vitaliler korku hissetmez.

Tanrım, koca bir kıta uzakta ve babamın sesi hâlâ aklımı kurcalıyor. Genellikle öfke uyandırırdı. Bugün, Damiano De Luca'nın odasında bir cep telefonu ya da sabit hat aramaya başladığımda kararlılık başımdan ayak parmaklarıma kadar yayılıyordu.

Yandaki odam gibi bu oda da yaşanmamış gibiydi. Benim odamın aksine, birileri bu odada bir nokta iki saniyeden daha uzun süredir yaşıyordu.

Bakımsızlığın izleri odayı boyuyordu. Gıcır gıcır, temiz çarşaflara kim bilir ne zamandır dokunulmamıştı. Tıraş losyonu kokan eskimiş bir hava. On sekizinci yüzyıldan kalma tek bir şifonyer, ince bir toz tabakasıyla kaplanmıştı.

Bunun ne anlama geldiğini düşünmeliydim. Hizmetçiler bile bir süredir bu odaya girmemişti. Düşünmedim. Maman, babamın beni De Lucas'larla yaşamam için Teksas'a göndermeden önce sekreterini döverken gördüğümü bilmeyi hak ediyordu -telefonsuz ve Maman'a ispiyonlama fırsatım olmasın diye asla telefonla görüşmemem konusunda kesin talimatlarla kuşatılmış bir halde.

Dinleyecek bir tip değildim ama söz konusu ailem olduğunda insanlar kaçışan fareler gibiydi. Ya da belki de tarikat müritleriydiler - çelimsiz ve boyun eğen, emir almak için yalvaran, elektronik eşyaları benden saklamaktan mutluluk duyan müritler. Bu da yabancı topraklarda lanet bir telefon aramanın neredeyse imkânsız olduğu anlamına geliyordu.

Babamın okyanus ötesinde bile insanlar üzerinde bu kadar kontrol sahibi olması beni şaşırtmıştı. Vitali ailesinin reisi olarak, Papà *il condottiero* idi. Liderdi. Daha basit bir ifadeyle, dünyanın dört bir yanındaki sendika bölgeleri eyalet ve patronları da vali olsaydı, Vitali ailesi federal hükümet olurdu. Peki ya Papa? O da başkan olurdu.

Yine de mafya dünyasının kurallarını o koymuş olabilir ama ben kendi kurallarımı koydum. Bu kurallar arasında ona karşı gelmek için elimden geleni yapmak da vardı. Bir telefon bulmak gibi. Odayı taradım, her santimini optik olarak izledim.

Başarısızlık gözlerimle buluştuğunda kalbim sakinleşmişti. Masanın üzerinde düzgün bir çamaşır yığını, yastıklı yatağın altından görünen bir günlük ve Alaska kral yatağının yanındaki gömme nemlendiricide saklanmış yirmi üç bin dolar değerinde Gurkha Black Dragon puolarının bulunduğu bir kutu vardı. Ama telefon yoktu.

Koridordan mırıltılar geliyordu ve ben odada saklanacak bir yer ararken kalbim hâlâ sakindi. Kilitli dolap. Koridorun karşısındaki banyo. Perdeler birbirine o kadar sıkı bağlanmıştı ki ince belim bile arkasına saklanamıyordu. Altı 18th yüzyıldan kalma ahşapla kapatılmış sayvanlı yatak.

Aptal, saf Renata Vitali.

En kötüsü için plan yapmayı öğrenebilir miyim?

Yine de yatak odasının kapısının kolu döndüğünde kalbim sakinleşti ve saklanacak bir yer olmadığını fark ettim.

İsyan için dikilmiş eski tasarım eşofmanlarım ve İtalya'dan Teksas'a sekiz saatlik özel uçuşa dayanıklı samuray topuzumla Damiano De Luca ile ilk karşılaşmam için olabildiğince hazır görünerek yatağın ortasına yerleştiğimde kalbim sakindi.

Keşfin kaçınılmazlığını zarafetle kabul ettiğim için kalbim sakindi.

Kalbim sakindi.

Kalbim sakindi.

Kalbim sakindi.

Ta ki onu ilk kez görene kadar. Ama öyle değildi.

“

Güven bir silgi gibidir. Her hatadan sonra gittikçe küçülür.

- BİLİNMİYOR

Damiano De Luca

Kendimi Vitali'yle tanışmaya hazırlamıştım ama onunla odamda tanışmaya hazır değildim. Kapıyı açtığım anda gözlerim onunkilere takıldı.

Şaşkınlık bedenimde bir yolculuk yaptı, ama ben buna müdahale ettim ve yatağımda yatan onu inceledim.

Şok parmaklarını büktü ve gözlerini açtı, bu da bana bilmem gereken her şeyi anlattı. Beni daha önce hiç görmemişti. Adımı bile duymamıştı. Bu, De Luca sendikasının en iyi saklanan sırrı olduğumun bir kanıtıydı. Eğer bir Vitali beni duymadıysa, kimse duymamıştır.

Renata'nın dudakları aralandı ve başparmağımı dudaklarının arasından geçirip dilini okşama dürtüsü parmaklarımı kaşındırdı. *Bu*. Ona verdiğim bu tepki ihtiyacım olan şeyin tam tersiydi. Şimdi değil, planımdaki her şey bir araya gelmeye başlamışken.

Bu hiç mantıklı değildi. Koyu kökleri boktan sarı boyasının kenarlarını lekeliyor, zengin ev kadınları dizilerinden birinde oynuyormuş gibi tasarımcı eşofmanları giyiyor ve saçlarını başının üstünde orantısız bir top halinde yığıyordu.

Yine de güzelliği beni hayrete düşürdü. En kötü dikkati çeken türden bir güzellik. Bu kızı gören ve ona yapmak istediği kirli şeylerden başka bir şey düşünmeyen türden. Ve nedenini anlayabiliyordum. Müstehcen bir kızdı. Müstehcen. Dudakları o kadar dolgundu ki ilk gördüğünüz şey onlardı. Kirletmek isteyeceğiniz ağırbaşlı gözler. Isırdıktan sonra ne kadar kırmızı görüneceğini merak edeceğiniz kadar sütlü bir cilt.

Başını yana eğmiş, sanki beni anlamaya çalışıyormuş gibi gözleri vücudumda geziniyordu. Muhtemelen beni neden daha önce hiç duymadığına karar vermeye çalışıyordu. Babam diğer sendikaların kendisine daha iyi bir alternatif olduğunu düşünmesini istemiyordu ve ben de gücü ele geçirmeden önce dikkat çekmek istemiyordum.

Yine de Renata aval aval bana bakarken ve bunu saklamak için elinden geleni yaparken dikkatini çektiğimi biliyordum. On altı yaşında görünüyordu, on yedisine merdiven dayamıştı. Ama on altı yaşındaki normal kızlar bana böyle bakmazdı. Bana korku ve şehvetle bakıyorlardı, tıpkı günümüzün en seksi yıldızının kolundaki yedi haneli bir çantaya bakar gibi. Ulaşılamaz. Hayatları boyunca göremeyecekleri kadar değerliydi.

Ama o. Sanki ben bir yansımaymışım ve o da bir aynaymış gibi bana bakıyordu. Gözleri -tanımlanması imkânsız altınimsı kırmızı bir renk-benimkilerle karıştı. Kavga ettiler. O kazandı. Bariyerlerimi yeniden inşa etmem üç saniye kadar uzun sürdü ama bu hayatın bana verdiği zararı çoktan gördüğünü biliyordum.

Sertleşmiş kenarlar. Yorgun çizgiler. Perili derinlikler. Her şeye tanıklık ediyordu ve onu odamı karıştırırken yakaladıktan ve gözlerimde çok fazla sır yakaladıktan sonra benden iyi olmamı beklemek çok fazlaydı.

Yüz hatlarımı sertleştirdim ve onu içime çektim, müdahaleci bakışlarımla içini boşaltmaya özen gösterdim. Rüküş kıyafeti dikkat dağıtıcıydı. Boktan boya işi. Alınmamış kaşlar. Isırılmış tırnaklardaki yontulmuş ojeler. Converse'indeki devasa delikler.

Dikkat dağıtıcı. Dikkat dağıtma. Dikkat dağıtma. Yalanlar. Yalanlar. Yalanlar.

Dudaklarım alaycı bir ifadeye büründü ve vücudunun yatağıma yaslandığı yere baktım. "Benimle yatmak istiyorsan, daha çok çabalaman gerekecek Prenses."

Beni etkilemediği için değil. Çekiyordu. Tanıdığım herkesten daha fazla. Ama bir Vitali'yle ilişkiye girmek için aptal olmam gerekirdi; Hayırsever'den gelen tüm mesajlarımı sakladığım lanet olası odamı gözetlemişti; kıyafetlerinin arkasına saklanma şekli yalancı diye bağıriyordu ve ben yalancılarla yatmazdım. Sikim bir yalancıya değse, muhtemelen onu kendi elimle karıştırırdı.

Öfke parıltısı beni mızrakladı, ama onu dizginledi. Fısıldama dürtüsü, *serbest bırak, Prenses. Dövüş benimle, güzelim, yutkunana kadar boğazımı sıktı. İki kez. Boğazım her iki seferde de şiddetle titredi, ağzım on dakika önce hatırladığımdan daha kuruydu. Öfkesi ilgimi çekti, içine dalmamı, sırlarını benim olana kadar tek tek çözmemi istedi ve ben onun her şeyini biliyordum.*

Ben bir zorba değildim. Bölgemdeki herkes hakkında her şeyi bilmem gerekmiyordu. Ya da belki de Devils Ridge'de tanımadığım biriyle hiç karşılaşmamıştım. Her iki durumda da kendimi tuhaf bir pozisyonda buldum.

-Dengem bozuldu, kendi iyiliğim için fazla ilgilendim ve bu yüzden biraz sinirlendim.

Renata yataktan kalktı, hareketleri mafya soyundan gelmesinin gerektirdiği kadar zarifti. "Burada neyle uğraştığımı görüyorum."

Gözlerim vücudunu takip etti, kehribar rengi gözlerine dönene kadar bol kıyafetlerinin gizlediği kıvrımlarda bir yol izledi. Bana baktı, onun

Sanki bana dokunmak istiyormuş gibi eli havada asılı duruyordu. Kaşlarımı kaldırdım, ona meydan okuyordum ve beni dinlerse ne yapacağımı merak ediyordum.

Geriye doğru küçük bir adım attı ama ben bunu fark ettim. Reflekslerim dudaklarımı yukarı doğru eğdi ama gülümseme dürtüsüne karşı koydum. Bu kız savaşçıydı. Omurgası, bel kemiği ve onda istediğimi hiç bilmediğim her şey vardı.

"Doydunuz mu? Giriş ücreti almam gerekebilir ve garanti ederim ki bu ücreti karşılayamazsınız." Ses tonum hissetmediğim sıkıntıyı yansıtıyordu.

Gözlerimle buluşmak için başını kaldırdı. Yaşına göre uzun boyluydu ama ben ondan daha uzun boyluydum. "Senin için en fazla ayakkabımın altındaki sakızı veririm."

Gülmek istedim. Muhtemelen insanları uzak tutmak için ayakkabısının altına sakız koymuştur.

Gözlerim bir kez daha vücudundan aşağı kaydı, o delik ayakkabılarına odaklandı ve yüzüne döndü, onu ne kadar kızdırdığım düşünülürken ifadesizdi - ve onu kızdırdığımı biliyordum. "Ayakkabısının altında bolca sakız olan bir tip olduğundan hiç şüphem yok."

Rahatlayıp omuzlarını dikleştirmeden önce kaşları birbirine çatıldı. "Bu çok sürükleyiciydi," -gerçekten de öyleydi- "ama ben jet lag oldum. Hoşça kalın." Ben cevap veremeden öne doğru bir adım attı ve çıkarken omzuma çarptı. Gördüğüm en alingan prenseslerden biriydi.

Gözlerim odayı cinayet belirtileri için tarayana, purolarımı sayıp dökene, parmaklarım herhangi bir yırtık için puro dikişlerini izleyene ve hiçbir şeyin yerinde görünmediğine karar verene kadar telefonumu çaldığını fark etmedim.

Prenses küçük bir hırsızdı.

“ Bana yalan söylediğin için üzgün değilim, şu andan itibaren sana inanamayacağım için üzgünüm.

- FRIEDRICH NIETZSCHE

Renata Vitali

TDe Luca'ların evindeki işçiler İspanyolca dedikodu yapmayı severdi; bu dil benim anadilim İtalyanca'ya yakın olduğu için ne dedikleri hakkında bir fikrim vardı. Senyor Damian, hizmetçilerin ona verdiği isimle, eve geldiğinde

Son zamanlarda her zamankinden daha sık, ve beni suçladılar.

Mantıklarında gördüğüm anlamdan nefret ettim.

Eğer iki yabancı arasında soğuk bir savaş varsa, o da buydu. Damiano De Luca'nın telefonunu çalmıştım. Bu pek de dikkate değer bir ilk izlenim yaratmamıştı. Bu konuda benimle yüzleşmemişti ama bildiğini biliyordum.

Anneme bir e-posta gönderdikten ve dijital izlerimi sildikten sonra telefonu yatak odasının kapısının yanında yere bıraktım. Belki düşürdüğünü düşünürdü.

Bir kız umut edebilir.

Bu üç gün önceydi. Günler geçti ve onun kapımın önünden geçtiğini her duyduğumda gergin sessizlik daha da koyulaştı. Ağır ayak seslerinin bir amacı olduğunu biliyordum. Sendika asilzadeleri yürürken ses çıkarmazlardı. Eğitim bunu hallediyordu.

Ama Damiano De Luca'nın attığı her sağlam adım kasıtlıydı. Satranç tahtasında on adım sonrasını düşünerek yapılan bir hamle gibi. Aslında, De Luca'ların evindeki hayat tam olarak benim kontrolümde olmayan bir satranç maçına benziyordu.

Annem her zaman Viyana maçını kütüphanesindeki satranç tahtasının üzerine koyardı. Arada sırada bir taş oynatırdı. Bazen bir hafta arayla; bazen bir yıl arayla. Karanlık şah asla ölümünün yaklaştığını göremez, derdi bana her taş oynatıldığında.

Ama o satranç tahtasına bakarak ölümümün yaklaştığını görecektik kadar zaman geçirmiştim. Odamın sınırlarını her terk edişimde yaklaşan kıyametin nefeslerini duydum. Ne zaman mutfaktan gizlice yemek aşırıma cüret etsem, intikamın demir parmaklarının boynuma dolandığını hissettim. Ne zaman tuvaleti kullanmak için koridorun karşısına geçsem, yıkımın metalik kanının vücuduma damladığını kokladım.

Kıyafetlerimi değiştirip Damian'la paylaştığım banyoya koşarken bunu hissediyordum. Devils Ridge, Teksas'taki diğer evler gibi De Luca'ların evi de eskimişti. 18. yüzyılda inşa edilmiş olan

Ev sadece iki kez yenilenmişti - bir kez Viktorya döneminde, kasabadaki diğer Viktorya tarzı evlerin estetiğine uyması için ve bir kez de birkaç yıl önce müteahhitler asgari sayıda modern olanaktan daha fazlasını sunmanın evin tarihi bütünlüğünü tehlikeye atacağına karar verdiklerinde.

Tarihi bütünlükmüş, hadi oradan.

Doğu kanadındaki banyoda üç oda vardı: tuvalet, makyaj odası ve banyo odası. Banyonun kapısı, ortasında Game of Thrones setindeymişim gibi küçük bir yüzme havuzunun bulunduğu banyo odasına açılıyordu.

Bu havuzu doldurup boşaltmanın ne kadar büyük bir su israfı olduğunu düşündüm ama Damian'ın kirli suyunda yıkanmayacaktım. İpek bornozumu omuzlarımdan sıyırdım ve değiştirdiğim kıyafetlerimle birlikte kapının yanındaki kancaya astım.

Hizmetçilerden biri daha önce havuzu ısıtıp köpüklerle doldurmuştu ve ben de ayak parmağımı suya daldırıp sıcaklığı keşfettim. Kapı açılmadan önce belim suyu zar zor öpüyordu.

Hızla hareket ettim, havuza tamamen dalarken göğüslerimi köpüklerle kapladım. Eşikten geçerken gözlerim Angelo De Luca'ninkilerle buluştu ve şeytanın bir odaya davetsiz giremeyeceğine dair tüm efsaneleri yıktı. Yoksa vampirler miydi?

"Bayan Vitali." Bir adım daha yaklaştı ve ben de kapiya en yakın havuz kenarındaki yerimden kalkmamak için kendimi zor tuttum. Bu kadar sümüksü ve köhne birinin Damiano De Luca'ya benzeyen birini nasıl doğurabildiği beni aşıyordu. "Kaynaklarım bana bugün on yedi yaşına girdiğini söylüyor." Aramızdaki fark azaldı. "Bir yıl daha yaklaştım."

Neye bir yıl daha yaklaştık?

Tüylerim diken diken oldu ve açık kapiya bakmamak için kendimi zor tuttum. Geç olmuştu. Doğu Kanadı'ndaki son personel de banyomu yaptıktan sonra odalarına çekilmişti. Angelo De Luca'ya bir sporcunun kendi ödevini yapmasına güvendiğim kadar güveniyordum. Bu uğursuz bahane adamla yalnızdım ve sükûnet küçük yaşlardan beri bedenime yerleşmiş olsa da, daha da derine inmiş, endişe ve kaygı arasında bir yerde saklanıyordu.

Yine de endişemin ortaya çıkmasına izin vermedim. Onu görmezden geldim, şampuana uzandım ve saçlarımı köpürttüm. Açık kapıdan içeri giren bir rüzgâr boynumdaki açıkta kalan deriyi ürpertti. Daha aşağıya dalmak istedim

ama avıyla ziyafet çekmekten hoşlanan bir adamın önünde savunmasız kalmak bir seçenek değildi. Bunun yerine saçımı yıkamaya devam ettim.

Ben onu görmezden gelirken çenesi titriyordu. "Evimde misafirsiniz Bayan Vitali. Bana saygısızlık edemezsiniz."

"Haklısın." Ayağımı suyun altına vurdum, endişemin enerjisini harcamayı ve yerine eğlenceyi koymayı umuyordum. "İnsan insandır, ne kadar küçük olursa olsun."

Dr. Seuss'un bunu yazarken kastettiği şeyin bu olmadığına eminim.

Oh, neyse.

Göğüslerimi kaplayan baloncuklardan bazıları sönüp yok olurken sert gözler tenimi yaktı. "Dikkatli ol, küçük kız." Çömeldi ve elini uzattı. Yüzümün yan tarafını kavrayıp dişlerini duyulabilir bir *şaklamayla* kapatırken kendimi soğuk davranmaya zorladım! "Isırırım."

Yatılı okulumun İrlanda edebiyatı ünitesi sırasında Laurence Sterne'den bir alıntıya rastlamıştım: "Kendimize duyduğumuz saygı ahlakımıza, başkalarına duyduğumuz saygı ise görgümüze rehberlik eder." Belli ki Angelo De Luca'da ikisi de yoktu ama burada uzun süre kalırsam belki benim de kaderimin bu olacağı aklıma geldi. De Luca çılgınlığına yenik düşmeme izin vermemesi için yüce bir güce yalvardım.

Angelo'nun avuç içi yanağımdan aşağı, köprücük kemiğimin yanından geçip sol göğsüme doğru ilerledi. Dokunuşuyla tüylerim diken diken oldu ve kulağımın dibinde kıkırdadı. "Seni korkutuyorum, değil mi?"

Zehirli örümceklerden ve gece geç saatlerde eve yalnız yürümekten korktuğum gibi o da korkuyordu. Mantıksal olarak. Klinik olarak. Ve tamamen bağımsız. Eğer izin verirsem bu şeyler bana zarar verebilirdi, ama ben izin vermezdim.

"Biz korkuları değiş tokuş ederken, seninki benim ailem." Gözlerinin şaşkınlıkla parlayışının tadını çıkararak dokunuşuna doğru adım attım. "Senden korkuyor olabilirim Angelo, ama yine de seninle yüzleşeceğim. Yüzleşmediğimiz korkular sınırlara dönüşür ve benim sınırlarım yok. Ama senin?" Kahkahalarımınla onunla alay ettim. Bir an için kendimi Harry Potter'dan çok Draco Malfoy gibi hissettim. "Her hareket ettiğinde onlara bağlısın."

"Seni şu anda öldürebilirim ve böylece aileden ne kadar korktuğumu da görmüş oluruz." Angelo'nun etimi kavrayışı acımasızlaştı ve eli suyun altında, göğsümün üst kısmına ulaşmaya çok az kala durdu. Damiano De Luca'nın paylaştığımız banyoya girmek için seçtiği zamanın bu olduğunu düşündüm.

Gözleri bizi içine çekti, dudaklarını büken alaycı bir ifadeden önce babasının suyun altındaki eline bir anlığına takıldı. "Sana katlanıyorum

Yardım et, Angelo," diye sanki evin sahibiymiş gibi konuştu, "ama Vitali'nin çocuğunu becererek De Luca adını daha fazla tehdit etmene katlanmayacağım."

Vitali'nin çocuğu.

Hay Allah. Hizmetçilere Damian'ın yaşını sormuştum. Bugün itibariyle aynı yaştaydık ama ben onun için öyleydim. Bir çocuk. Her nasılsa, odaklanabildiğim tek şey bu kelimelerdi. Beni babasından kurtarmış olabileceği aklımdan çıkmıyordu ama Damiano De Luca hakkında öğreneceğim bir şey vardı ki o da onun varlığının mantığımı sakatladığıydı. Sadece sakatlamakla kalmadı. Onu yerle bir etti, sonra da mantığının var olduğundan bile emin olamayacağım kadar yerin dibine gömdü.

Angelo çömeldiği yerden kalktı ve Angelo'nun gözlerinde gördüğüm kadarıyla bir babanın oğluna duyduğu nefreti daha önce hiç görmemiştim. "Sonunda eve geldin mi oğlum?"

Damian omzunu kapının pervazına yaslamıştı, neşesi dalga dalga yayılıyordu ama babasına yaptığı gösterinin ardını görebiliyordum. Onunla alay ediyordu, tıpkı benim daha önce Angelo'yla alay ettiğim gibi. Aramızda bir bağ kurmaması gereken bir savunma taktiği idi bu -özellikle de benden bir eşit gibi değil de bir çocuk gibi söz ettiği düşünülendiğinde- ama kurmuştu. "Açıkçası, eğer bana bakıyorsan ve bu evdeysen..."

Angelo oğluyla üç uzun adımda buluştu ve aralarında sadece birkaç santim mesafe kaldı. "Bir gün, sen gittiğinde ne yaptığını öğreneceğim ve seni yok edeceğim."

Daha zeki bir adam öfkesini yatıştırır ve zayıflıklarını gizlerdi. Bunun yerine Angelo kartlarını benim için açmıştı. Oğluyla aralarındaki sürtüşme ve ardından gelen güç mücadelesi dışarıdan bakan gözler ve kulaklar için değildi ama ben burada, ön sırada oturan isteksiz bir röntgenci idim. Bilgiyi cebe indirdiğim için beni kim suçlayabilirdi ki?

Damian etkilenmemişti. "Tek yapabildiğin kendini yok etmekken beni nasıl yok edebilirsin?"

İşte o zaman kazanacağını biliyordum. *Her zaman* kazanacağını. Sakin, soğukkanlı ve soğukkanlı Damiano De Luca, beş Amerikan sendikasıdan birinin başı olarak babasının olması gereken her şeydi.

Damian'ın gözleri bana kaydı ve babasına seyircileri hatırlattı. Angelo omuzlarını geriye çekti, odadaki herkesin düşündüğünden daha uzun durdu ve gitti.

Gözlerim Damian'ın kilerle buluştu ve yapabildiğim en sakin ifadeyi takındım. "Başkalarını yok etmek için plan yapanlar genellikle bu girişimleri sırasında yok olurlar." Saçlarımı tekrar suya daldırdım ve şampuanı duruladım.

kafa derim. Göğüslerimin üst kısımları hareketle sudan dışarı fırladı ve tek bir izleyicim olduğunun acı bir şekilde farkındaydım.

"Thomas Moore'dan alıntı yapmak seni zeki yapmaz." Başımı sudan kaldırdığımda bakışları benimkileri yuttu, İrlandalı şair hakkındaki bilgisi karşısında yaşadığım şok hareketlerimi yönlendirdi. "Seni orijinal olmayan biri yapar."

"Babasını tahttan indirmeyi planlayan bir çocuk olarak, özgünlük konusundaki yargılarına güvendiğimden pek emin değilim. Çok fazla Marvel çizgi romanı mı okudun?" Sabun kalıbını aldım ve cildimde gezdirdim. "Her hareketine ilham veren Loki ve Odin ilişkisi mi yoksa Blade ve Lucas Cross ilişkisi mi?" Sözlerim sert olabilirdi ama sabun kalıbını suyun altına daldırıp vücudumu ovalarken, başka bir insanın önünde hiç bu kadar fiziksel olarak savunmasız olmadığım hissinden kurtulamıyordum.

Ama Damian onun babası değildi ve vücudumla en ufak bir şekilde ilgileniyor gibi görünmüyordu. "Seni ilgilendirmeyen şeylerden uzak durmalıydın Prenses."

Pardon?!

Devils Ridge'de olmak bir seçim değildi ve bu evde olmak daha da az bir seçimdi. Banyoya zorla giren babasıydı ve şimdi Damian *beni* dayatmayla suçlayacak kadar yüzsüz müydü? Akraba ruhlar için çok fazla.

Eğer öfkelenecek bir tip olsaydım, öfkelenirdim. Bunun yerine, omuzlarımdaki sabunun geri kalanını durularken, havuzdan çıkan basamakları tırmanırken ve onun önünde dururken sakinliğimi korudum. "Amacın beni kışkırtmaksa, işe yaramıyor."

Çıplak bedenimden sular damlıyordu ama gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı. "Sana karşı hiçbir niyetim yok. Sen bir baş belasısin. Bir pire. Sıradan bir ev sineğinden başka bir şey değilsin. Sana vurmak bana yakışmaz. Kapı açık kalacak ve sonunda uçup gideceksin. Ama o zamana kadar benden uzak dur ve işime karışma." Küçümseme, onun dışında herkesin yüzünde çirkin bir ifadeydi. Bir adım daha yaklaştı. "Kazara sizi incitmek istemem Prenses."

Bana değen hava ıslak tenimi serinletti. Ya da belki de beni üşüten onun sözleriydi. Bu bir saniye kadar sürdü, sonra babasının sesi arka planda gürleyerek evin karşı kanadındaki zavallı çalışanlardan birine bağırdı.

Damian'ın gözlerinden sayısız duygu geçti, sonra onları filtreledi. Yine de bir önemi yoktu. Olan olmuştu. Duyguları görmüştüm,

Ve bu kırılganlık anına ölü bir leşe sarılan bir akbaba gibi yapışmak yerine, yardım etmek istediğim bir akraba ruh gördüm.

Kurtarılması gereken bir genç kız.

Çenemi kaldırdım ve sözlerimi ölçüp biçtim. "Ben prenses değilim." Bana güldü. "Başka ne olabilirsiniz ki?"

Annemin satranç tahtasını ve hiç bitmeyen Viyana oyununu düşündüm. Şah değildim ama kesinlikle piyon da değildim. "Ben at olurdum."

"İyi, Şövalye."

"İyi, Day."

Bu lakap karşısında gözleri kısıldı. Bana bunu söylemesini beklemeden bornozuma uzandım, omuzlarımdan geçirdim ve ıslak tenime yapışan ince ipek bornozumla yanından olabildiğince toparlanarak geçtim.

Gerçek şu ki Day, Damiano'nun kısaltması değildi. Damsel'in bir oyunuydu.

O henüz bilmiyordu ama ben onu tam olarak böyle görüyordum. Bu kötü bir şey olmalıydı ama değildi.

Dünya onu öyle görmeyebilirdi ama benim için Damiano De Luca bu yaldızlı kulede kapana kısılmış, kaçmak için babasına saldıran bir genç kızdı ve ben de onu kurtarmak isteyen parlak zırhlı aptal bir şövalyeydim.

“ Tüm dünya inanç, güven ve peri tozundan oluřur.

- J.M. BARRIE, *PETER PAN*

Damiano De Luca

Üç Ay Sonra

M Angelo'nun malikanesinde en sevdiğim oda onun hiç adım atmadığı odaydı. Üç yaşında okumayı öğrendiğimden beri kütüphane benim sığınağım olmuştu. Annem beni buraya götürüp

Beni kendi dünyamdan daha gerçek hissettiren bir kelimeler dünyasına götürdü ve onu binlerce kitapla doldurdu. Öldüğünde, ondan bana kalan tek şey bu odaydı. Yıpranmış sırtlar, ilk baskılar ve Dalbergia ahşap raflardan oluşan bir tabut.

Bu yüzden Renata'nın her gece, sabahın ikisinde yatağından sürünerek çıkıp buraya girmesi ve daha önce sadece benim ve annemin dokunduğu kitapları okuyarak mabedimi kirletmesi beni rahatsız etmeliydi. Ama bu beni rahatsız etmiyordu. Ve bu tehlikeliydi.

Yazın büyük bir bölümünde Renata gündüzleri kendini odasına kilitledi, personel odasına yemek bıraktı ve bu hapishanede sahip olduğu tek erteleme benim de ertelemem oldu. Bunu asla kimseye söylemeyeceğim şekilde anladım. Bu yüzden onu kütüphanenin tadını çıkarması için bıraktım. Bugün hariç, Angelo'nun kemerinden yediğim dayak hâlâ sırtımı yakıyordu ve arkadaş fikri beni baştan çıkarıyordu. Dava et beni.

Bu gece, odasından sürünerek çıkarken sessizdi. Tek bir adım bile duymadım. Salondaki Ludo tablosunun önünden geçmesini beklerken büyük büyük büyükbabam Ludovico De Luca hakkındaki çerçeveli makaleye baktım. (Angelo'nun ona karşı bir takıntısı vardı.)

Çift kapıyı iterek açtı, beni gördüğünde yüzünde en ufak bir şaşkınlık belirtisi yoktu, gerçi benim onu şaşırttığımı biliyordum. Saklanmakta iyiydi. Hakkını vermeliyim. Ama benden değil. Asla benden değil.

Bacaklarımı üç asır önce bir Avrupa prensine ait olan iki yastığın üzerine koyarak kütüphanedeki iki abanoz kadife divandan birine uzandım. Fyodor Dostoyevski'nin *Karamazov Kardeşler'inin* ilk baskı nüshası avuçlarımin arasında duruyordu. Dün gece okuyup yan masanın üzerine bıraktığı nüshanın aynısıydı bu. Krem rengi sayfalarda hâlâ onun vanilya kokusunu alabiliyordum.

Bir an öylece durdu ve onu ne kadar telaşlandırdığını merak ettim. Ayrıca ne kadar zeki olduğunu da merak ettim. Bağlantılarım bana paranın satın alabileceği en iyi eğitimi aldığını söylemişti ve şehvet beni onu test etmeye teşvik etti.

"Kollarının uzunluğu boyunca tüylerin diken diken oluyor." Başımı kitaptan kaldırmadım. Bakmış olsam bile aramızda birkaç metre vardı. Tüylerimin diken diken olduğunu göremiyordum ama var olduklarından hiç şüphem yoktu.

"Kitapta o satırı okuduğumu hatırlamıyorum." Benimkinin karşısındaki divana oturdu, muhtemelen bunun odasında bir dakika daha geçirmekten daha iyi olduğuna karar vermişti.

Kafamı kaldırmadan sayfayı çevirdim ve testime devam ettim. "Onlar bana olan çekiciliğinin fiziksel bir tezahürü." Ses tonum tartışmaya pek yer bırakmıyordu. Sanki sözlerim gerçekmiş gibiydi -gerçektir ve bana karşı çıkmaya çalışmak başarısızlıkla sonuçlanacaktı- öyle olacaktı.

Düzgün sesi beni etkiledi. "Yani, var olmayan tüylerim diken diken,"- *bullshit*- "sana olan çekiciliğimin fiziksel bir tezahürü, ki bu da var olmayan bir şey." Saçmalık. "Sanırım De Luca bölgesinde deliliğin kol gezdiği söylentileri doğru."

"Bunlar söylenti değil. Gerçekler." Gözlerine baktım ve aksini iddia etmesi için ona meydan okudum.

"Benden nefret mi ediyorsun?"

Gözlerim tekrar kitaba kaydı, çoğunlukla da onun cüretkârlığı karşısındaki şaşkınlığımı gizlemek için. "Nefret için duygu gerekir ve senin söz konusu olduğun yerde ben bunlardan hiçbirine sahip değilim." Acımı göremediğinden emin olmak için elimden geleni yaparak vücudumu düzelttim. Angelo, yaralar oluşmaya başladığında vurmaya bıraktı. Kanıt olarak yara izi kalmamasını sağlamak için böyle yapıyordu. Yine de canım çok yanıyordu.

"Kollarınızdaki kıllar kalkmış." Prenses oyun oynadı.

Dudaklarım yukarı doğru eğildi. Gülümsememe müdahale etmeden önce bir saniye durulmasına izin verdim. "Öyle mi?"

"Bu bana olan çekiciliğinin bir tezahürü."

"Muhtemelen," diye izin verdim, içime yayılan heyecanı bastırırken yutkundum. Ruhların neyden yapıldığını bilmiyordum ama şu anda bizimkinin de aynı olduğundan şüpheleniyordum. "Bu kesinlikle doğal değil."

Ve işte oldu. Çekiciliğimin gerçeği, yüksek sesle konuşuldu. Bir şey söyleyecek miydi? O da beni arzuladığını itiraf edecek miydi? Yoksa bu fırsatın elinden kayıp gitmesine izin mi verecekti? Mantıklı Damian bunun

bitmesi gerektiğini biliyordu. Angelo beni her kırbaçladığında ayağa kalkan Lanet Damian'ın umurunda bile değildi.

Bana olan ilgisini kabul etmedi. Ama buna da engel olmadı. Gözleri parmaklarımın Dostoyevski sayfalarını okşayışını izledi. "Gerçekten nevrozların fiziksel olarak kendini gösterebileceğini düşünüyor musun?"

Çoğu lise müfredatı Freud'un "Dostoyevski ve Parricide" kitabını içermiyordu, bu yüzden referanslarımı tanıması beni etkiledi. Dahası, aramızda bir köprü kurdu ve hangi tarafa yürüyeceğimizi merak ederek ortada durduk.

Bir sayfa çevirdim. "Alternatifinden daha mantıklı."

"Benim için değil." Ayaklarını kalçalarının altına sıkıştırdı, mindere yaslandı ve kendini rahat bıraktı.

Ona düşünmesi için sessizlik verdim. Dostoyevski epilepsi hastasıydı. Freud'un makalesinde, Dostoyevski'nin epilepsisinin babasının ölümünden sonra, babasının ölümünü dilediği için duyduğu suçluluk duygusunun fiziksel bir tezahürü olarak ortaya çıktığını iddia ediyordu. Dostoyevski'nin babasının ölümünü dilemesini anlıyordum -ben de aynı şekilde hissediyordum- ama bunun için asla suçluluk duymazdım. Kasıtlı ya da kasıtsız. Ama belki de Renata benden daha iyi bir insandı. Bu sürpriz olmazdı.

Konuşurken gözlerini üzerimde hissettim. "Ölüm son çare olmalı. Ortaya atılacak önemsiz bir dilek değil. Fiziksel tepkilere yol açan duygulara verdiğin örnek olan tüylerin diken diken olması da epilepsi gibi ciddi bir durum değil."

Romandan başımı kaldırdım ve Ren içeri girdiğinden beri ilk kez bacaklarının çoğunu açıkta bırakan uyku şortuna ve hiçbir şeyi saklamayan saten spagetti askılı gömleğine baktım. Meme uçları kumaşı dürtüyordu ve benim adem elmam sallanıyordu.

Gözlerim onun yüzüne döndü. "Bana olan ilginden dolayı seni kalp rahatsızlığı geçirmekle suçlasaydım kalır mıydın?"

Battaniyenin kalçalarımın bastırıldığı yere baktı. Belki de tüyleri diken diken olmuştu. "Ya hep ya hiç durumu değildi. Tüylerin diken diken olması ve kardiyovasküler hastalıklarla sınırlı değildin."

"Belki de." Ellerim battaniyeyi çözdü, zeminin üzerinde açık tutarken düzleştirdi ve üzerine düştüğünde vücudunu neredeyse mükemmel bir şekilde örtecek şekilde fırlattı. "Seninle sohbet etme isteğimi abartıyorsun."

"İlk konuşan hangimizdi?"

"Hatırladığım kadarıyla o bendim... seni odamda gizlice dolaşırken yakaladıktan sonra." "Beni gizlice dolaşırken yakalamadın. Beni yatağında yatarken yakaladın."

"Yine de bana olan ilgini inkar ediyorsun. Hangisi, Şövalye? Benden etkilendin mi, yoksa beni mi gözetliyordun?"

Muhtemelen ikisi de, şimdi düşündüm de.

"Senin bu saçma ya-ya da senaryolarıyla derdin ne?"

Kitabı bir kenara bıraktım ve ayaklarım yere değecek ve kollarım dizlerime dayanacak şekilde döndüm, öne doğru eğildim ve ona sert bir bakış attım. "Sorularımdan kaçmak sana benden saygı kazandırmayacak ve yedi gün sonra, lise son sınıfa başladığımızda, bu saygıyı istiyor olacaksın."

Hareketlerime karşılık verdi, bacaklarını açıp öne doğru eğildi, böylece bir zamanlar annemle birlikte seçtiğimiz divanlarda karşılıklı otururken yüzlerimiz arasında sadece birkaç santim mesafe kaldı. "Saygı duyuyorum."

"Öyle mi?"

"Buna ne diyorsunuz?" Aramızda eliyle işaret etti. "Saygı duymadığınız insanlarla edebiyatın psikolojisini tartışmak gibi bir alışkanlığınız mı var?"

Touché.

Sırtımdaki ağrı daha yüksek duvarlar inşa etmem için bir hatırlatma olmalıydı. Bunun yerine, onları yerle bir etti. Beni savunmasız bir halde görmesine izin vermenin tehlikeleri beni caydırmadı ve gözlerindeki bir şey, buradaki düşmanın o olmadığına inanmam için bana yalvardı.

Yalnızlığımı gördü mü? Onunla bağlantı kurdu mu? Bütün gün o odada tıklı kalmak eğlenceli olamazdı.

Konuşmak için ağzımı açtım ama sözümü kesti. "Benden nefret etmemen sorun değil. Benden hoşlanmaman da sorun değil." Gözlerini kucağında biriken battaniyeye dikti, sonra tekrar bana çevirdi.

Battaniyeyi ona vermem yanlış mıydı? Pisliğin tekiydim, evet, ama annem bir beyefendi yetiştirdi.

Gözlerim onunkileri battaniyeye kadar takip etti. "Nefret için duygular gerekir ve ben-"

"-Benim ilgilendiğim hiçbir yere sahip değilsin. Evet, anladım. Yalnızlık ve tek başınalık arasında fark vardır."

Onun sözleri bana seçim yapmayı hatırlattı. İki seçeneğim vardı. Yalnız kalabilirdim, kendi seçimimle yalnızlık çekebilirdim ya da onun bana verdiği çıkış yolunun peşinden gidebilirdim. Tedavi. Ve ertesi gece kütüphaneye döndüğümde seçimimi yaptım, birlikte *Infinite Jest'i* okuduk ve olmayan ebeveynlere sahip olmanın psikolojik sonuçları üzerine tartıştık.

Salonumuza geri dönerken kendime bunun *önemli bir şey olmadığını* söyledim. *Bu sadece bir çıkış yolu. Sadece bir çıkış.*
Kendine ne söylediğini merak ettim.

“ Güven bir ayna gibidir. Kırılmışsa tamir edebilirsiniz ama yine de o orospu çocuğunun yansımasındaki çatlağı görebilirsiniz.

- LADY GAGA

Renata Vitali

Burada ne aradığımı kendime bin kere daha sorsam yine de bir cevabım olmazdı. Kitap okumak, ruhunuzun sayfalarını aralamak gibidir. Seksen bin kelime için, başka biri olursunuz.

Başka. Kendinizi kelimelere bırakırsınız ve karakterin hissettiklerini hissedersiniz. Bu deneyimi başka biriyle paylaştığınızda, aynı ruhu paylaşmış gibi oluyorsunuz.

Son üç haftadır Damiano De Luca ile aynı ruhu paylaşıyordum. Ona güvenmiyordum. Onu çok az tanıyordum bile, ama hayatım boyunca tanıdığım öyle insanlar vardı ki, bırakın geceler boyu birlikte kitap okumayı, çiçeklerimi sulamak için bile güvenmezdim.

Yine de, saat gibi, yatağımın yanındaki saat gece birini gösterdiğinde, çarşaf larımı çıkarıp koridorda dolaşmaya başladım. Damian elinde bir kitap ve benim için de bir kopyasıyla divanda oturuyordu. Uzattığı elindeki ciltsiz kitaba baktım. *Atlas Silkindi*. Ayn Rand.

Oturdum ama ciltsiz kitaba dokunmadım. "Hayır."

Ani bir tepkiydi. Buraya gelme kararında kendimi çok çaresiz hissettikten sonra güç hissetme ihtiyacı. Bulabildiğim en iyi açıklama, babamın bana etrafıma duvarlar örmeyi öğretmiş olmasıydı. Buna Damian'a kendi iyiliğim için fazla ilgili görünen kalbim de dahildi. Cazibe geçirilebilirdi. Ama ona eşlik etme ihtiyacı? Sarsılmaz.

Kimseye güvenme, diye hatırlattım kalbime, sonra da dinlemesi için yalvardım. Damian ciltsiz kitabı yanına koydu. "Hayır mı?"

"Hayır." P'yi patlattım.

"Neden olmasın?"

Cevap almak için afalladım. "Üçüncü tekil şahıs."

Etkilenmemiş görünüyordu. "*Karamazov Kardeşler'i* gayet iyi okuyorsun."

Omuzlarımı silktim ve hiç yoktan bahaneler üretmiyormuş gibi görünmek için elimden geleni yaptım. "O Dostoyevski'ydi. O başka bir ligde."

"Bu Ayn Rand."

"*Atlas Shrugged'ı* okumaya kararlıysan gidebilirim."

Damian bana dik dik baktı. Teslim olmak istedim, çünkü evet, bütün gün o odada çok yalnızdım. Bir saat daha yalnız kalmayı göze alamazdım. Bu

beni delirtirdi. Damian ayağa kalktığında neredeyse geri adım atacaktım ama raflardan birine doğru ilerlediğini fark edince çenemi kapattım.

Bir ciltsiz kitap çıkardı ve divana yaklaştı. Junot Díaz. *Oscar Wao'nun Kısa ve Harikulade Hayatı*. Eğer bir şey varsa, bu durumu daha da kötüleştirdi. Bu, benim burada olmak istediğim kadar onun da beni burada istediği anlamına geliyordu.

"Sadece bir kopya var. Ben okuyacağım." Damian kitabı açtı.

Ona bunu neden yaptığını sormak dilimin ucundaydı. Bunun yerine, o okurken kelimeleri yuttum. Damian'ın Zachary Webber'inki gibi bir sesi vardı ve hafif Teksas aksanıyla okuduğunda beni sesli kitaplardan soğuttuğuna yemin edebilirdim. Kimse onunla kıyaslanamazdı.

Bu kadar geç bir saatte divana uzanmışken Damian'ın sesiyle uykuya dalmak çok kolaydı. Gözlerim kapandı. Tekrar açtığımda beni koridorda taşıyordu, hareketleri sessiz ve zahmetsizdi.

Bir esneme sesi çıkardım, görüşüm uykudan bulanıklaşmıştı. Karanlık yardımcı olmamıştı. Yer değiştirdiğimde Damian bana daha sıkı sarıldı. Ben de tekrar gözlerimi kapattım ve başımı göğsüne yasladım. Benden nefret etmesi gerekiyordu. Ona güvenmiyordum. Telefonunu ondan çalmıştım. Ben bir Vitali'ydim, o ise bir De Luca.

Ama bu nefret gibi hissettirmiyordu.

“ Birine güvenip güvenemeyeceğinizi anlamanın en iyi yolu ona güvenmektir.

- ERNEST HEMINGWAY

Renata Vitali

Mçoğu okulun kötü bir kızı vardır. Devils Ridge Lisesi'nde üç tane var. Laura Willis. Maria Delgado. Adalasia Ricci. Koridora adımımı atar atmaz onları fark ettim, yeni programım

Avucumun içinde bir top haline geldi, çoktan ezberledim.

*Mean Girls'*den bir sahne gibi koridorda kasıla kasıla yürüyorlar. Adım. Kalça salınımı. Adım. Saç çevirme. Adım. Göz kırp. Adım. Şanslıydım ki bana kısık gözler ve üstü örtülü bir kıskançlıktan başka bir şey göstermediler. Onların bölgesine girdim, giydiğim kıyafetlerin dağınıklığına rağmen yine de dikkat çekmeyi başardım. İsmim beni zorbalıktan koruyordu ve belki de en çok kızdıkları şey buydu. İşte ben, ayrıcalıklı bir Vitali, olmak istedikleri mafya prensesiydim. İsmimin çağrıştırdığı kadar göz alıcıydı ve evet, param vardı,

eğitim ve statü.

Eğer sizin olayınız buysa, düşmanlığı anlayabilirim. Ama benim olayım, bölgesel anlaşmazlıklardan çok her üç ayda bir eve getirdiğim karneleri önemseyen ebeveynlere sahip sağlıklı ailelerdi.

Bu beni soğuk yaptı. Umurumda değil ifadesi nefret edilmemi kolaylaştırdı. Prestijli soyadım ilk soyadıma mı eklenmişti? Yeşil yüzlü tabutun çivisi.

"Ön tarafa bakın, Bayan Willis." Beyaz saçlı Bayan Bruno, Laura'ya uyarıcı bir bakış fırlattı. İtalyan soyadı. Her şeyi bilen bakışlar. Mafyaya bağlı olduğunu tahmin ediyorum. Yani bana karşı bir savaşın başlayabileceğini biliyordu.

Laura koltuğunda döndü, gözleri sonunda benden uzaklaştı. Ucuz plastik arkalığa yaslanıp biraz gevşedim ve AP Calculus BC dersinden çıktım. Birinci sınıfta almıştım ve büyüme ve bozulma modellerinde türevleri kullanmak beni zorlamamıştı.

Bunun yerine, sınıftaki öğrencileri katalogladım. Çoğu telefon yasağını ciddiye alıyordu. Bu sınıftaki neredeyse herkesin kıyafetlerine takılı çağrı cihazları vardı. Laura ise Bayan Bruno ne zaman başını çevirse masanın altından mesaj atıyordu. Onu telefon çalabileceğim potansiyel adaylar listeme ekledim. Ne de olsa, Maman'ın cevap verip vermediğini görmek için e-postamı kontrol etmem gerekiyordu.

Damian ders bitmeden on dakika önce sınıfa geldi. Kimse tek kelime etmedi. Bayan Willis onu gülümseyerek karşıladı ve dersine devam etti. Benimkinin çaprazındaki sandalyeye oturdu ama kâğıt ve kalem çıkarmadı.

Vücudu alkol kokuyordu ve bildiğim kadarıyla yerel bir striptiz kulübünde ya da bira fabrikasında takılıyordu. Her geceyi kütüphanede birlikte geçirirdik, evet, ama o odanın dışında olup bitenler hakkında hiç konuşmazdık. Babasının onu dövdüğünü biliyordum. O da yalnızlığımı kovalamak için bir arkadaşına ihtiyacım olduğunu biliyordu. Bu bilginin ötesinde, sadece kitaplarla ilgili şeyler konuşurduk.

Dün gece hariç. Dün gecenin ne olduğunu bilmiyordum. Kimsenin beni kütüphanede uyurken bulmamasını sağlayarak kıcını mı kurtarıyordu? Ama beni uyandırıp odama kadar yürümeme izin verebilirdi. Ne yapacağımı şaşırmıştım.

Damian yüzünü bana çevirdi ve beni bakarken yakaladı. Gözlerini uyku bürüdü ve başını masasına yaslayıp gözlerini kapatmadan önce "Yakaladım seni," diye mırıldandı.

Zil çaldı, insanlar sınıftan dışarı süzüldü ama kimse onu uyandırmadı. Eşyalarımı toplamak için acele etmedim. Laura odadan çıkarken kaşları çatıktı, okulun 'O Çocuğu' ile olan yakınlığımdan mutsuzdu ama bir şey yapamıyordu.

Bayan Bruno tereddüt etti, benimle Damian'ın arasına baktı ve zavallı kadına attığım etkilenmemiş bakışları yakalayınca oradan ayrıldı. Kendimi savunmam gerekirse, mahremiyete ihtiyacım vardı, Damian'ı evde yakalamak nadir bir durumdu ve kütüphanemiz kitaplardan başka bir şeyle lekelemek istemediğim bir sığınaktı.

"Bana baktığını biliyorum." Sesi beni şaşırttı ama tepkimi bastırdım. Uyuduğunu sanmıştım.

Masaya yaslandım ve kollarımı kavuşturdum. "Kütüphanede geçirdiğimiz zaman seni yoruyor mu?"

"Beni yormuyorsunuz, Prenses."

"Şövalye," diye düzelttim. Bir mafya prensesi olduğumun hatırlatılmasından nefret ediyordum. "Ama yıpranmışsın. Omuzların gergin ve gözlerinden uykuyu silemiyorsun. *Halkın* içindeyiz." Yorgunluk zayıflıktı ve zayıflık halkın tüketimine uygun değildi.

"Ne düşündüğünüzü biliyorum ama yanıyorsunuz. Ben uyanık biriyim, Prenses. Agata siyah bir şapka takıyordu. Geriye doğru. Chuck Taylors. Isabella. Beyaz güneş elbisesi. Parmak arası terlik. Örgülü saçlar. Brando. Siyah dar kot. Beyaz tişört. Deri ceket. Altın zincir. Pippa-"

"Tamam, anladım. Sen Shawn Spencer'sın."

"Ve sen hâlâ buradasın. Bir şeye mi ihtiyacın vardı?"

Sanki kütüphanenin güvenli alanından çıkar çıkmaz nezaket kaçmıştı. Toplum içinde birbirimizden uzak durduk ama bedenime sinen endişeye engel olamadım. Ağzımı açtım, düşmanlık biraz ön plandaydı.

Telefonunu çaldın Renata. Ne bekliyordun ki? Kütüphanede birlikte kitap okuyarak vakit geçirdiniz diye bunu unutmasını mı?

Damian'ın dudaklarında eğlenceli bir gülümseme belirdi ve gözlerini ondan önce hiç kimsenin bakmadığı gibi bana dikti. "Endişelendiğini biliyorum."

"Ben değilim."

"Öylesin. Çok şirin ama hoş karşılanmıyor. Bu insanlar ailenin kurallarına uyuyorlar çünkü emsal teşkil ediyorlar ve Vitali'ye ya da yerel ve uluslararası sendikalara karşı bir savaştan sağ çıkamazlar ama sana güvenmemek üzere yetiştirildiler Renata. Eğer seninle birlikte görülürsem, bu güvensizlik bana da uzanacaktır."

Mesaj alındı.

"Peki." Yutkundum ve çenemi yukarı kaldırdım. "Ama verdiğin izlenim konusunda gerçekten endişeliysen, sınıfta uyuyakalmana neden olan şeyi düzeltmelisin." Sırt çantamı omzuma attım, döndüm ve çıktım.

"Deniyorum" diye mırıldandığını duyduğuma yemin edebilirim.

Bunu yaparken pislik olmamaya çalış.

“ İhanet olması için önce güven olması gerekirdi.

- SUZANNE COLLINS

Damiano De Luca

M En iyi arkadaşım Cristian bana bir paket uzattı. "Al."
Kahverengi kutu. Sade. Belirsiz.
Hayırsever'den bir hediye.

Paketi yırtıp açtım. Beş Gurkha purosı. Beş talimat. İsimsiz bir şeytana borçlu olduğum beş iyilik daha. Kapağı kaldırmadan önce parmaklarım el oyması deve kemiği sandığın üzerinde gezindi. Setin ilk purosunu ambalajından çıkarıp burun deliklerime götürdüm ve içime çektim.

Geniş yapraklı Maduro. Kamerun bağlayıcı. Yıllanmış Dominik dolgusu. Ekşi, tatlı ve kutusu yirmi üç bin dolar. Hayırsever her kimse, zengin ve bağlantıları olan biriydi. Bu kutular bakire bir eskorttan daha nadirdi.

Onları hiç içmedim - sigara ya da içki içmedim - ama Cristian'a bunu söylemedim, çünkü yüzyıllık De Luca petrol parasıyla satın alınmış ve ödenmiş bir S.T. Dupont çakmağı çıkardım. Şimdilik bu puroların sadece bir hediye olduğunu ve gizli mesajlar içermediğini düşünmesi gerekiyordu.

Cris elini uzattı. "Beşe beş bir kutunun içindeyiz dostum. Kendini kontrol et."

Puroyu göğsüme geri sokup deri koltuğa yaslanmadan önce gözlerimi devirir gibi yaptım. "Bu duman, Cris. Yaşayacaksın."

Parmaklarıyla işaret etti. "Formaldehit, benzen, vinil klorür, arsenik amonyak ve hidrojen siyanür. Pasif içicilikteki birçok kanserojenden bazıları."

Sırıttım. "Bakın sağlık dersine kim dikkat etmiş."

Başını salladı ve kirli sarı, sörfçü çocuk saçları da onunla birlikte sallandı. "Bana bok atmayı bırak. Bir kutunun içindeyiz."

Pek sayılmaz. The Landing Strip'te özel bir odada oturduk. Irene'nin odasında. Irene'le arkadaş olmak Hayırsever'den aldığım ilk talimattı. Kulübün giriş ve çıkışlarını biliyordu ve istihbarattan buluşmak için ayıklanmış bir odaya kadar arkamı kolluyordu.

Hayırsever'in onu seçmeyi nasıl bildiğini bilmiyordum ama babamı alaşağı etmeye uzun zaman önce karar vermiştim. Kendimi adamıştım ve alabileceğim her yardımı alacaktım. Tahta çıktıktan sonra Hayırsever bir sorun çıkarırsa, o zaman icabına bakacaktım. Ben bir planlamacıydım ama bu, her seferinde bir adım atmaktan başka seçeneğim olmayan bir şeydi.

Puroları kaldırırken Cris başıyla teşekkür etti. Rolünü iyi oynuyordu. Kimsenin ciddiye alamayacağı, çünkü çekici sırtışının, yarım yamalak tavlama cümlelerinin ve rahat sörfçü tarzının ötesini göremeyen rahat oyuncu.

Ama defalarca Cris benim için geldi. Daha fazla güvendiğim kimse yoktu. De Luca sendikasının başına geçtiğimde, onu baş danışmanım yapacağım. O zamana kadar benim yapamadığım işi o yaptı çünkü Devils Ridge'den ayrılırsam kimliğim ortaya çıkacaktı.

Şu anda, tanınmıyor olmak bir avantaj sağlıyordu. Buradaki herkes Angelo'nun talimatları doğrultusunda beni sır olarak sakladı, çünkü varlığımı ne kadar az kişi bilirse sendikayı ele geçirme şansımın o kadar azalacağını düşünüyordu.

Yanılıyordu.

Puro kutusunu nakliye kutusundan çıkardım ve karton kutuyu Cris'e doğru ittim. "Bunu takip et. Sonuncusunun yerini tespit edebildin mi?"

Kutuyu elimden aldı, cebinden bir bıçak çıkardı ve üzerinde nakliye bilgilerinin yazılı olduğu karton parçasını kesmeye başladı. İsimsiz bir özel şirket. Yarı yolda bana baktı. "Son paket New York'tan geldi." Bir an durakladı. "Romano bölgesi."

Kesimini bitirmesini izledim. "Bir adres bulabilir misin?"

"Sanırım adamım başlangıç şehrini bulabilir. Yapabileceğimizin en iyisi bu."

Başımı salladım. "Teşekkürler."

"Neden Romano sendikasının size bok gönderdiğini düşünüyorsunuz?" "Romano sendikası olduğunu bilmiyoruz."

"Başka kim olacak?"

Omuz silktim ve bir elimi yüzümde gezdirdim. "Hiçbir fikrim yok, ama süslü bir hediye ve belli ki birileri benim varlığımdan haberdar."

"Bu seni endişelendirmeli. Bugün süslü purolar -bu arada rastgele bir hediye. Yarın, ciğerlerinde zehir olacak, kardeşim."

"Evet, ama yarın bunun için var."

"Sen bir planlamacısın. Böyle şeyler söylemezsin."

Son zamanlarda, normalde yapmayacağım pek çok şeyi yapıyordum. Başka seçeneğim yoktu. Angelo'nun hayatımdan çıkmasına, Hayırsever'in nedenlerini önemseydiğimden daha çok ihtiyacım vardı. Her şey Angelo'yu çileden çıkardı ve bana zaman kazandırmak için öfkesini kemeriyle sırtımdan çıkarmasına izin verdim ama bir gün bu yeterli olmayacaktı. O gün geldiğinde, ben ya da bizden biri ölebilirdi. Bunun olmasına izin veremezdim.

Cris'i inceledim, kaşlarının arasındaki stres çizgilerine baktım. "Bana güveniyor musun?"

"Hayatım pahasına."

"O zaman bu konuda bana güven."

İç geçirdi ve başını salladı. "Benim evimde de bir paket var. Amazon Prime, yani bomba ya da zehir olduğundan şüpheliyim. Ama evime gönderilmiş, sana gönderilmiş. Biraz ağır. Sence taramaları için çocukları çağırmalı mıyım?"

"Hayır, temiz."

Paket ağırdı çünkü ders kitaplarıyla doluydu. Altı gündür kütüphaneye gelmeyen fildişi tenli bir prenses için yulaf ezmesinden daha kalın altı ders kitabı. Hay sikeyim. Bu suçluluk nereden geliyordu?

Elimdeki puro kutusuyla oynadım ve Cristian'a başımı salladım. "Yarın okuldan önce alırım."

Kaşlarını kaldırdı. "Ve okula gidiyorsun, değil mi?" Başımı salladığımda başını salladı ve sırttı. "Bana kiminle yattığını söyle, dostum. Senden zorla alacağımı biliyorsun. Bu kasabada kimse ilginç değil ama Vitali denen hatun olamaz. Seksi ama pasaklı ve hiçbir dersi kaçırmıyor."

Renata ateşli olmaktan çok daha fazlasıydı. Yüzüme tokat gibi çarpan temiz hava, mümkün olduğunu bildiğimden daha iyi bir arkadaş ve yalnızlığın lanet olası ilacıydı. Aynı zamanda sınırların dışındaydı, bunu Cris'e hatırlattım. "Renata bir Vitali ve Vitaliler sınırların dışındadır."

"Eğer bu Vitali değilse..." Başını eğdi, gözlerini kıstı ve yüzünü buruşturdu. "Lütfen bana Laura olmadığını söyle."

"Tabii ki hayır." Kimseyle yatmıyordum. Birkaç dersi ekdim ve puroların üzerindeki talimatlara uymak için çoğu gün geç saatlere kadar dışarıda kaldım, ama yine de Cris'e söyleyemedim. "Yarın sabah görüşürüz."

Başını salladı, kovulmayı kolaylıkla kabul etti ve ayağa kalktı. Kapının eşiğinde döndü ve bana baktı. "Neden insanlar benim aracılığım ile sana bir şeyler gönderiyor?"

Bunu yaptım çünkü yalnız yaşıyordu. Babası şu anda maksimum güvenli bir hapisanede iki müebbet hapis cezasını çekiyordu. Hayırsever'in de aynı nedenlere sahip olduğundan şüpheleniyordum. Sadece hayatım hakkında bu kadar çok şeyi nasıl bildiğini bilmiyordum.

"Çünkü çok popülersin."

Cris bir kahkaha attı, başını salladı ve gitti. Kapı kapandığında, ilk puroyu kutusundan çıkardım, çözdüm ve mesajı okudum, benim

Aklım başımdan gitti.

**Mafya prensesine göz kulak
ol. Onu sana göndermemin
bir sebebi var.**

Bir sır daha ortaya çıktı. Saklanacak bir sır daha. Günah çıkaran bir
rahipten daha fazla sır biriktirdim.

“ İnançlı olmak, kendinizi suya teslim etmektir. Yüzerken suya tutunmazsınız, çünkü tutunursanız batar ve boğulursunuz. Bunun yerine rahatlar ve yüzersiniz.

- ALAN WILSON WATTS

Renata Vitali

T Hindistan kıyılarının çok uzağında, bir kabilenin izole bir şekilde yaşadığı bir ada var. Binlerce yıldır dış dünyayla çok az temas kurarak yaşamışlar. Hâlâ avcılık ve toplanır, gevşek metallerden Taş Devri silahları yapar ve yabancıları oklarla karşılarlar. Yıllarca süren izolasyon güvensizliği beslemiş ve ziyaretçiler şiddet ve düşmanlıkla karşılanmıştır.

De Luca sendikası bana Sentinelese'yi hatırlattı. Ludovico De Luca oğlunu öldürdükten sonra Vitali ve diğer sendikalar onları deli olarak nitelendirdi. O zamandan beri Arizona, New Mexico, Texas ve Oklahoma'dan oluşan küçük bölgelerinde izole bir şekilde yaşıyorlar. Dışarıdan anlaşma yok. Bölgeler arası anlaşmalar yok.

Hiç savaşa girmeyen tek sendika onlar ve bu savaşla ilgilenmedikleri için değil. Hayır, çünkü kimse onları buna değer görmüyor. Ve böylece Romano, Andretti, Rossi, Camerino ve en önemlisi de yönetimdeki Vitali söz konusu olduğunda izolasyon güvensizliği, güvensizlik de düşmanlığı ve şiddeti doğurdu.

Bu yüzden okulun ilk ayını tek bir ders kitabı olmadan geçirdiğimde şaşırmadım. Geçmiş bilgilerime dayanarak idare ettim, ancak öğretmenlerim ders kitaplarından daha fazla ödev verdikçe bu son derece zorlaştı. Hatta bazılarının bana inat olsun diye kitaptan ödev vermeye başladıklarından şüpheleniyordum.

Çünkü Sentinelliler gibi onlar da sırf yabancı olduğum için bana düşmanca davranıyorlardı. Bana güvenmiyorlardı ve kesinlikle Vitali'ye de güvenmiyorlardı ki Damian benimle görünemeyeceğini söylemeden önce bunu açıkça itiraf etmişti.

Bu yüzden acı çektim. Ödev üstüne ödev. Not üstüne not. Kütüphanede ihtiyacım olan her ders kitabının stoğu sihirli bir şekilde tükenmişti, kimsenin bana kendi kitabını ödünç vermeyeceğini biliyordum ve internete erişimim olmadan ders kitabı satın almamın hiçbir yolu yoktu.

Damian bana yüz yüze görüşemeyeceğimizi söyledikten yaklaşık bir hafta sonra dolabımı açtığımda altı tane yepyeni ders kitabıyla karşılaştım. Aldığım her ders için bir tane. Onlara baktım, parmağımı sırtlarında gezdirdim ve ne olduğunu merak ettim. Kimildatırdım ve bir tuzak teli, *Carrie'de olduğu gibi*, kafamdan domuz kanı fışkırmasına neden olurdu. Ya da belki bir tanesini açardım ve bir örümcek sürüsü sürünerek bana saldırırdı.

Her iki durumda da, onları hareket ettirmeye cesaret edemedim. En azından ilk ders için zil çalınana ve koridor boşalana kadar. Koridorda sadece ben kalana kadar öğrenciler rüzgârda savrulan küller gibi dağıldılar.

Elimi cebime attım ve bir kalem çıkardım. İçimden bir şey fırlama ihtimaline karşı kendimi yana doğru eğerek kalemi dolaba soktum ve kitaplardan birini dürttüm.

Hiçbir şey.

Bir dürtme

daha.

Hala bir şey

yok.

"Ne yapıyorsun?" Damian'ın sesindeki eğlence beni sinirlendirmesi gerekirken midemi gıdıkladı.

Vay be, bu kin olayında çok kötüydüm. Ama yine de kin beslemek, kin besleyecek kadar önemsemiğim anlamına geliyordu. Ayrıca, Damian son bir haftadır kaçtığım biri için son derece soğukkanlıydı.

Yüzümü ona döndüm, bir açıklama bulmak için beynimi zorladım ve bulamadım, bu yüzden gerçeği söyledim. "Dolabımda yeni ders kitapları var. Onları oraya kimin koyduğunu bilmiyorum, bu yüzden bubi tuzağı olup olmadığını kontrol ediyorum."

Benimkine paralel olan dolap sırasına yaslandı ve kollarını kavuşturdu. "Bubi tuzağı mı? Bu *Evde Tek Başına* değil. Katilleri savuşturan çocuklar değiliz."

"Size güvenmiyorum çocuklar." Kimseye güvenmiyordum, belki annem hariç. "Onlar sadece ders kitabı, Prenses."

"Bunu nereden biliyorsun?"

Aramızdaki mesafeyi kapattı ve benimkinin yanındaki dolaba yaslandı. Aramızdaki mesafeyi kapatarak öne doğru ilerlerken nefesi yüzümde gezindi. "Çünkü onları oraya ben koydum." Hızlı bir hareketle kitapları aldı ve kaşlarını kaldırarak ellerime bıraktı. Bana iki parmakla selam verdikten sonra döndü ve gitti.

Ders kitaplarına baktım, biraz afallamıştım. Calculus. Makroekonomi. Edebiyat. İspanyolca. Çevre Bilimi. Bilgisayar

Bilim. Derslerim. Ondan nefret etmeyi gerçekten zorlaştırdı. Son oyunu neydi?

Kapıya ulaşmadan önce bana döndü. "Ya Prenses?" "Ne?"

"Bu gece kütüphanede görüşürüz."

İşte bu.

Bu onun son oyunuydu.

Belki de benim onun yalnızlığını kovalamamı istediğim kadar onun da benim yalnızlığımı kovalamama ihtiyacı vardı. Ama ikimiz de bunu kabul edersek lanet olsun.

“ Birini sevmek, ona kalbinizi kırma gücü vermek ama kırmayacağına güvenmektir.

- JULIANNE MOORE

Renata Vitali

A ışık anahtarının birden fazla bileşeni vardır. Bir sıcak kablo. 120 voltluk AC akımı. Nötr bir beyaz kablo. İki terminal. Sigorta kutusundan gelen güç. Bu sadece bir anahtar değil. Bu sadece bir şeyi çevirmek değil.

açık veya kapalı.

Hiçbir şey bu kadar basit değildir.

Buna Damian'la aramdaki ateşkesi açıp kapatmak da dahildi. Ondan nefret etmek ya da ondan hoşlanmak ama aynı anda ikisini birden yapmamak çok kolay olurdu. Bu, Müttefik kuvvetlerin her sabah Normandiya'yı işgal edip her gece geri çekilmesi gibi bir şey olurdu.

Bu bana zarar verdi. Damian'dan hoşlanmamam gerekirken hoşlanıyor, hoşlanmama izin verebileceğim halde ondan nefret ediyordum. De Luca malikânesinin mutfağında dolaşırken dikkatimi dağıtan da bu çelişkili duygulardı.

Antika dolapların içine yerleştirdikleri buzdolabını açtım ve seyahat boyu bir şişe portakal suyu çıkardım. Benden hoşlanmadığından şüphelendiğim Araceli kahvaltımı getirmeyi bırakmış, beni burada kendi başımın çaresine bakmak zorunda bırakmıştı.

Buzdolabının kapağını kapattığımda Angelo diğer tarafta durmuş bana bakıyordu. "Küçük Bayan Vitali, görüyorum ki her geçen gün biraz daha yaşıyor."

"Hiçbir şey görmüyorsun, Angelo. Sen körsün." Gözlerimi devirdim, portakal suyunun kapağını açtım ve etrafından dolaşmak için hareket ettim.

Eli buzdolabına çarptı, kolu artık yolumu kapatıyordu. "Seni küçük-"

Aptallığını kusamadan sözünü kestim. "-Anlamıyor musun? Bu kadar aptal mısın? Seni istediğim kadar kışkırtabilirim. Sana isimler takabilirim. Yumruklar atabilirim. Kahretsin... Seni öldürebilirim, Angelo. Uzanıp çıplak ellerimle boğazını sıkabilir ve zavallı, boncuk gözlerinden hayat akıp gidene kadar sıkabilirim." Bunun önünü kesmem, ona anlayabileceği kelimelerle hiyerarşiyi hatırlatmam gerekiyordu.

Boştaki eliyle silahını kılıfından çıkardı ve mutfak adasının üzerine koydu. "Aptal, saf kız. Seni hemen şimdi öldürebilirim. İblis kırmızısı gözlerinin arasına bir kurşun yerleştirebilir ve migrenim tutmadan bu gevezeliğe son verebilirim."

Topuklarıma yaslandım ve onu kızdıracağını bildiğim portakal suyundan sıradan bir yudum aldım. "Beni durdurmak için yapabileceğin hiçbir şey zaten senin ölümünle sonuçlanmayacak. Vitali olmak böyle bir şey ve De Luca isminin anlamı da bu kadar az."

Gözleri kısıldı ve bana doğru yürüdü. Ölmeyi ya da yaşamayı ne kadar önemseydiğini sorgulamaya başladım. Belki de bu kötü bir fikirdi. Belki de caydırıcı olmak yerine ona meydan okuyordum. Belki de bunu engellemek yerine onu daha da kışkırtmıştım. Ne de olsa De Luca'nın deliliğine dair söylentilerin bir sebebi olmalıydı ve Ludovico De Luca ile aynı soydan geliyordu.

"Baban bana danışmadan seni benim bölgeme gönderebileceğini sanıyor. Dünya çapında İtalyan mafyasının sahibi olduğunu sanıyor."-Papa polislik yapıyordu, bu da yeterince yakındı."-"İstediyiğini yapabileceğini ve diğer tüm sendikaların da buna uyacağını, çünkü her zaman böyle olduğunu sanıyor." Kolunu buzdolabından indirdi ve bana doğru bir adım attı. Parmağıyla uzandı ve göğsümü dürttü. "Yanılıyor."-Poke. -"Benim bölgemde işler böyle yürümez."-Poke. "Babana söyleyen iyi olur, De Luca ailesi cevap veriyor. Şuna. No. One." Dürt. Dürt. Dürt.

Başımı eğdim. Parmağını yumruğumun arasında yakaladığımda küçümseme içimden kasıtlı olarak sızdı. "Eğer bana bir telefon verirsen bunu ona söylemekten mutluluk duyarım." Sakin gülümsemem öfkelerini arttırdı.

Neden durmuyordum? Bu delilikti. Angelo De Luca deli bir adamdı ama ben de deliydim. Dün gece Damian'ın kütüphanedeki divanda yatarken nasıl yüzünü buruşturduğunu görmüştüm. Ondan önceki gün, odamı Damian'inkine bağlayan havalandırma deliğinden Angelo'nun kemerinin kırbaç sesini duymuştum. Annemle babamın sevgilerini göstermek için tuhaf yöntemleri vardı ama bir kez olsun bana el sürmemişlerdi.

Angelo parmağını tuttuğum yerden çekti ve başıyla silahı işaret etti. "O silahta senin adının yazılı olduğu bir mermi var."

"Bu seni bir erkek gibi hissettiriyor mu? Bu tehditler geceleri uyumana yardımcı oluyor mu?" Ona doğru bir adım attım ve öfkeme hâkim olamadım. Babam beni klişeleşmiş sakin Vitali olarak yetiştirmişti ama ben sakin olmaktan o kadar uzaktım ki kendimi haritada bile bulamazdım. "Geceleri uyumama yardımcı olan şey şu. Senin zayıf olduğunu bilmek-"

"Ben zayıf değilim-"

"Sadece zayıf bir adam oğlunu her gece döver. Yaşıyorsun çünkü ailem yaşamana izin veriyor. Hayattasın çünkü oğlun seni eşek sudan gelinceye kadar dövebilir.

ama tahtınızı ele geçirmeye karar vermedi. Nefesinizin ciğerlerinizden akmasına izin veren bu lütuftur. Bir gün şansınız kaçacak ve aldığınız her nefes bir mücadele olacak. O gün, oğlun sendikana liderlik edecek. Gülmek için orada olacağım. Ve sendikaların geri kalanı günlük operasyonlarına devam edecek - hiçbir değişiklik yapılmayacak, çünkü sen kimse için kesinlikle hiçbir şey ifade etmiyorsun."

Mutfak girişinde bir hareket yakaladım. Gözlerim babasının omzunun üzerinden Damian'ınkilerle takıldı. Siyah ve kırmızı. Kırmızı ve siyah. Bu karmaşanın içine daha fazla dalmaktan ve bir kaçış yolu bulacağıma inanmaktan başka çıkış yolu yoktu.

Ama bir yanımda kaçış olmadığını biliyordu.

“

Güvenilmek, sevmekten daha büyük bir başarıdır.

- GEORGE MACDONALD

Damiano De Luca

Tick. Tik. Tik.

Angelo'nun bu akşamki ziyaretine hazırlanmak için metronomumu açtım ve yere koydum. Ritim odaklanmama yardımcı oldu,

Çırpma yerine ona konsantre olmak hoşuma gidiyordu. Ve bu gece kırbacın kötü olacağından hiç şüphem yoktu. Angelo, Renata'yla yaptığı şovdan sonra sinirlenmiş olmalıydı ama hıncını benden çıkaracaktı.

Ben itilip kakılan biri değildim. Genelde insanların bana böyle davranmasına izin vermezdim. Çocukluğum boyunca hep karşılık vermeyi hayal etmişim ama sonunda yumruk atacak kadar büyüdüğümde gözlerimi Angelo'yu tahtından indirmeye dikmişim. Bu, kaba kuvvet ve birkaç zekice yumruktan daha fazlasını gerektiren bir işti.

Ben de sineye çektim. Öfkemi içime attım. Ve her gece, saat gibi, Angelo odama geldi, on bin dolarlık yılan derisi kemerini pantolonunun halkalarından çıkardı ve fiziksel kanıtlardan kaçınmak için deri yarılmadan hemen önce durarak sırtıma vurdu.

Kapı açıldı. Yatağıma uzandım, başımı kaldırmaya zahmet etmedim. Kemerini çözerken sesler çıkardı. Pantolonunun üzerinden kaydığını ama yine de bakmadım.

Sıkılmış ses tonu sinirlerimi yatıştırmak için hiçbir şey yapmadı. "Diz çök. Yere. Nasıl yapılacağını biliyorsun."

Saçma görüldüğümü fark ettim, birinin beni böyle dövmesine izin verip karşılık vermeyecek kadar yaşlı ve iriydim. Ama Angelo'nun istediğini yaptım, zihnim bomboştu. Dizlerim yerle buluştu. Tahta derime battı. Yine de metronomdan başka ses yoktu.

Kemerin kırbacı.

Kene.

Bir tane

daha.

Kene.

Daha, daha, daha.

Tik. Kene. Kene.

Sırtımdaki ham deri kabardı. Normalde durması gereken zaman buydu ama devam etti.

"Sen saygısız bir piçsin."

Kırbaç.

"Seni hiç istemedim."

Kırbaç.

"Bir hiç olacaksın."

Kırbaç.

Gözlerimi devirdim ve yerdeki metronoma baktım.

Tik. Kene. Kene.

Kırbaç. Kırbaç.

Kırbaçla.

Sözleri artık bir anlam ifade etmiyordu, yılan derisi etime her değdiğinde çılgınlığı daha da vahşileşiyordu. Her zaman böyle değildi. Annem hayattayken, beni büyütürken içine kapanıktı. Annem öldüğünde, bunu benimle ilişkiye girmek için bir izin olarak kabul etti. Hiç iz bırakmadan. Sadece beni kanlı etin eşiğine getirecek kadar vururdu.

Ama bugün derim yarıldı ve Renata'nın sözlerinin doğru olduğunu biliyordum

-Ona bir numara yapmıştı. Hayatımı sikeyim. Kemer omzumun altındaki deriyi kesti. Dişlerimi sıktım. Durumu daha da kötüleştirdiğini bilmiyor muydu?

Öfkesiyle birlikte Teksas aksanını da güçlendirerek hırladı. "Kendi evimde hiç saygı görmüyorum. De Luca ailesinin sahibiyim." *Kırbaç.* "Bu toprakların sahibiyim." *Kırbaç.* "Bu kasaba benim. Bu eyalet benim." *Kırbaç. Kırbaç.* "Anladın mı, evlat?"

Uzun sürmedi.

Cevap vermedim. Sırtımın alt kısmındaki deriyi yırttı. Dişlerim dilimden kan çekti. Biraz daha kırbaç yersem, dikiş için hastaneye gitmem gerekecekti. Hiç acımadı, kemeri art arda hızlıca kırbaçlıyordu.

Ne zaman biri Angelo'nun egosuna meydan okusa, hıncını benden çıkarırdı. Tahtına yönelik tehdit bendim, veraset sırasındaki tek De Luca, başa geçebilecek tek kişi bendim. Bu beni onun hedefi yapıyordu ve eğer beni tüm kasabayı ayağa kaldırmadan öldürebilseydi, öldürürdü.

Bunun yerine, bir kemere ve sırtıma razı oldu ve ben de ona izin verdim çünkü çarklar yerine oturana ve yeterince destekçi toplayana, *kapıkullarını* ve askerlerini ona karşı çevirene ve başarılı bir darbeyi garanti edene kadar zamanımı bekliyordum. O kısa süreli kurtuluşlar peşindeydi; ben ise oyunun sonunu planlıyordum.

Angelo botunun topuğunu sırtıma vurarak beni öne doğru itti. Ona izin verdim, gözlerim şifonyerime kaydı, orada bir kalem olduğunu biliyordum. Öne doğru bir hamle. Bir el hareketi. Kalemin tıklaması. Boynunu daha derine, daha derine, daha derine itecek ve ben izlerken Angelo kan

kaybından ölecekti. Ben izlemedim.

ama kendime büyük planımı hatırlatmadan önce bunu beş saniye kadar düşündüm.

Hayırsever'in planı.

The Landing Strip'te alt kattaki De Lucas'larla vakit geçirin. Onlara Angelo'nun yapabileceğinden daha iyi davran. *Kaporegime'leri* dönüştürmek için çalışacağım. Angelo ve sadık adamlarını tahttan indirmek için ordumu kullanacağım. Ve Angelo'yu hayatta tutarak asla başa çıkamadığı sendikanın benim yönetimim altında gelişmesini izleyeceğim.

Yüzümü serin tahtaya bastırdım. Sırtıma inen son bir kırbaç derimden bir şerit daha kopardı. Dilimdeki kan ağzımda birikti. *Tik. Tik.*

"Şu haline bak, zayıf, zavallı, küçük bir sürtük gibi dayak yiyorsun." Gerçekten hiçbir fikri yoktu. Kıkırdaması sırtımdan damlayan kan için fazla neşeli geliyordu. "Sen benim oğlum değilsin." Botunun ucu başımın arkasına değdi ve başımı yana doğru savurdu.

Karanlık çökmeden önce aklıma gelen son görüntü Angelo De Luca'nın düşüşüydü.

“ Kendinize güvenin. Düşündüğünüzden daha fazlasını biliyorsunuz.
- DR. BENJAMIN MCLANE SPOCK

Renata Vitali

Damian'ın o gece kütüphaneye geleceğinden emin değildim ama benden önce davranmıştı. Kahlil Gibran'ın *Peygamber'inin* bir kopyasını açtığımda Damian benimkinin karşısındaki divanda uyuyakalmıştı.

Gözlerim vücudunu boydan boya taradı, normalde yapamayacağım bir şekilde onu inceledim. Altı-iki yaşındaydı, bacakları kenardan sarkıyordu ve kaslı gövdesi divana zor sığıyordu. Bir kolunu başının üzerine atmış, gömleğinin alt kısmını yukarı çekiyordu. Eşofmanının içine doğru uzanan V'nin zirvesini yakaladım ve dudağımı ısırdım. Vay *canına*. Connecticut'ta onun gibi adamlar yapmıyorlardı.

"Okumuyorsun." Dikkatimi tekrar yüzüne yönelttim. Gözleri hâlâ kapalıydı ve uyuyor gibi görünüyordu. Bir gözünü araladı. "Okumayacaksan ne anlamı var ki?"

Kaşlarım birbirine yaklaştı ve kitabı göğsüme doğru çektim. "Burada olacağını düşünmemiştim."

Mutfakta yüzünde gördüğüm öfke hâlâ aklımdaydı. Hayatına bu şekilde müdahale etmekle hata etmişim ama pişman değildim. Pişman olmam gerektiği kadar değil. Angelo De Luca'nın bir ya da on basamak aşağı indirilmesi gerekiyordu.

"Bunu artık yapmayacak mıyız?"

Bunun tam olarak ne olduğunu sormak istedim. Ama bu söylenmemiş bir çizgiyi aşmak olurdu, bu yüzden iç çektim, dizlerimi göğsüme çektim, *The Prophet'i* açtım ve okumaya başladım. Ben onu uyutmak için okurken Damian'ın nefes alış verişini yeniden düzleştirdi.

Okurken gözlerim sayfa ile onun bedeni arasında gidip geldi: "İçindeki zamansızlık, hayatın zamansızlığının farkında. Ve dünün bugünün anısı, yarının ise bugünün hayali olduğunu bilir."

"Hiç rüya görüyor musun?" Sözleri beni sarstı. Sadece uyuduğunu düşündüğüm için değil, sorusu asla gitmeyeceğimizi düşündüğüm bir yere gittiği için.

Hiç böyle konuşmazdık. Tabii ki, devamsız ebeveynler gibi şeyler hakkında konuşurduk, ama devamsız ebeveynlere sahip olmanın *bizim* için nasıl bir his olduğu hakkında konuşmazdık. Geçmek istemediğim o çizgi mi? O çizgiyi iki ayağıyla birden geçmişti.

İçimi çektim. "Evet." Sevgi dolu ebeveynler, normal bir hayat, kitaplarla dolu bir oda ve bunları paylaşacak birini hayal ediyordum. Tarafsız bir

gözlemcinin son ikisine sahip olduğumu söyleyeceği aklıma geldi. Bu fikir beni korkuttu, bu yüzden

"Buradan gitmeyi hayal ediyorum. Buradan çıkıp gidebildiğim kadar hızlı koşmayı."

"Kaçmak mı?"

"Evet."

Gözleri kapalı, kolları karnının üzerinde birbirine kenetlenmişti. "Büyük konuşmaya alışkın biri için küçük kelimeler."

Hatta onun da aynı şekilde hissettiğini düşünmüştüm. Angelo De Luca ile yaşayıp da nasıl kaçmak istemez?

Saçlarımı yüzümden uzaklaştırdım ve kapalı gözlerine ve göğsünün yavaşça inip kalkmasına baktım. "Ne demek istiyorsun?"

"Babamla konuşma şeklinden bahsediyorum ve bunu sen de biliyorsun." "Oh."

"Onunla bu şekilde konuşmak iyi bir fikir değil." "Biliyorum."

"Bana iyilik yaptığını sanıyorsan yanılıyorsun. Tüm bunlardan sonra ne olacağını sanıyorsun? Angelo'yu kızdırıyorsun ve onun sakinleşmesi mümkün değil. O senin benim gibi yaratılmadı. O, kapağı sıkıca yapıştırılmış kaynak bir tencere. *Biz* kapaklarımızı kaldırabiliriz. Buharın dışarı çıkmasına izin verebiliriz. Öfkemizi serbest *bırakabiliriz*. O yapamaz. Ta ki bir dönüm noktasına ulaşana ve birileri zarar görene kadar."

"Kim yaralandı?" Onu tekrar inceledim, üç pelüş battaniyenin üzerinde nasıl yattığına dikkat ettim, vücudu ilk düşündüğümde daha sert ve daha az rahattı. Düzgün nefes alış veriş? Uyku değil, daha ziyade hareket etmesini ve yaralarının daha da kötüleşmesini engellemenin bir yoluydu. "Oh. Ben-ben-" Ne diyeceğimi bilemedim ama Angelo'nun oğlunu döverken çıkardığı ses kafamın içinde yankılandı.

Ayağa kalkarak beni cevap vermekten kurtardı. Hareketleri irkilmeme neden oldu, ama o buna müdahale etti. Gri gömleğinin yanlarını ıslatan ve arkaya doğru uzanan kıpkırmızı rengi gördüğümde çenem biraz düştü.

Gözlerim divana kaydı. Battanilerden birinde şiddetli bir kırmızı leke vardı. Üç kalın battaniyenin arasından geçip divanın siyah kumaşına bulaşmış olsaydı hiç şaşırmazdım. Buraya neden geldiğini bir türlü anlayamıyordum. Kütüphaneye. Bana.

Yüzü bana dönüktü, bir eli gömleğinin önünü kavrarken gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyordu. Parmakları gömleği başının üzerinden çekti. Keskin karın kasları bakışlarımla buluştu ama onlara odaklanmaya cesaret edemedim. Gömleğini kenara fırlatıp arkasını dönmesini dehşet içinde izledim, hareketleri yavaş ve şüphesiz acı vericiydi.

Kızgın pembe çapraz çizgiler sırtını kirletiyordu. Bazılarını kurumuş kan süslüyordu ama bazıları hâlâ kanıyordu. Kırmızı izler, dağınık yağmur damlaları gibi akıntılar halinde sırtından aşağı akıyordu.

Başımı salladım ve zihnimle ona benden uzaklaşması için yalvardım. "Kanı neden yıkamadın?"

Arkasını döndü ve kaşlarını bana doğru kaldırdı. "Sırtımda. Kendim ulaşamıyorum. Hastaneye gitmek bir seçenek değil. En yakın hastane bir sonraki kasabada ve orada De Luca'nın pek tanıdığı yok. Oraya gitmek için birinin ayarlamalar yapması gerekiyor."

Bu. De Luca sendikası Damian'ı bunca yıl böyle gizli tutmuştu. Neredeyse yüzde yüz mafya bağlantılı bir kasaba olan Devils Ridge'de kalmıştı. Sırrını sakladılar çünkü sendikaya aittiler ve Vitali ve diğer dört sendika asla casusluk yapmazdı çünkü De Luca ailesini uzun zaman önce defterden silmişlerdi.

Başımı salladım. "Öyleyse yap onları. Tabii Angelo izin vermezse, o zaman siktir et onu. Bırak hapiste çürüsün."

"Göz açıp kapayıncaya kadar çıkar."

"Ama tıbbi yardım alacaksın. Sırtındaki yaralar iz bırakacak, Küçük Hanım." Yaptığım hatayı bir saniye geç fark ettim. Ona Day demem gerekiyordu. Herhangi bir şey -kelimenin tam anlamıyla herhangi bir şey- ama Damsel.

"Genç kız?" Bana doğru bir adım attı, gözlerinde çelik vardı. "Ben Genç Kız'ım, sen de Şövalye misin? Angelo'yu kışkırtarak cesur olduğunu mu sanıyorsun, Şövalye?" 'Şövalye' kelimesini alaycı bir şekilde söylemesi beni tahrik etti.

İçten içe Angelo'ya hiçbir şey söylememem gerektiğini biliyordum. Çok geç fark ettiğim bir hataydı bu. Ama yine de geri adım atmadım. "Birinin yapması gerekiyordu."

"Hayır, Renata." Başını salladı, gözlerinde iğrenmeye benzer bir şey vardı. "Bu tam da Angelo'dan bekleyeceğim türden bir davranış, *Doğum Trajedisi* bağlamında Apollonca ve Dionysosça'yı Nietzsche'yi utandıracak şekilde tartışan birinden değil."

Kendimden bu kadar utanmamı sağlamayı nasıl başardı?

Başımı eğdim ve ayak parmaklarımla battığı halıya baktım. "Gömleğini tekrar giyebilir misin?"

"Neden? Yaptıklarının sonuçları senin için çok mu ağır?" Kışkırtmasını görmezden geldim. Artık yaralara bakamıyordum. Dönmüştü ama kirpiklerinin birkaçını hâlâ yanlarından yakalıyordum. "Lütfen," diye yalvardım.

Hareket etmeden önce bir an bana baktı. Yavaşça. Çok yavaş. "Bekle" dediğimde dizleri kısmen bükülmüştü, kolları yerdeki gömleğine uzanmıştı.

"Evet?"

Eğildim, gömleğini tuttum, sonra eline uzandım. Onu nereye götürmeyi planladığımı söylersem beni reddedeceğini biliyordum. Bu yüzden onu koridordaki banyoya götürdüm, sırtına uyum sağlaması için yavaşça yürüdüm.

"Prenses-"

Kapıyı ben açtım. "Dur sana yardım edeyim."

"Angelo ile konuşarak yardım ettiğin gibi mi?" "Özür dilerim, tamam mı?! Çok kızmıştım."

Acı bir kahkaha attı. "Anlamadığım şey neden olduğu. Normalde hiç etkilenmezsin. Sen benim telefonumu gözünü kırpmadan çalan kızsın."

"Ben çalmadım-"

İnkârımı yarıda kesti. "Sen sinirlenen bir kız değilsin."

Gömleğini yere attım, bir el havlusu aldım ve ıslatmak için havuza daldırdım. "Onu duyuyorum. Her gece senin odana geldiğinde, odalarımızı ayıran havalandırma deliğinden onu duyabiliyorum. Kendini övme ve kızgınlığının senin için olduğunu düşünme. Dayak yiyen başka biri olsaydı, onun için de öfkelenirdim. Sakinliğimi iyi koruyabilirim ama bu empati kurmama izin verilmediği anlamına gelmez."

"Şunu açıklığa kavuşturalım Prenses. Yardıma ihtiyacım yok." "Peki. Anlaşıldı. Ama yararı temizlememe izin ver."

Gözleri elimdeki ıslak havluya kaydı. "On dakikan var."

Gözlerim bronz teninde gezindi. Karın kaslarının sert çıkıntılarını. Pazularının şişkinliği. Bir savaşçı gibi kesilmişti, zayıf ama yırtık pırtıktı ve babasının onu parçalamasına izin vermişti. Bunu anlamamıştım.

"Neden karşılık vermiyorsun?" Havluyu sırtına bastırdım, vücudu kaskatı kesildiğinde kendimi devam etmeye zorladım.

"Benim işime karışma, Vitali."

Güzel. Yeterince adil. O bana güvenmedi, ben de ona güvenmedim. Mesaj alındı. Onunla konuşmak yerine işime odaklandım. Taze kanı temizlemek yeterince kolaydı ama kurumuş kan durmuyordu. Ovalayabilirdim ama bu onun için acı verici olurdu.

"Hidrojen peroksitiniz var mı?" Başını iki yana salladı. "Hayır."

Gözlerim havuza kaydı. "Pantolonunu çıkar."

"Dinle, çekicisin ama-" Yüce Tanrım,
merhamet et.

"Hayır, demek istediğim pantolonunu çıkar, böylece kurumuş kanı
ıslatabilirsin."

Su ısıtıcısını açtım ve arkamı döndüğümde pantolonunu ancak birkaç santim indirebilmişti. Ne kadar acı çektiğini hayal bile edemiyordum. Tek kelime etmeden ellerini yana ittim ve pantolonunu yavaşça bacaklarından aşağı kaydırdım. Çömelirken ikimiz de bir şey söylemedik, mahrem görüntünün tamamen farkındaydım. Boxerının kalması gerekiyordu, yoksa hiçbir şey yapamayacaktım.

Geri adım attığımda, gömleğimi başımdan geçirirken gözleri benimkilerde kaldı. Angelo banyoma girdiğinde Damian vücuduma bakma zahmetine girmemişti. Bugün ise utanmadan vücudumu inceliyordu.

Kapüşonlu gözleri vücudumda geziniyor, önünde siyah dantel külot ve ona uygun bir sütyenle durana kadar eşofmanlarımı bacaklarımdan aşağı kaydırmamı acımasızca izliyordu. Giymekten rahatsız olmadığım tek sevimli şeylerdi.

Eğer bir şey varsa, beni bilerek inceledi. Benden yardım kabul etmenin onu rahatsız ettiği kadar beni de rahatsız etmek için. Onu havuza girerken izledim. Acı çekiyor olmalıydı ama bunu belli etmiyordu. Her zamanki gibi soğukkanlıydı.

Bu erotik olmamalıydı ama ona doğru yürürken kalbim göğsümü dövüyordu. Beni izledi, sırtında durana kadar etrafından dolanırken dikkati bana odaklanmıştı. Ellerime su alıp teninden aşağı akmasına izin verdim. Birkaç tekrardan sonra kurumuş kan temizlenmeye başladı.

Elimi kaslarında gezdirdiğimde kasları gerildi. Hayatımda ilk kez kendimi gerçekten dengesiz hissediyordum. Duygularımı zihnimden uzaklaştırdım ve bir şişe şampuan aldım.

"Ne yapıyorsun?"

Şişeyi açtım ve elime biraz sıktım. Bir köpük oluşturarak ellerimi başının üzerinde gezdirdim. Teni parmaklarımda arasında sıcak hissediliyordu. "Bahse girerim duş almamışsındır ve en az bir gün daha saçlarını yıkamak için ellerini kaldıramayacaksın."

Bu konuda bana karşı çıkmasını bekliyordum ama çıkmadı. Ben de şampuanı gereğinden uzun süre saçlarına masaj yaparak uyguladım. Ayak parmakları beni daha yükseğe itmek için kullandım, kafasına ulaşmaya çalıştım ama başaramadım. Göğsüm neredeyse yaralarına çarpıyordu, bu yüzden geri adım attım ve önüne doğru yürüdüm.

Bu açıdan, ellerimi saçlarında gezdirirken birbirimize bakmaktan kaçınamazdık. Hâlâ parmak uçlarımda duruyordum ama bu sefer o bana yardım etti. Kolunu sırtıma doladı ve beni göğsüne yasladı. Meme uçlarım sütyenimin altından çakıl taşları gibi görünüyordu. İnce kumaşın arasından çıplak göğsüne baskı yapıyorlardı.

Kafa derisine masaj yaparken nefesi yüzümü yelpazeledi. Gözlerini kapattı. Bu fırsatı onu incelemek için kullandım. Belirgin çene çizgisi. Yüksek elmacık kemikleri. Benim hep istediğim gibi bu kasabadan, bu mafya hayatından kaçarsa bir model ya da film yıldızı olabilirdi.

"Özür dilerim," diye fısıldadım. "Duymak çok zor. Tamam mı? Her gece, duymak zor."

Hiçbir şey söylemedi. Avuçlarıma su aldım ve başından aşağı döktüm. Su berraklaşınca geri çekildim.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Benim için bir şey yapmanı istiyorum." "Tamam." Ona bu kadarını borçlu olduğumu düşündüm.

"Uykuya dalmadığımdan emin ol. Beyin sarsıntısı geçirebilirim." "Kafana mı vurdu?"

"Tekmeledi. Yandan. Saçım onu gizliyor. Bu şekilde çürük olmaz." "Bundan kurtulamaz."

"Yapmayacak."

Ve eğer onun acısına ve ne kadar yakın durduğumuza bu kadar odaklanmamış olsaydım, sözlerinin ne anlama geldiğini fark ederdim. Damian'ın Angelo'dan intikam almak için bir planı vardı. Hatta belki de onu alaşağı edecekti. Bu ihanetti ve bunu bana itiraf etmişti.

Güven.

Bana güvendi ve ben bunu fark etmedim bile.

“

Sonunda, birine güvenip güvenmemeyi seçmek zorundasınız.

- SOPHIE KINSELLA

Damiano De Luca

Artık Miriam ile arkadaş olduğunuza göre, istismar ondan saklanamayacak kadar büyüdüğünde babasını size getirecektir. Senden yardım isteyecekler. Onları Angelo'yu tahttan indirmenin tek yol olduğuna ikna edeceksin.

Renata Devils Ridge'e vardktan tam iki hafta sonra Hayırsever'den bir mesaj almıştı. Bekledim. Bekledim. Sonra biraz daha bekledim. Neredeyse Hayırsever'in bir şeyleri yanlış anladığını düşünecektim.

Miriam ve babası Landing Strip'e doğru ilerlerken.

Karanlık sopa Miriam'ı gölgeliyordu ama gözünde filizlenen morluğu görebiliyordum. Yaklaştıkça daha fazla morluk yakalıyordum. Onları makyajla ve uzun kollu kıyafetlerle saklıyordu ama ben istismarı fark etmekte ustalaşmıştım.

Bana yaklaştıklarında ayağa kalktım ve onları Irene'nin özel odasına götürdüm. Üçümüz derinin üzerine oturduk, ne Miriam ne de babası Manuel konuşuyordu.

Onlara acıdım. "Sana yine vurdu."

Babamın danışmanı Jacapo gerçekten kötü biriydi. Ben on yaşındayken babamın beni dövdüğünü görmüş ve seyretmeye devam etmişti. Miriam'ın morluklarından onun sorumlu olduğunu varsaymak zor değildi.

Manuel bakışlarını bana çevirmeden önce kızına bir göz attı. "Evet. Mir'in bunu benden ne kadar zamandır sakladığını bilmiyorum ama bir saniye bile çok uzun bir süre." Sesi takıldı ve durakladı. "Çok uzun, Damian."

"Ne olursa olsun, başına bunlar geldiği için üzgünüm Miriam. Daha iyisini hak ediyorsun. Ama buradaki seçenekler çok az. Kaçarsan, Jacapo seni bulur. Onu öldürürsen ya hapse girersin ya da Angelo ikinizi de öldürür."

Miriam elbisesinin yakasını çekiştiriyordu, bir süre önce fark ettiğim gergin bir tik. "Babana gidebileceğini umuyorduk ve..." Onun sesi

Ayağa kalkıp arkamı döndüm ve gömleğimi kaldırdım. Nefes nefese kalışı küçük odada yankılandı. "Aman Tanrım. Damian."

Yara izlerimi göstermek acı tatlı hissettiriyordu. İnsanlar yara izlerini savunmasızlık olarak görüyordu ama bunlar benim seçimimdi. Angelo'nun bana vurmasına izin verdim. Zayıf olduğum için değil, planımın yerine oturmasını beklerken buna katlanabildiğim için.

Angelo'nun bana verdiği yara izlerini ona karşı kullanmakta da haklıydım. Miriam ve Manuel'den başlayarak daha fazla De Luca üyesini dönüştürmek için yararlı bir araç olacaktı. Ama sebepsiz yere gömleğimi kaldıramazdım. Bu şüphe uyandırırıldı.

Belki daha sonra Angelo yine hata yapacak ve görünür bir yerde iz bırakacaktı. İnsanların görmezden gelemeyeceği bir yerde. İnsanların bana soracağı ve benim de "isteksizce" Angelo'ya atfedebileceğim mor bir göz gibi. Onlara kendi oğluna karşı ne kadar dengesizleştiğini gösterecektim. Eğer yanlış bir adım atarlarsa, Angelo'yu tahtından indirmediğim sürece bunun onların başına gelebileceğini gösterecektim.

"Oğlum-"

Ben kimsenin oğlu değildim ve bunu açıkça belirtmem gerekiyordu. "Bunu sempati toplamak için göstermiyorum. Angelo'nun nasıl bir adam olduğunu göstermek için ikinize de yaralarımı gösteriyorum. Eğer ona gidip Jacapo'nun Miriam'ı dövdüğünü söylerseniz, başka bir sendika patronu gibi davranmayacaktır."

Manuel başını salladı. "Ama-"

"O farklı bir çağda sıkışıp kalmış,
Manuel." "Diğer sendikalar-"

"-değişti. Kadınlara eşit davranılıyor. İşten çıkarılmıyorlar. Sendikalar sorunları çözmek için nadiren şiddete başvururlar."

Miriam'ın gözleri büyüdü ve gözlerinden yaşlar süzüldü. "Neden bu biz olamıyoruz? Baba?"

Manuel bana döndü. Bu iyiydi. Evet, hayatı boyunca itaatkâr bir asker olmuştu ve belki de başkalarında liderlik aramak doğasında vardı ama içgüdüsel olarak bana bakması ve bu sendikada ne kadar sevildiği gerçeği onu harika bir müttefik yapıyordu. Hayırsever haklıydı. Bir kez daha.

Uzandım ve Miriam'ın omzuna dokundum. "Angelo De Luca aynı kaldığı sürece De Luca sendikası da aynı kalacaktır."

"BEN..." Manuel uzandı, kızının elini sıktı ve boğazını temizledi. "Burada ne yapacağımı şaşırmış durumdayım. Eğer buradan ayrılamazsak ve Jacapo'yu durduramazsak, ne yapacağız?"

Cevap vermedim, bunun yerine önce onların sonuca varmasını bekledim.

Birkaç dakikalık sessizlikten sonra tereddütlü Miriam ayağa kalktı ve ikimize döndü. Gözleri biraz ateşliydi ve ya kararlı ya da dengesiz görünüyordu. "Angelo De Luca'yı indiriyoruz."

"Tatlım..." Manuel bana doğru kararsız bir bakış fırlattı. "Bu şekilde konuşamayız."

"Baba, bak Jacapo bana ne yaptı. Angelo'nun Damian'a ne yaptığına bak. Bunu yapabiliriz. Üçümüz bunu yapabiliriz." Bana döndü. "Sen onun oğlusun. Yönetimi devralabilecek tek kişi sensin. Lütfen, Damian. Ben senin arkadaşım. Lütfen."

Ve işte oldu. En başta istediğim şey için bana yalvarmasını sağlamıştım. Manipülasyon hiçbir zaman iyi hissettirmedi, özellikle de fazla çaba sarf etmeden geldiğinde.

Cevap vermek için birkaç dakika bekledim ve tereddüt ettiğimi belli ettim. "İnsanları kendi tarafımıza çekmemiz gerekecek."

Manuel başını kaldırdı, umut yüz hatlarını değiştirmişti. "Ne yapmamızı istiyorsunuz? Herhangi bir şey."

"Şu anda bu şehirdeki insanlar Angelo De Luca'nın kendileri için iyi olduğuna inanıyor." İnsanları adım adım Angelo'dan uzaklaştırarak yoluma devam ediyordum. Hâlâ kararsız olan hatırı sayılır miktarda insan vardı ve Manuel'in desteği aradaki farkı yaratacaktı. "Onları başka türlü ikna etmeliyiz."

Miriam başını salladı. "Babamın asker ve *kaptan* olan pek çok arkadaşı var. Buradaki tüm kızlarla arkadaşım ve onların müşterilerinin hepsi de sendika üyesi."

"Dikkatli olmanız gerekir. Kurnaz

olmalısın."

"Yapacağım.

Yapabilirim."

Ve ben ona inandım. Hayırsever de ona inanmış olmalı, yoksa burada olmazdık.

Devam ettim, "Bazı insanlar kararsız kalacaktır. Onlara sadece yaralarımı gösteremem."

"Neden olmasın?"

Manuel benim yerime cevap verdi. "Şüpheli bir durum. Gömleksiz dolaşamaz. Örneğin bir yerini kesen insanlar yara izlerini saklarlar. İnsanlar onun neden saklamadığını merak edecektir. Neden şimdi? Bu soruları sorarlarsa tehlikeli olabilir."

Başımı salladım. "Angelo'nun beni insanların görebileceği bir yerden yaralaması gerek. Morarmış bir göz. Yüzümde bir şey. Kollar kolları kapatabilir. Pantolon bacakları kapatabilir. Ama yüzüm olmalı."

"Ve bunu yapabilir misin?"

Ren'i düşündüm. Dayak yediğimi duymanın zor olduğunu söylemişti ve ben burada daha fazla dayak yemeyi planlıyordum. Daha yeni yara izlerimi yıkamıştı ve ben şimdi daha fazla iz planlıyordum. Onu düşündüğümü fark ettiğim anda, onunla ilgili düşüncelerimi bir kenara ittim.

Bu *benim* sendikamdı.

Bu *benim* geleceğimdi.

İstediğim gelecek buydu.

... Ve Renata Vitali'yi içermiyordu.

“ Güvenmek zordur. Kime güveneceğini bilmek daha da zordur.

- MARIA V. SNYDER

Renata Vitali

T Devils Ridge'de zaman tuhaf geçiyordu. Günler uzuyor gibiydi ama geceler çok çabuk geçiyordu. Kütüphanedeki gecelerimize gelince, yeterince hızlı gelemiyorlardı. Hafta içi daha kolaydı. Okulum vardı. De Luca şoförü beni malikaneye bırakana kadar zamanımı tekeline aldı ve günün geri kalanını ödev yaparak, uyuyarak ve sabahın birini bekleyerek geçirdim.

Hafta sonları en kötüsüydü. Elektronik eşyalarım yoktu, kitap okumayı Damian'la geçirdiğim kütüphane gecelerine saklıyordum ve ancak bu kadar uyuyabiliyordum. Zaman geçirmek için yapacak hiçbir şey yoktu. Damian hafta sonlarının çoğunu evin dışında geçirirdi.

Ama bu hafta Angelo başka bir petrol anlaşması yapmak için Oklahoma'ya gitti ve Damian'ın odasından çıktığını duymadım. Hizmetçiler kahvaltısını ve öğle yemeğini bile kapısına bırakmışlardı. Yine de ikimiz de diğerine yaklaşmadık. Günü yatakta uzanarak ve çoğunlukla tavana bakarak geçirdim. Sessizlik içinde. Çok fazla sessizlik.

Ormanda sessizlik tehlike işaretidir. Hayvanlar yırtıcı bir hayvan geldiğinde sessiz kalmaları gerektiğini bilirler. Mafya dünyası da ormana çok benzer ve bunu her geçen saniye daha fazla düşünmeliydim.

Ve sonra onu
duydum. İlk
homurtuyu.

Önce bir şeyler duyduğumu sandım ama sonra tekrar oldu. Ses Damian'la paylaştığımız duvardan geliyordu. Yataktan fırladım ve yaklaştım. Bir homurtu daha. Komodini havalandırma deliğine sürükleyerek üzerine çıktım.

Angelo burada değildi. Bu bir dayak olamazdı. Havalandırmadan bakıp Damian'ın yataktaki bulanık görüntüsünü yakaladığımda, bunun kesinlikle Angelo olmadığını anladım. Havalandırmadan net bir görüntü seçemiyordum, bu yüzden komodinin üzerinden yatağa atladım.

Sanki beynime hücum eden görüntüden beni koruyacaklarmış gibi yorganı üzerime çektim.

Bir homurtu daha, ama bu sefer ekledi, "Siktir, evet."

Kadınsı bir inilti odamı doldurdu ve nefes nefese, "Evet, baba. Daha hızlı."

Damian inledi, "Çok iyi hissettiriyor."

Elimi çarşafımın altına soktum ve külotumun kenarıyla oynadım. Cehenneme gidiyordum. Damian tekrar inledi ve parmaklarım kumaşın altına daldı, klitorisimi okşadı. Damian'ı başka bir kadınla dinlemek beni incitmemeliydi ama incitti. İçim parçalandı. Yine de kendime dokunmadan duramıyordum.

"Evet, lütfen. Daha hızlı. Daha hızlı. Daha hızlı.

Daha hızlı. Çok yaklaştım." Yüce Tanrım, onlardan iki tane vardı.

İki. Kızlar.

Bu içgüdüsel his cehenneme gidebilirdi. Damian'a sahip değildim. Hayır, onu istemiyordum bile. *Öyle değil mi?* Ama hırıltılarının sesi nefesimi kesiyordu ve bu şehveti uzaklaştırmak imkânsız görünüyordu. Ne halt ettiğimi merak ederek onu kafamdan atmaya çalıştım.

Kızlardan biri "Daha sert," diye yalvardı.

İki parmağımı içime soktum ve Damian'ı üstümde hayal ettim. Eli göğsümde, boynumda, saçlarımda, kokusu her yerdeydi. Çok yaklaştım. Onun da odasından inlediğini duyabiliyordum ve boşaldım. Nefes nefese. İnleyerek. Çok yüksek sesle.

Kesinlikle cehenneme gideceğim.

Az önce yaptığımı inanamayarak yüksekte indüğimde yanaklarım yanıyordu. Elim kirletmiştim, bu yüzden yataktan kayarak koridoru geçip banyoya gittim. Damian'ın kapısı benimkiyle aynı anda açıldı.

Onu görmemiş gibi davranmayı düşündüm ama bunun çok açık olacağına karar verdim. Yüzümü ona döndüm ve kollarımı kavuşturdum. "Babanın misafir yasağı var ve ben olsam onu kızdırmazdım. Bunu göreceğim durumda değilsin ama son zamanlarda çok öfkeli."

Gözleri düzleşti ve vücudumun üzerinde gezdirdi. "Sana zarar verdi mi?"

"Hayır." Etrafına göz gezdirdim, elimden geldiğince kurnazca odaya bakmaya çalıştım.

"Odada kimse yok, Prenses."

"Ama duydum-" diye duraksadım, sesimin bu kadar acınası çıkmasından hoşlanmamıştım. "Bir kız vardı-"

"Porno, Prenses. Pornoydu. Hiç izlemedin mi?" Eğlencesi bana son yirmi dakikayı yeniden düşündürdü. Havalandırmadan onu duyabildiğimi biliyordu. Bunu bilerek mi yapmıştı?

Başımı salladım. "Duydum-"
Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Buna mastürbasyon deniyor.
Bilirsin, kendini tatmin etmek.
Mastürbasyon. Tüfeğini temizliyorsun."
"Tamam, anladım."
"Tavanı boyamak. Deri flüt çalmak. Tepegözü boğmak." "Damian."
"Kertenkeleyi sağlamak. Onursuz terhis. Kurbağayı vıraklatmak."
"Aman Tanrım."
"Et tüfeğini ateşlemek. Kirli bir el sıkışma. Jambonu kızartmak."
"Yemin ederim-"
"-Sosisleri rehin almak. Önbelleği boşaltıyorum. Tarayıcı geçmişimi
temizliyorum."
"Penisine dokunmayı seviyorsun. Anladım."
Başka biri olsaydı, onun sözlerine gülerdi. İkimiz de gülmedik,
birbirimizle dalga geçtiğimizde ve birbirimizin damarına bastığımızda bile.
Damian ayıldı. Aramızdaki sessizlik bana ormanı hatırlattı. Ama o yırtıcıydı
ve çoktan *gelmişti*.
"Angelo bugün daha sonra dönecek." Damian'ın gözleri bir kez daha
üzerimde gezindi, vücudumu incelerken metodik ve neredeyse bağımsızdı.
Sanki banyoda onu temizlemek hiç olmamış gibi. Ve sonra hiç beklenmedik
bir şey söyledi. "Eğer babam sana zarar vermeye çalışırsa, beni bul."
Bana değer verdiğini gösteren bunun gibi küçük şeylerdi.
Ve kalbimin acınası pıtırıları bana benim de öyle olduğumu söylüyordu.

“ Aşk, bir uçurumdan atlamak ve belli bir kişinin sizi dibinde yakalamak için orada olacağına güvenmek demektir.

- JODI PICOULT

Damiano De Luca

" gerçeği olmadığını düşünüyorum. Hatta imkansız."
İkimizin arasında Prens'in kötümser, benimse idealist olacağını kim bilebilirdi?

Gözlerimi Ren'den uzak tutmaya dikkat ederek duvardaki büyük büyük büyükbabam Ludovico'nun makalesine baktım. Her gece yaptığımız edebi tartışmalardan çok fazla zevk aldığımı biliyordum. "İnsanların ortak bir amaç için bir araya gelebilecek kadar doğuştan iyiliğe sahip olmadıklarını mı düşünüyorsun?"

Dergi elimde ağırlaşmıştı. Playboy'un bir sayısı olduğu ya da 1984'te sınırlı sayıda basıldığı için değil, beni kütüphanenin ahşap zemininde adım atmaktan ve Prens'i öpmekten alıkoyan tek şey olduğu için. Vitali kanı olsun ya da olmasın, onu istiyordum. Kendime asla izin vermeyeceğim şekilde onu arzuluyordum. Ne de olsa o bir Vitali'ydi. Ve ben de, her şeyden önce, aşağılık bir De Luca prensiydim.

"Şöyle düşünün. İyi insanlar ağır suçlar işlemezler ya da her zaman kurallara uymazlar. Emniyet şeridine gizlice girerler ya da yapmamaları gerekirken hız yaparlar ama dışarıda insanları öldürmezler. Temel olmayan ihtiyaçlarını bağışlamak için kendi yollarından çıkmazlar, ancak arada bir yerel hayvan barınağında gönüllü olurlar. Onlar sadece... normaller. Dengeli. Hayatlarını ellerinden geldiğince iyi yaşamaya çalışıyorlar ama bazen en iyileri *en iyisi olmuyor*." Karşımdaki divana oturdu ve elindeki *The Toybee Convectector kitabını* yere bıraktı.

Gözleri, üzerinde tartıştığımız kısa öykünün orijinal kopyasının bulunduğu *Playboy'uma kaydı*. "Diyelim ki dünyada normal bir iyilik dağılımı var ve ortalama insan %50 oranında iyi bir insan. Bu, %34 oranında iyi olmayan insan, %13,5 oranında kötü insan ve %2,5 oranında berbat insan olduğu anlamına gelir. Bu, düzgün bile olmayan milyarlarca insan demek. Kendini zaman yolcusu ilan eden birinin çılgınca sözlerine dayanan bir ütopya yaratmak için bu kadar iyiliği bir araya getirebileceklerini mi düşünüyorsunuz?"

"Lanet olsun." Başımı salladım, tartışmasının beni ne kadar ateşlendirdiğini görmezden geldim. O ciltsiz kâğıdı elinden alıp yerine kendi bedenimi koymak istiyordum. "Gerçekten de Ray Bradbury'yi benim için mahvettin mi?"

"Belki de daha iyi tartışmayı öğrenmelisin."

"Belki de öğrenmelisin-"

Hizmetçilerden birine bağırarak babamın sesi koridorda çınladı. İkimiz de odayı taramadan önce Ren'in hayal kırıklığına uğramış gözleri benimkilerle buluştu. Yukarı doğru tırmandı ve tavandan tabana en yakın perdenin arkasına geçti, sanki birbirimizle vakit geçirerek yanlış bir şey yapıyormuşuz gibi saklanıyordu. Belki de öyleydik, ama biri baloncuğumuzu işgal edene kadar yanlış hissetmiyorduk.

"Ah, işte buradasın, benim harika oğlum."

Çift kapıyı açarken Angelo'ya döndüm ve kapı stoperlerine çarptılar. "Belli ki." Bir an durakladım, dudaklarımda hissetmediğim kaygısız bir gülümseme belirdi. "'Müthiş' kelimesinin ne anlama geldiğini bildiğini sanmıyordum ama kütüphaneyi bulabileceğini de sanmıyordum."

"Kapa o lanet çeneni yoksa hayattaki en büyük başarın The Landing Strip'te tuvalet temizlemek olur."

Babam Devils Ridge'deki tek striptiz kulübü olan The Landing Strip'in sahibiydi ama oraya sık sık gittiğimi bilmiyordu. Eğlenmek için değil, çevre edinmek için. De Luca askerlerine ve kapıkullarına beni destekledikleri takdirde nasıl muamele görececeklerini göstermek için.

Ve orada tuvaletleri temizledim. Çalışanlara yardım ettim, ellerimi kirlettim, molalarında onlarla şakalaştım, onlara oğullarını ve kızlarını sordum ve onlara babamdan ne kadar daha fazla değer verdiğimi gösterdim. Angelo'yu tahttan indirmek için attığım adımlardan sadece biriydi.

Elimi cebime attım ve kalçamı divanlardan birine yasladım. "Ne istiyorsun?"

"Son zamanlarda Vitali denen kız gördün mü?" Aynı anda hem dudak büktü hem de ısıklık çaldı, düşününce etkileyici sayılırdı. "Büyüyor."

Yastığa daha da yaslandım ve kendimi kayıtsız kalmaya zorladım. "Sen hastasın."

Angelo, Ren'in saklandığı yere en yakın divana oturdu. "The Landing Strip'te bir açık var."

"Ve?"

"Ve o Vitali denen kızın hakkını vermenin zamanı geldi." Babamın arkasındaki örtü kaydı. Ren kızmış ya da ürkmüş olmalıydı, ya da her ikisi birden.

"Geçimini sağlamak mı? Bu kasabada çok uzun süre kapalı kaldın, ihtiyar." Ren'in yanındaki *Toynbee Koleksiyoncusu'na baktım*. "Bu deyim artık oda ve yemek anlamına gelmiyor."

"Ne?"

"Boş ver." Elimi yüzümde gezdirdim ve şu anda Ren'in aklından geçebilecek milyonlarca şeyi düşündüm. "Cidden, ne istiyorsun?"

"The Landing Strip'te çalışan Vitali kızı."

Angelo ile akraba olamam.

Olamazdı işte.

O, yutulması gereken spermdi. Ve ben de onun çocuğuydum.

Bu beni ne yaptı?

Boynumdaki kaslar gerildi. "O reşit değil ve bir Vitali. Sadece bu nedenler bile De Luca mafya patronu pozisyonuna uygun mantıklı bir insanı caydırmaya yeter."

Kazmamı görmezden geldi - zar zor, şüphelendim. "Vitali'nin yerini bilmesi gerekiyor."

"Bir minnow köpekbalıklarıyla kavga ederse ne olur sanıyorsun?"

Babam ayağa kalktı, yumrukları iki yanında sıkılmıştı. "Ağzından çıkan kulağın duysun, oğlum."

Öyleydim.

On sekiz yıldır öyleydim.

Ama planımın gerçekleşeceğini hissediyordum ve işe yaraması için kontrolünü kaybetmesi gerekiyordu. Bana bir yumruk atması ve temas kurması gerekiyordu. Görünür bir yere, fiziksel kanıtın gözden kaçmayacağı bir yere. Morarmış bir göz belki.

"Oh, Angelo. Anlamıyorsun, değil mi?" Başımı salladım ve dudak *büktüm*. "Sen minnow'sun. Vitali ise köpekbalığı. Ve seni canlı canlı yiyecekler." Kollarımı iki yana açarak göz göze gelene kadar divandan kalktım. "Kendi ölümünü kolaylaştırmaktan çekinme ama De Luca ismini bu pisliğe bulaştırma."

"Bana bu şekilde saygısızlık edemezsin."

"Yaptım bile." Onun küfürlerini her zaman tek kelime etmeden karşılamıştım ve belki de buna alışmıştı çünkü gözleri öfkeli yarıklar oluşturmadan önce genişledi. Yine de daha fazla provokasyona ihtiyacı vardı. Derin, saygısız bir kıkırdamayı serbest bıraktım. "Yoksa ne olur baba? Büyük büyük büyükbabam Ludo'nun oğlunu öldürdüğü gibi beni de öldürecek misin? Denemeye cesaretin var mı?"

Ren'le geçirdiğim zamanın tam tersine içimde nefret kabarıyordu ve o bir adım ötemdeyken kendimi savunmak istedim. Beni böyle görmesini istemiyordum. Sendikayı ele geçirmek için ihtiyacım olan sabrın, babamın bana uyguladığı duygusal tacize katlanmam için beni zorlamasını istemiyordum.

çocukluğumdan beri. Onu yok etmeden önce bu lanet planın işe yaramasını beklemek istemedim.

Ama bana yumruk atmasına ihtiyacım vardı. Askerlerin ve *kaptanların* görmesi için kontrolünü kaybettiğine dair fiziksel bir kanıt olması gerekiyordu. Vicdanımda bir şüphe pusuda bekliyordu. Ren'in bunu duymasına gerek yoktu.

Çok geç.

Babam bana doğru savurdu, kaba saba bir hali vardı ve hiç zarif değildi. Kavga ediyor gibi görünmek için kaçıyormuş gibi yaptım ama yumruğunun yüzüme değmesine izin verdim. Bir çürük bırakacak kadar sert vurdu. Ben yere düşerken o takım elbisesini düzeltti. Üzerimde yükselirken, uzaklaşmadan önce keskin bir kahkaha attı.

Başımı yere yasladım ve bana milyonlarca kez benzer bir ceza verdiğini düşündüm. Genellikle sırtımda bir kemerle. Bu sefer izler görünür olacaktı. İstedğim buydu, değil mi?

Kendime acımak boğazımı tıkıyor, kendimi zorlayarak aldığım nefesleri yavaşlatıyordu. Kapı kapandıktan birkaç saniye sonra Ren örtünün arkasından çıktı ve bana baktı. Bir adım daha yaklaştı ve topuzundan çözülen bir tutam saç sağ gözünü kapattı. Önemli değildi. Rengi ezberlemiştim.

Yine de o anda özellikle melek gibi görünüyordu. Açık sarı saçlar. Soluk ten. Gözleri kehribar renginin insanlık dışı bir tonu. Ama ben onun yaramaz tarafını tercih ederdim. Benimle tartışan tarafını; tüm gücünü, omurgasını ve küstahlığını. Şimdi bana hangi tarafını göstereceğini merak ediyordum.

Bir şey söylemesini bekledim. Zaman geçtikçe, olanları yüzüme vuracağına kendimi daha çok inandırdım. Kendime acımak beni gururlandırmıyordu ama bunun oluşmasını engellemek için hiçbir şey yapmadım.

Dudaklarımı kıvrıp sırtıtabilirdim. Esprili bir yorum yapabilirdim. Ona bu açıdan ne kadar seksi görüldüğünü söyleyebilirdim. Ama bu arkadaşlığımızla alay etmek olurdu ve o henüz bilmese de biz arkadaştık. Hatta bazen arkadaşlığımızı kendime bile itiraf etmekte zorlanıyordum.

Ağzını açtı ve ben de kendimi onun sözlerine hazırladım. "Topla kendini, Küçük Hanım." Bu lakap karşısında gözlerim sertleşti, bağlam beni tahmin ettiğimden daha fazla etkiledi. Misilleme yapmak için ağzımı açtım ama o benden önce davrandı. "Angelo De Luca zayıf biri ve onun verdiği cezanın üzerinde durdukça sen de zayıf düşüyorsun." Saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı,

Sözlerini özümsemem için bana yarım saniye verdi. "Ama sen böyle biri değilsin. Öyle değil mi *Day*?"

Bir gün, kafam bu kadar kıcımda olmadığına, bu ana geri dönüp bakacak ve bunun tam da Knight'a aşık olduğum an olduğunu fark edecektim.

“ Sonuçta, lanet olsun, bir insana güvenemiyorsan aşık olmanın ne anlamı var?

- EVELYN WAUGH

Renata Vitali

Gırl güç. İsim. Özellikle kendini ve hemcinslerini destekleme bağlamında kızlar tarafından kullanılan güç. Kökeni: Amerikalı punk grubu Bikini Kill tarafından türetilmiştir. Alternatif yazım: grrrl

güç.

Zıt anlamlısı: Laura Willis.

Laura kendini çok iyi destekliyordu. Hakkını vermeliyim. Ancak iş diğer kadınları güçlendirmeye geldiğinde, kesik bir lastik kadar düz düşüyordu. Devils Ridge Lisesi'nde onun benim için nasıl bir engel teşkil edeceğini anlamam beş saniye sürmüştü ve aylar sonra ilk değerlendirmemin doğruluğunu teyit edebildim.

Muhtemelen bu yüzden telefonunu yankesmek aklıma gelen en iyi fikir değildi ama Damian'la evindeki kütüphanede yaptığımız gece gezintileri dışında can sıkıntısı benim için bir kardeş olmuştu. Ayrıca, annemle iletişim kurmak için bir telefona ihtiyacım vardı.

Devils Ridge, diğer küçük kasabalar gibi, *Us Weekly* dergisinin ömür boyu aboneliğinden daha fazla dedikoduya sahipti. Ancak, bu kasabadaki neredeyse herkesin mafya bağlantıları vardı ve bu da kasabayı kirli küçük sırların paylaşıldığı ensest bir topluluğa dönüştürüyordu.

Bunlardan biri de benim için konulan telefon yasağıydı.

Öğretmenlerim beni tabletlerden, telefonlardan ve dizüstü bilgisayarlardan uzak tutuyordu. Kimse bana bir şey ödünç vermiyordu, Angelo evdeki elektronik eşyaları temizlemişti ve Damian'dan asla bir telefon istemedim çünkü ona ilk tanışmamızı hatırlatarak aramızdaki geçici ateşkesi bozmak istemiyordum.

Normalde hırsız değildim ama bu işte iyiydim. Dolabıma doğru eğilip Laura'nın bir hafta önce AP English Lit sırasında girdiğini gördüğüm şifreyi yazarken ince metal ellerimde güçlü bir his uyandırdı. Sorunsuz bir şekilde açıldı ve tarayıcı uygulamasını açıp e-postalarımı kontrol ettim.

Maman'dan yok.

Başımı ve ellerimi dolabıma gömüp anneme bir e-posta gönderdim.

Kimden: Renata
Vitali'ye: Margot
Vitali
Konu: Dünyadan anneme mi?!

Hey Maman,

Aylar önce size bir telefondan ulaşmaya çalışmıştım. Benim değildi ve artık ona erişimim yok. Senden haber alamadım ve senin için endişeleniyorum. Sen iyi misin? Eminim babam sana nerede olduğumu söylemiştir. Benimle iletişime geçmemen için sana emir verdim, ama her ihtimale karşı senden haber bekleyeceğimi bil.

Angelo De Luc'la kalıyorum - bir oğlu var! - malikanelerinde. Babam iletişim ayrıcalıklarımın kaldırılması emrini verdi. Babam beni susturmak istiyor anne, çünkü onu senin bilmeni istemeyeceği bir şey yaparken gördüm. Dürüst olmak gerekirse, olanları sana yüz yüze anlatmayı tercih ederim. Babama karşı gelip beni Connecticut'a geri götürmeyeceğini biliyorum ama belki ziyaret edebilirsin. Sana yüz yüze anlatabilirim.

Seni özledim anne. Muhtemelen benim için endişeleniyorsun, ama endişelenme. Ben iyiyim. İyi de kalacağım. Sadece güvende olduğumu ve seninle konuşmam gerektiğini söylemem gerekiyordu. Yakında tekrar internete girmenin bir yolunu bulacağım.

Seni seviyorum,
Ta petite guerrière

Gönder tuşuna basamadan bir el kafa derimi kavradı ve saçlarımı geri çekti. Yüzüm dolaptan çıkarken telefon yere çarptı. Laura'nın gözleri benimkilerle buluştu. Çılgına dönmüştü. O kadar çılgındı ki mafya hiyerarşisinde benim altımdaki yerini unuttuğunu biliyordum. Muhtemelen bu çocukların beni bunca ay yalnız bırakmalarının tek nedeni olan hiyerarşi.

Damian kalabalığın arasından çıktı, gözleri Laura'dan bana doğru kaydı. Gizliliğe önem veriyorduk ve okulda ilk kez yanıma geliyordu. Ortaya çıkacak bir şey yoktu. Bir ilişkimiz yoktu ama aramızdaki karmaşık ilişkinin bazı sonuçları olabilirdi.

Yine de ne söyleyeceğini ya da ne yapacağını merak ediyordum, bu yüzden Laura'nın karnına doğru bir dirsek göndermek ve insanlarla başa çıkmak için en az tercih ettiğim yöntem olan fiziksel kavgalarda bu işi halletmek yerine tepkisini bekledim.

"Dur." Damian'ın sesi dar koridorun duvarlarında yankılandı.

Bu işin gidişatı hoşuma gitmişti.

Öne doğru bir adım attı, Angelo'nun birkaç gün önce ona verdiği morlukla özellikle tehditkâr görünüyordu. "O bir Vitali." Laura'nın eli saçlarımda sıkılaştıncı başını iki yana salladı; ona karşı bir şeyler hissediyordu ve beni savunması egosunu yiyip bitiriyor olmalıydı. "Dur, Willis."

Kafa derim yandı ama Damian'ın beni savunduğunu görmek buna değdi. Okulda nasıl davrandığını ezbere biliyordum. Kimseyi savunmazdı. Köşesine çekilir ve sadık tebaasını şımartan bir kral gibi çocukların ona gelmesine izin verirdi. Bu... bu her şeydi.

Laura çenesini kaldırdı ama çenesi titriyordu ve başını eğmeden önce elleri kafa derimin üzerinde titriyordu. "Onu koruduğun için mi?"

"Hayır." Damian'ın gözleri bana kaydı ve bakışlarıyla beni kovmadan önce bir saniye boyunca beni süzdü. "Çünkü o bir hiç."

Bu da benim gitmem için bir işaretti.

Duygularımı yuttum, topuğumu Laura'nın ayağına bastırdım, dirseğimi karnına doğru savurdum ve Laura şaşkın bir çığlık atarak saçlarımı bıraktığında geri döndüm. Şiddet beni tatmin etmiyordu ama koridordan çıkmam gerekiyordu ve en kestirme yol da buydu. Ayrıca De Lucas Devils Ridge'i işgal etmişti. Personel hiçbir şey yapmayacaktı ve her halükârda uluslararası sendika mahkemesinin gözünde Vitali ismim yapacağım her türlü eylemi haklı çıkaracaktı. Laura'yı öldürebilirdim ve hiçbir yankısı olmazdı.

Dolabımın kapısını kapatıp kitap çantamı omzuma atarak öğle tatilinin geri kalanı için kütüphaneye doğru ilerlerken ikisine de hitap etme zahmetine girmedim. Zil çalmadan yaklaşık on dakika önce Damian oturduğum masanın karşısındaki sandalyeyi çekti, yıpranmış bir kopya

Kabus Manastırı önümde açıldı. Marionetta'nın Scythrop'a eziyet ettiği bölüme gelmiştim. Bana sorarsanız çok uygun.

"Seni asla romantizm karşıtı bir kız olarak görmedim."

Sayfayı çevirdim. "İnsanlığa olan inançsızlığım mı sizi aksi yönde ikna etti?"

Şakalaşmalarımız, onun hak etmediği tanıdık bir bölgeyi işaret ediyordu. Duygularımı incitmişti, bu da önemsedğim anlamına geliyordu ve önemseyemezdim. Onun fikirleri benim için önemli olmamalıydı. Onlar sadece kelimelerdi ve o bir pitstop'tı, bitiş çizgisi değil. O benden nefret ediyordu; ben de ondan. Aramızda filizlenen bu tuhaf arkadaşlığın yerini alması gereken tanıdık bölge buydu.

"Bana kızgınsın."

Bunun bir önemi var mıydı? Birkaç hafta içinde on sekiz yaşına girdiğimde bu anlaşma sona erecek ve yasal bir tepki olmadan kaçabilecektim.

"Öfke için duygular gerekir ve sen söz konusu olduğunda bende onlardan hiçbiri yok." Kaşlarımı kaldırdım ve gözlerine baktım.

Bir şeyleri koruma konusunda çok yetenekliydim. Okulda, babasının taciz saldırısını iyi karşıladı. Ama ben onun gerçek yüzünü gördüm. Öfkesi sürekli kaynıyordu ve bu ateşi nasıl söndüreceğimi asla bulamayacağımı biliyordum. Bir parçam onun kendi kendini yok etmesini izlemek istiyordu, böylece parçaları toplayan ben olacaktım.

Ne şövalyeymişim.

"Tamam, bunu hak ettim ama kendimi savunmam gerekirse-"

"Bu sözler genellikle yetersiz bir mazeretin öncülüdür - neredeyse her zaman saldırgandır ve beni kızdırma olasılığı yüzde yüzdür. Şimdi dursan daha iyi olur."

Gözlerini kapadı ve bir elini yüzünde gezdirdi. "Orada bir pislik gibi davrandım ama böylesi daha iyi."

"Affedersiniz?"

"Arkadaş olduğumuzu öğrenirlerse daha da kötü olur. Ayrıca, okul bahçesindeki birkaç zorbayla başa çıkabilirsin. Bundan hiç şüphem yok ama onların seninle başa çıkabileceğinden şüpheliyim."

Dudaklarım seğirdi ve ikimizin de Laura'ya savurduğum dirseği düşündüğümüzü biliyordum. Şiddet asla komik değildi ama kendime engel olamıyordum. Damian'ın bahanesi bir De Luca'nın kendisinden birini koruması kadar basit olabilirdi. Bunu anlayabilir ve üzerinde birkaç uykusuz geceden fazlasını geçirmeden yollarımızı ayırabilirdim.

Ama işte karşımdaydı ve ben *bunu* anlamıyordum. "Neden buradasın, Küçük Hanım?"

"Zil çalana kadar vaktiniz var." Masanın üzerinden bir şey kaydırarak

Ben

. Ona baktım. Bir telefon.

Kütüphaneye girdiğimde boştu ama yine de daha önce kontrol etmiştim.

Kaçak cihaza tutunarak. Ağzım açıldı ve bu durumda ne söyleyeceğimi bilemeden öylece kaldı. Telefon için ona teşekkür mü etmeliydim yoksa affımı satın alabileceği düşüncesine kırılarak telefonu ona geri mi fırlatmalıyım?

İkisini de yapmak istemedim, bunun yerine telefonun kilidini açtım, e-posta hesabımı açtım ve oturumu kapatıp geçmişi silmeden önce daha önce hazırladığım e-postayı gönderdim. Zilin çalmasına beş dakika kalmıştı ve bunun bizi nereye götüreceğini bilmiyordum.

Her şeyi beş dakika içinde çözeceğimizi düşünmüyordum ama denememek de bir seçenek gibi gelmiyordu. Bizi birbirimizdeki yalnızlığı kovalayan akraba ruhlara benzetirken ciddiye dim. Bunu kaybetmek istemiyordum.

Devils Ridge'den tek başıma ayrılacak yaşa gelmeme sadece birkaç hafta kalmıştı. Damian'ın önemi olmamalıydı ama vardı.

"Prenses?"

Oh. Bakıyordum. Telefonu ona uzattım.

Ayağa kalktı ve telefonu cebine koydu. "Akşama görüşürüz." "Bu gece mi?"

"Evet. Bu gece." Sandalyeyi masanın altına geri kayd ırdı. "Bu kütüphane randevumuz sayılmaz."

Randevu demişti.

Kapa çeneni, aptal pıt pıt atan kalp.

“ Aldatılmak utanılacak bir şey değildir; ama aldatılmanın içinde kalmak utanılacak bir şeydir.

- OLIVIA

Renata Vitali

T Damian'ın Range Rover'ının bej rengi derisi tenimi okşadı. Muhtemelen bu araba yolculuğundaki tek pürüzsüz şeydi. Yontulmuş tırnaklarım kapüşonumdaki başıboş beyaz bir saç teliyle oynadı. Kısa. Kaba.

Köpek kürkü olabilir ama benim köpeğim yoktu.

Gözlerim sürücü tarafına kaydı. Damian'ın eli direksiyonun üzerindeydi, vücut duruşu rahattı. Morarmış gözü ve benim rüküş kıyafetim olmasaydı, milyon dolarlık bir araba reklamı gibi görünebilirdik.

Morarmış gözüne alışmıştım. Hatta biraz solmuştu. Okuldaki kızlar bunun dedikodusunu yapıyordu. Koridorlarda onu ne kadar seksi yaptığını konuşuyorlardı. Çocuklar Damian her geçtiğinde omzuna yumruk atıyor, sanki gözünün nasıl morardığını hatırlamıyormuşum gibi ona övgüler yağıdırıyorlardı.

Okul dışındaki insanların nasıl tepki verdiğini bilmiyordum ama Damian'ın Devils Ridge Lisesi'ndeki personel ve öğretmenlerden aldığı dehşet dolu bakışlara bakılırsa, De Luca üyeleri Angelo'nun altın çocuklarını dövmesi fikrinden hoşlanmamışlardı. Damian'ın babasının onu dövdüğü söylentisini ortadan kaldırmak için hiçbir şey yapmamış olması da işe yaramamıştı.

Bir kez daha morarmış gözümü inceledim, Angelo'ya duyduğum saf nefretin beni tüketmesine engel olmaya çalıştım ve Damian'a itiraf etmek istediğimden daha fazla değer verdiğim fikriyle yüzleşmek zorunda kaldım.

"Yine bana bakıyorsun."

Bakışlarımı başka yöne çevirdim, kapüşonumdaki köpek tüylerini temizledim ve ön camdan dışarı baktım. "Babanın şoförünün beni okula götürüp getiremeyeceğinden emin misin?"

"Adamın apandisti patladı, Prenses. Ondan ne bekliyorsunuz?"

"Apandisit ameliyatının iyileşme süresi ne kadardı?" Bir yıl dayanabilirim.

birkaç gün. Dünyanın sonu değildi.

"En az bir hafta." Gözleri bana dikildi.

"Gözlerini yoldan ayırma. İşte tam da bu yüzden beni Orlando kullanmalı." Kesinlikle Damian'a bu kadar yakın olmayı kaldıramadığım için değil.

Öne doğru uzandı ve klimayı açtı, parmakları vücuduma çok yakındı.

"Orlando'nun iyileşmesi için bir ila üç haftası kaldı ve

Ne kadar şikayet edersen et, bu değişmeyecek." Düz bir ses tonuyla konuşması beni pek yatıştırmadı.

Başımı salladım, inkârım en iyi ihtimalle zayıftı. "Şikâyet etmiyorum. Şikayet etmiyorum."

Bir ışıhta fren yaptı ve dikkatini bana verdi. "Seni okula bırakmamla ilgili bir sorunun mu var?"

Durakladım. "Üç hafta mı dedin?"

"Evet." Parmakları direksiyona vurdu ve tekrarladı: "Seni okula bırakmamla ilgili bir sorunun mu var?" Sorgulayan bakışları tenimi kavurdu.

Dur ışığı yeşile dönmeyi reddetti.

Hadi, hadi, hadi.

Devils Ridge, bir kalbim olduğunu fark etmem için en kötü yer olmalıydı. Küçük bir kasaba. Çıkış yolu yok. Mafya patronu. Nereye dönsem karşıma çıkan en seksi adam. Ve şimdi her sabah ve öğleden sonra birlikte bir arabada mı sıkışıp kalacaktık? İmkânı yok.

Ağzımı tekrar açmadan önce dişlerim alt dudağıma gömüldü. "Birlikte görünmememize ne oldu?"

"Kasabadaki herkes Orlando'nun hastanede olduğunu biliyor. Seni benimle gördüklerinde anlayacaklar."

"Bunu sana baban mı yaptırdı?"

Frene bastı ve vücudumun öne doğru fırlamasını engellemek için kolunu önüme sıkıştırdı. Başını bana doğru çevirdi ve gözleri yüzümde bir aşağı bir yukarı gezindi. "Ciddi misin sen?"

Kolunun göğsüme değıdiği yere baktım. "Evet." "Hayır.

Bilmiyordum.

Damian başını salladı. "Angelo seni evde istiyordu ve bütün hafta nasıl saklandığını gördün."

İma edilen şeyi anladım. Damian beni Angelo'yla bırakmak yerine okula götürmeye karar vermişti. Onun nedenlerini düşünmek, benim için endişelendiğı ihtimalini göz önünde bulundurmak anlamına geliyordu ki bu da beni önemsedini gösterirdi.

Belki bir gün bunu savaşmadan kabul edebilirdim ama o zamana kadar gardımı alacak ve kalbimi kimseye emanet etmeyecektim.

Ama duygularımı dizginlemek gittikçe zorlaşıyordu.

“ Güvenin olmadığı yerde aşk yaşayamaz.

- EDITH HAMILTON

Damiano De Luca

T Mezuniyet gecesine kadar morarmış gözümün kenarları solmuştu ama olan olmuştu. The Landing Strip'in müdavimleri çirkin morluğu gördüler ve konuştular. Bu arada, kızlar şüphe tohumlarının ekilmesine yardım ettiler.

Angelo'nun akıl sağlığı hakkında.

Buna bir de toplum içinde bile şiddet patlamalarına giderek daha yatkın hale gelmesi eklenince, söylentiler yayıldı. Angelo delirmişti. Annemin yaşadığı zamanlardaki o sessiz, içine kapanık adam gitmişti. İnsanlar De Luca lanetinin onu ele geçirdiğini fısıldıyordu. Evet, morarmış gözüm doğrulamıştı.

Sendikalar her zaman sadakati, onuru ve aileyi temsil ederdi. Angelo zaten bu değerlere zarar veriyordu ve beni dövdüğüne dair söylentiler onları çileden çıkardı. Yeni bir zirveye ulaştılar.

Angelo'nun bunu bildiğini biliyordum, çünkü evin etrafında pusuya yatmış, fırsat bulduğu her an beni gözetliyordu. Birkaç gün önce geceleri beni ziyaret etmeyi bıraktı. Ondan birkaç gün önce de evden çıkmayı bırakmıştı.

Bir sonraki görevimin onu uçurumun kenarına getireceğini biliyordum. Tüm domino taşları düşmeden önceki son hamle. Bu bir görevden çok banka hesap bilgileri ve yönlendirme numaralarıyla dolu bir listeydi. De Luca'nın kasası.

Ne yapacağımı biliyorsun.

Ve yaptım.

İster Birleşik Devletler hükümeti, ister Amerika'nın Kız İzçileri, ister Pee Wee futbol takımı, ister De Luca sendikası olsun, kuruluşlar ancak para onları finanse ettiğinde var olurlar. Balo günü hesapları boşalttım.

Cris fonları geçen hafta onu darbeme dahil ettiğimde açtığımız yeni hesaplara aktardı. Yönlendirilen paranın bulunduğu offshore hesaplar Angelo'nun adına kaydettirdiğim holding şirketlerine aitti.

Offshore gizlilik yasaları sayesinde, kimsenin haberi olmadan parayı offshore hesaplardan yeni hesaplara aktarabildim. Tek bildikleri, Angelo'nun parasının hala sahte hesaplarında olduğuydu.

Cris bunun için aldığımız bilgisayarı sırt çantasına koydu. "IP adresini takip etmeye karar verirlerse diye dizüstü bilgisayarı imha ettireceğim. Angelo'nun özel WiFi ağı üzerinden giriş yaptım, bu yüzden biri aramaya karar verirse ona kadar izlenebilir."

Boynuma bir kravat geçirdim. "Yarın maaş bordrosu gelecek ve muhasebecilerimiz her şeyin silindiğini fark edecek. Eğer biri bakarsa, Angelo'nun izi bulunacak. Kimse bakmazsa, her iki durumda da insanlar ödeme alamayacak. Zaten sorgulamayanlar onun kellesini alacak."

"Ne yapacaksın?" Kravatımı düzeltmeyi bitirmemi izledi. "Dostum, baloya gidiyor musun? Az önce neredeyse bir milyar dolar sildik. Vegas'a gidip yüksek bahisli bir masaya oturmak istiyorum."

"Birincisi, Vegas Rossi bölgesi. Bizi sevmezler."

"Kimse bizi sevmez."

"Bunu değiştireceğim." Ayaklarımı Testonis'imın içine kaydurdım ve Cris'e döndüm. "İkincisi, o para bizim için değil."

"Biliyorum. Angelo gittikten sonra sendikayı yeniden kurmak için. Evet, evet, evet."

İnsanlar para kaybedecek, Angelo'ya düşman olacak ve onlara Angelo'dan parayı geri almak için ev erişimimi kullanabileceğimi söylediğimde benimle birlikte toplanacaktı.

Güle güle, Angelo.

"Üçüncüsü, evet, baloya gidiyorum ve sen de gitmelisin. İkimizin de olağan dışı bir şey yokmuş gibi davranması gerekecek. Senin için fazladan bir takım elbise kuru temizlemeye verdim."

Cris kravatını düzeltiyordu ki sonunda sormasını beklediğim soruyu sordu. "Banka bilgilerini nasıl aldın? O şey Pentagon'dan bile daha sıkı kilitlidir."

"Eğer bunu atlatırsak, sana anlatacağım."

“

Kendinize güvenin; her kalp bu demir telle titreşir.

- RALPH WALDO EMERSON

Renata Vitali

Normal.

İki heceli. Sıfat. Bir standarda uygunluk gösteren. Eş anlamlılar: olağan, tipik veya beklenen.

Zıt anlamlısı: benim hayatım.

On sekiz yaşına girmek bir geçiş töreni olmalıymış gibi geliyordu. Kendimi on yedi yaşımdan daha fazla ya da daha az yetişkin gibi hissetmedim. Yeni yetişkinliğimi partilerle ya da arkadaşlarımla kutlamadım. Hatta ertesi sabah uyandığımda Angelo De Luca bana on sekiz yaşın onun zevki için biraz fazla olduğunu söyleyene kadar doğum günüm olduğunu bile unutmuştum.

Belki de bu yüzden baloya geldim.

Normal hissetmek istiyordum ama mafyalar ve onların çocuklarıyla dolu bir kasabada normallik benden kaçıyordu. Balo, normal lise anılarım için son şansımı temsil ediyordu. Kalabalık salon ve kâğıttan dekor "Normal!" diye bağıriyordu. Tafta elbiseler ve uyumlu kravatlar? Normaldi. Boş bir masada oturup diğer çocukların mezuniyet balosunda eğlenmelerini izlemek mi? Hepsi çok normaldi.

Peki, neden mutlu değildim?

Belki de ne istediğimi bilmiyordum.

Artık kesinlikle burada olmak istemiyordum.

Ayağa kalktım ve koridora yöneldim, çıkarken içecek masasından bir şişe su aldım. Koridorun sonunda yer alan kütüphane girişi beni karşıladı. Koridor ışığının kütüphaneye girebilmesi için kapıyı açık bıraktım ve yere oturdum.

Suyu içtim ve boş şişeyi çevirdim, canım çok sıkılmıştı ama katıldığım tek lise etkinliğini terk edemeyecek kadar inatçıydım.

"Sen partinin hayatısın."

"Kendine saygısı olan hiçbir kadın, cinsiyetini görmezden gelen bir partinin başarısını istememeli ya da bunun için çalışmamalıdır. Susan B. Anthony."

"Bahsettiğim türden bir parti değil." Ayakları görüş alanıma girene kadar şişenin yanına yaklaştı.

Gözlerimi vücudunda gezdirdim ve *GQ* dergisine poz verir gibi giydiği üç parçalı takım elbisesini inceledim. "Yok artık."

"Gördüğüm kadarıyla huysuz bir ruh halindeymişsin." Yanıma oturdu ve arkamızdaki kitaplığa yaslandı. "Kütüphanelerin nesi var?"

"Hiçbir şey kitaplarla dolu bir odadan daha az yalnız değildir." Nefes aldım. "Ve koku. Kesinlikle koku."

Yanına uzanıp rastgele bir kitap aldı ve okuyabileceğinden daha hızlı bir şekilde çevirdi. "Neden buradasın?"

"Neden buradasın?"

"Gerçekten mi?"

"Bu dünyadaki tek gerçek insanların bu kitaplardaki insanlar olduğunu düşündüğünüz oluyor mu?"

"Ya da belki içinde yaşadığımız dünya bir kitaptır ve biz sadece karakterlerizdir."

Başımı kitaplığa yasladım ve gözlerimi kapattım. "Eğer durum buysa, biri beni okuyor, ben oluyor, beni anlıyor ve belki de o kadar da yalnız değilim."

Bir süre durakladı ve sessizlik aramıza girdi. "Yalnız hissettiğin için üzgünüm."

Bu çok gerçekçi olmaya başlamıştı.

"Neden buradasın, Küçük Hanım?" Spor salonuna doğru başımı salladım. "Sadık tebaanla birlikte dışarıda olman gerekirdi."

Bana attığı orantısız sırtış sistemimi şok etti ve her zaman övündüğüm sakinliğim kaçtı. "Sadık tebaanızdan bahsetmiyor musunuz Prenses? Siz Vitali'siniz."

"Ben Şövalye'yim ve konuyu değiştirme. Neden buradasın?" Öne doğru eğildim ve cevabını beklerken neden nefesimi tuttuğumu düşünmedim bile.

"Hadi dans edelim."

"Ne?" Başımı salladım. "Eğer oraya birlikte gidersek, onların küçük akıllarını başlarından alırız." Bildiğim kadarıyla kimse arkadaşılığımızdan haberdar değildi.

"O zaman burada dans ederiz." Ağzımı açtım ama sözümü kesti. "Çok fazla düşünme. Eğer benimle dans etmek istiyorsan, dans et. Bu kadar basit." Ayağa kalktı ve yüzünü bana döndü.

Avucumu onunkine bastırduğım anda doğru kararı verdiğimi anladım. Yavaş bir şarkı kütüphaneye sürüklendi, zayıf ama bir ritim bulmamız için yeterliydi. Elleri belime dolanırken parmaklarım omuzlarını kavradı.

Öne doğru adım attığında nefes almaya devam etmek için kendimi zorladım ve göğsüm ona değdi. Attığımız ilk adım zahmetsizdi. Çabalamadan senkronize olduk.

Çenemi omzuna yasladım ve burnum boynuna değdi.
Adem elmasının yanağıma değdiğini hissettim. "Teşekkür ederim."

Bir an için hiçbir şey söylemedi ve içine sürüklendiğimiz bölge tehlikeli geldi. Riskli. Sanki hayatımda verdiğim en iyi karar ya da en kötü karar olabilirmiş gibi. Bizi kırılma noktasından öteye götürecek bir şey yerine "Çok fazla düşünme" dediğinde neredeyse şükrediyordum.

Belki de kafamda dolaşan milyonlarca soruyu gördü, çünkü beni eğdi ve kulağıma konuştu. "O beynine çenesini kapamasını ve dans etmemize izin vermesini söyle."

"Neden?"

Beni tekrar yukarı çekti ve belimdeki tutuşu sıkılaştı. "Çünkü öğreneceksin."

Beni önemsediğini.

"Zaten önemsiyorum."

Yüzümü tararken gözleri karardı. Dalıştan sonra dans etmeyi bırakmıştık ama o hâlâ bana sarılıyordu, ben de hâlâ onun omuzlarına tutunuyordum.

Nabzım düzensizdi.

Lanet olsun, Heart.

Boğazım kapandı.

Sen de mi, Boğaz.

Dizlerimin bağı

çözüldü.

Pes ediyorum, Body.

Onu öptüm.

Dudaklarımız birbirine yapıştı ve ben onun ağzını keşfederken içgüdülerim beni yakaladı. Dili dudaklarımda gezindi. Onları ayırdım ve o da içeri girdi. Dili ağzımın çatısını okşadı ve içime doğru bir adım atarak beni arkamdaki kitaplığa doğru itti.

Kitapların, karakterlerin ve dünyaların küflü kokusu onun bergamot ve frenk üzümü kokusuyla karışmıştı. Ona daha yakın olmak istiyordum ama bunu nasıl isteyeceğimi bilmiyordum. Ellerim omuzlarından aşağı kaydı ve yeleğinin altındaki gömleğinin kıvrılmış kenarlarını çekti. Parmaklarımı gömleğin altına daldırdım ve karın kaslarının sert kenarlarını keşfettim.

Ağız dudaklarımdan çeneme ve boynuma doğru kaydı. Dili köprücük kemiğimde gezindikten sonra ısırıldığında haykırdım. Sağ elim vücuduna dolandı ve poposunun yanağını sıktı ama cebindeki telefon hareketimi engelledi.

Sanki biri başımdan aşağı bir kova su dökmüş gibi şehvet sisinden sıyrıldım. Ne yapmıştım ben? Biz... Ne olduğumuzu bilmiyordum. Doğuştan düşman mıydık? Kazara arkadaş mı? İkisi de doğru gelmiyordu.

Annem henüz benimle iletişime geçmemişti ama geçeceğini biliyordum. Bir haftadır on sekiz yaşındaydım. Benimle iletişime geçtiğinde, gidebilirdim. Damian sadece işleri karıştırıyordu. Heyecanımın azaldığını hissetmiş olmalıydı ki geri çekildi ve bana alan açtı.

Kalbim minnettar ve yaralı hissetmek arasında gidip geldi.

Seni ilk kez incitmiyor, Heart. Buraya ilk geldiğin zamanı hatırlıyor musun?

Kalbim benim mantığımı kabul etmiyordu.

Beni incitmiş olabilir ama çok daha iyi iyileştiriyor.

Damian'ın kaşları çatıldı. "Şövalye mi?"

Panik boğazıma düğümlendi ve birkaç kelime söylemeye zorlandım. Herhangi bir kelime. "Bunun hiçbir anlamı yok."

Gözlerinde hayal kırıklığı parladı. "Kendinize bunu söylemeye devam edin Prenses."

Şehvet sisi hafiflemiş olabilirdi ama ben hâlâ ağır hissediyordum. Hayatımda öptüğüm ilk çocuktan sadece birkaç adım ötede dururken sırlar ve geçmişin katmanları beni ağırlaştırıyordu. "Hava almam lazım."

Bir an sürdü ama sonunda başını salladı. "Seni eve götürebilirim."

Kabul ettim, daha önce içtiğim boş su şişesini aldım ve vestiyerden montumu almak için kendimi spor salonuna doğru adım atmaya zorladım. Yanağımdan aşağı bir ter damlası süzüldü. Kurşun gibi hissettiren elimle sıvazladım.

Spor salonuna girdiğimizde vücudum Damian'inkine doğru sallandı.

Beni yakaladı ve tam dönerken beni sabitledi. "İyi misin?" Başımı salladığımda eli hâlâ dirseğimdeydi ve beni sıktı. "Burada kal. Ben gidip paltonu getireyim."

Bir adım ötedeki içecek masasına doğru tökezledim, kuruyan ağzım bir şişe su için yalvarıyordu.

Laura masada beni karşıladı, kiraz kırmızısı dudaklarına bir sırtıma yapıştırmıştı. "Hâlâ susadın mı?" Elimdeki boş şişeye baktı, sonra bir tanesi eksik olan su şişeleri sırasına. Benimkine.

Parçaları birleştirmem bir an bile uzun sürmedi. Kafamdaki sis her saniye biraz daha bastırıyordu. Su şişelerine bir şey koymuştu, sadece benim içtiğim su şişelerine. Herkes bu işin içindeydi.

Damian mıydı?

Başımı salladım ve tekrar sallandım.

Daha önce olduğu gibi, Damian beni yakaladı. "Ren?" Cevap vermeyince Laura'ya döndü, kolları hâlâ bana sarılıydı. "Laura? Açıklamak ister misin?" Ses tonundaki sertlik endişelerimi hafifletti.

Bilmiyordu.

Onlar konuşurken kendimi kontrol ettim.

Laura kollarını kavuşturdu. "Ben... Biz sadece eğleniyorduk."

Su şişelerine bakmak için döndüğünde Damian'ın başı yanağıma değdi. "Ona ilaç mı verdin? Ya ben bir su şişesinden içseydim? Bana da ilaç verir miydin?"

"İçimizden biri seni durdurabilirdi!"

"Delirdin mi sen? O bir Vitali, Laura. Ailesi hepimizi varlığımızdan silebilir!" Spor salonu sessizleşmişti ve Damian'ın bağırıışları tüm öğrenci topluluğuna hitap ederken salonda çınılıyordu. "Hepiniz kafayı mı yediniz?! Neden herhangi biriniz bunu yapsın ki?!"

Sessizlik.

"Biri bana cevap verse iyi olur. Hemen!"

"Laura bunun senin fikrin olduğunu söyledi."

Kimin konuştuğunu bilmiyordum ama sesi bir sincaba benziyordu. Sincapları hiç sevmemiştim ama hayvanları hep sevmiştim. Neden sincapları sevmiyordum?

Dizlerim tekrar büküldü ve Damian beni neredeyse taşıyacaktı. "Cezan yarın verilecek, Laura." Sesini yükseltti. "Geri kalanınıza gelince, hepimiz lanet olası aptallarsınız."

Ona baktım. "Ben bir aptal mıyım?"

Gözlerini kapadı, iç çekti ve tekrar açtı. "Hayır. Şimdi seni eve götürelim." Eğildi ve beni gelin gibi taşıdı.

Başımı geriye attım. "Kendimi prenses gibi hissediyorum." "Sen bir prensessin."

"Ama ben bir şövalyeyim. Kurtarma işini ben yaparım, sen değil."

"Beni dost bir şövalye olarak kabul edin. Birlikte bir savaştayız. Her şövalyenin yapacağını yapıyorum ve bir şövalye arkadaşına yardım ediyorum."

"Damian?"

"Evet?"

"Neden bahsettiğimizi bilmiyorum."

Dudakları aniden aşağı doğru kaymadan önce yukarı doğru döndü. "Dinlen, Şövalye. Yakında evde olacağız."

Şoför kapıyı açtı. Damian bizi arabaya bindirdi ve ben kucağına oturup başımı omzuna yaslariken gözlerimi kapattım. Gözlerimi tekrar açtığımda yatağımın üzerindeydim ve oda dönmeye başladı. Damian yatağın ayak ucunda duruyordu, bir elinde büyük boy gömleği vardı.

Koridoru koşarak geçip tuvalete girdiğimde beni takip etti. Teklif ettiği gömleği aldım ve elbisemi çıkarıp kalçalarım kadar inen gömleği giyerken arkasını döndü. Onun gibi kokuyordu. Kokusu baş dönmemi hafifletti ve kızarmış tenimde karıncalanmalara neden oldu.

Yüzü netleşene kadar birkaç kez göz kırptım. "Ne oluyor?"

"Laura sana GHB verdi." Odama dönmeme ve yatağıma uzanmama yardım etti.

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bu, uykulu, baş dönmeli, mide bulantılı, terli ve yorgun olacağınız anlamına geliyor. Ama iyi olacaksın." Beni yatağa yatırırken tereddüt etti ve alnıma bir öpücük kondurdu. "Muhtemelen hiçbir şey hatırlamayacaksınız."

Arkadaş olmadığımızı hatırladım. "Neden bana yardım ediyorsun?"

Çenesi titredi ve bakışlarını bir an için yana çevirdi. "Daha önce, bu dünyadaki tek gerçek insanların kitaplardaki insanlar olduğunu söylemiştin. Ama sen de gerçeksın ve senin yanımdayken beni gerçek kılıyorsun. Beni canlı kılıyorsun." Elimi tuttu. "Sadece hareketlerin içinden geçiyormuşum gibi hissetmediğim tek zaman bu."

Yüzümde orantısız bir gülümseme oluştu. "Sanırım senden hoşlandım."

"Sanırım senden daha çok hoşlanıyorum. Eğer işler bu kadar karmaşık olmasaydı, kendimi sonsuza dek seninle birlikte görebilirdim."

"Bir prenses ve prensin evlenip sonsuza dek mutlu yaşaması gibi mi?" Esnedim ve gözlerimi kapattım.

"Evet. Aynen böyle."

"Bir yüzüğe ihtiyacım var." Yorganın içine daha da sokuldum. "Prensес sonsuza dek mutlu yaşadığında her zaman bir yüzüğü olur."

Bir kıpırtı uykumu böldü ve bir el benimkine dokunduğunda gözlerimi açtım. Görüşümün kenarları bulanıklaşmıştı ama Damian'ı net bir şekilde görebiliyordum.

Elindeki kalemle alyans parmağımın etrafına bir yüzük çizdi. "Ve sonsuza dek mutlu yaşadık." Kapağı kapattı, parmağıma soğuk hava üfledi ve sonra üstünden öptü. "Tatlı rüyalar, Prenses."

Uyandığımda, parmağımın üzerine çizilmiş ince siyah bir çizgi gözüme çarptı. Oraya nasıl geldiğini bilmiyordum ama önemli olduğunu hissediyordum.

“ Güven bir gerçeyle başlar ve bir gerçeyle biter.

- SANTOSH KALWAR

Renata Vitali

T Karşımdaki koltuğa oturdu ve bakışlarımı Damian'a çevirdim. Birbirimizi inceledik. Kaşlarını kaldırdı, ona oturmamasını söylemem için bana meydan okuyordu.

Gözlerimi devirdim. "Devam et."

İki birinci sınıf öğrencisi okul kütüphanesinin köşesindeki masamızın önünden geçerken kıkırdadı. Genelde öğle yemeği sırasında ortadaki kitap raflarının yanında yemek yerdim ama Damian'ın beni rafların önünde öptüğünü hatırlayınca yüzüm kızarmadan orada oturamazdım.

"Halkın içindeyiz," diye belirttim.

"Aferin Nancy Drew."

"Toplum içinde yanımda olamamaya ne oldu?"

"Baloda seni açıkça savunduktan ve birlikte ayrıldıktan sonra bunun artık geçerli olmadığını düşünüyorum."

Evet. İşte bu.

Omzumu kaşıdım, ondan başka her şeye baktım ve sonunda ona hak ettiği ilgiyi gösterdim. "Teşekkür ederim."

"O da ne?"

"Teşekkür ederim," diye daha yüksek sesle tekrarladım ve ne biliyordunuz? Bu beni öldürmedi. "Bunu neden yaptın?"

Gözleri yüzümde bir aşağı bir yukarı gezindi. "Dün gece hakkında ne hatırlıyorsun?"

"Hatırlıyorum..." Boğazımı temizledim. "Kütüphaneyi hatırlıyorum." "Bu kadar mı?"

Tanrım, bana bunu söyletecekti.

"Öpücüğü hatırlıyorum. Spor salonunu hatırlıyorum. Laura'yı ve diğer herkesi alt etmiştin. Sonra beni eve bıraktın."

"Peki sonra?"

"Ve sonra, bulanıklaşıyor. Yatmama yardım ettin ve-" Soruma cevap vermediğini fark ettim. "Bana neden yardım ettiğini söyleyecek misin?"

Beni neden öptün?

"Ne hakkında konuştuğumuzu hatırlamıyor musun?" Daha fazlasını söylemek ister gibi görünüyordu ama söylememeyi tercih etti.

Kaşlarım birbirine çarptı. Garip davranıyordu, her zamanki gibi kendine çeki düzen vermiyordu. Davranışları beni tedirgin ediyordu. Parmağımdaki işaret halkasının izini sürdüm, bu konuşma boyunca geliştirdiğim gergin bir tikti. Nereden geldiğini bile bilmiyordum ama bundan bir teselli çıkarıyordum.

Damian'ın gözleri aşağı indi ve hareketlerimi inceledi. "Yüzüğün nesi var?"

"I..." Söyleyecek bir şey bulmakta zorlandım. Doğrusu, yıkamak istedim ama bir türlü yapamadım. Mantığa meydan okuyordu. "İşaretleyici yıkanmaz."

Bu cevap hoşuna gitmiş olmalı çünkü tonu değişti. Eskisinden daha parlaktı. "Bu bir marker, dövme değil."

Konuyu değiştirdim. "Soruma cevap vermedin. Dün gece bana neden yardım ettin?"

Gözleri tekrar yüzüğüme kaydı ve oyalandı. "Sana yardım ettim çünkü bu gerçekleşiyor Renata. Bu kütüphanenin kapısından çıktığımızda birlikte olacağız. Son birkaç yıldır bir hedef için çalışıyordum ve balo gecesi bunu başardım. Mutlu olmalıydım ama olamadım çünkü *sana* ihtiyacım var. Bana eksik olduğunu bile bilmediğim bir parçamı verdin."

Zil çaldı ve ikimiz de kıpırdamadık.

Damian sandalyesini geri çekti, ayağa kalktı ve elini uzattı. "Ben şimdi gidiyorum, sen de benimle birlikte gidersen, sana da kendinden bir parça verdiğimi bileceğim."

Tanıdığım en korunaklı adam olan Damian kendini ortaya koyuyordu. Eğer dürüst olursam, onun duyguları benimkileri yansıtıyordu.

Uzattığı eline baktım. Ve sonra,
onu aldım.

- THOMAS SOWELL

Renata Vitali

Post-prom mutluluğu.

Bu gerçek bir şeydi. Sadece filmlerde uydurulan bir şey değildi. Bunu biliyordum, çünkü hissediyordum. Laura için kızgın mıydım? Öfkeliydim. Ama

Balo benim ilk gerçek lise anımdı ve o geceyle ilgili hatırladığım şeylere değer vermek istiyordum. Damian'la kütüphanede dans etmek ve ilk öpücüğüm gibi.

O gece yer değiştirmiştik. Gece kütüphanede buluşmalarımız güneş doğana kadar ateşli sevişme seanslarına dönüştü. Okulda öğle yemeğini kütüphanede yanyana kitap okuyarak ve öpücükler çalarak geçiriyorduk, çünkü hiçbir öğretmen ya da kütüphaneci bana ya da Damian'a bir şey söylemeye cesaret edemiyordu. Şoför tutmak yerine onun Range Rover'ını kullanırdık, böylece okula arabayla yalnız giderdik.

İlişkimize etiket koymadık ama okul yılı çoktan sona ermişti; bir yetişkin olarak yasal tepkiler olmadan ayrılabilirdim; ve eğer annem sonunda bana ulaşmanın bir yolunu bulursa, ayrılmak istemediğimi fark ettim.

Kına kalemimi elime aldım ve balonun ertesi günü uyandığımda oluşan çizgiyi düzelttim. O zamandan beri bunu düzenli olarak yapıyordum ve bunu açıklayamıyordum. Kına yeterince kalıcı hissettirmiyordu ama bir sonraki adım dövme olacaktı.

Hatırlamadığım bir şeyi sırf onunla açıklanamaz bir bağ hissettiğim için vücuduma nasıl dövme yaptırabilirdim?

Cevap ver: Yapamazdım.

Kınayı örtmek için üzerine bir yüzük taktım. Saçma görünse de kınayı açıklamak istemediğim için tüm parmaklarıma yüzük ekledim.

Damian'la odasında buluşmak için odamdan çıktığımda Angelo beni köşeye sıkıştırdı.

Damian'ın kapısına bakıp açılması için ısrar ettikten sonra Angelo'ya şaşkın bir bakış fırlattım. "Evet?"

Kalçasını duvara dayadı ve bana doğru eğildi. "Sen ve oğlum son zamanlarda yakın görünüyorsunuz."

"Hmm..." Tırnaklarımı inceledim. "Romano'nun patronuyla en son yemek yediğimde, oğlunun kiminle vakit geçirmeyi seçtiğinden daha önemli meseleleri vardı." Bakışlarımı ona çevirerek gülümsedim. "Romano patronuyla en son ne zaman yemeğe davet edildin?" Güldüm. "... ya da herhangi bir sendika başkanıyla?"

Boncuk gibi gözleri kısılmıştı ve üzerimde yükselmesi kolaylıkla bir tehdit olarak yorumlanabilirdi. "Büyükbabam Ludovico De Luca'yı duydun mu?"

Kimin yoktu ki?

De Luca ailesinde delilik vardı ve bu kendi çocuğunu öldürecek bir adamla başlamıştı. Sadakat ve onurun sınır tanımadığı bir dünyada De Luca ailesinin yeri yoktu. Damian'ın akıl sağlığının yerinde olması mucizeden başka bir şey değildi.

Söze dökülmemiş tehdidini ölçtüm. "Çocuk öldürmenin seni kurtardığını biliyorum, ama saygınlık için değilse bile, o akılsız kafanda biraz kendini korumaya çalış. Bu aileyi yerle bir ettiğinde, bu kasabada onu yeniden inşa edebilecek tek kişi arkandaki odada olacak."

"Beni test etme, Vitali. Aptal olma." Yüzüme doğru eğildi ve kokuşmuş nefesi burun deliklerime sızdı. "Benden korkmalısın."

Güldüm, sert ve yüzüne karşı. "Benim korkuma layık değilsin."

Bu doğrudu. Ama Angelo beni itip geçtiğinde ve elim Damian'ın kapı tokmağına değdiğinde, Angelo'nun çılgın kahkahası vücudumu ürperttiğinde donup kaldım. Sık sık tehditler. Sırt kırbaçlamaları. Akıl almaz davranışlar. Başımı salladım ve zihnimdeki tüm çirkinlikleri temizledim.

Eğer kalırsam Angelo kendi oğlunu öldürmez.

Yapar mıydı?

“ Bir insanın sizi terk ediş biçimine bakarak onun hakkında çok şey söyleyebilirsiniz.

- REDVERSE BAILEY

Damiano De Luca

"K Gece mi?" Ren boşluğa bakarken bir süre bekledim, elini kapımı açacakmış gibi kaldırmıştı. "Prenses?" Bir vuruş daha. "Ren?"

Başını kaldırdı ve elini indirdi. "Ah. Özür dilerim. Dalmışım." "İyi misin?"

"Evet." Etrafımdan dolaşıp odama girdi.

Koridora baktım ama boştu, ben de kapıyı arkamızdan kapattım.

"Babamın seninle konuştuğunu duydum. Neyle ilgiliydi?"

"Hiçbir şey." Yatağıma uzanıp gözlerini kapatırken güldü. "Her zaman cılgın bir serseri miydi?"

Yatağa, onun yanına sürünerek uzandım ve elini tuttum. "Kendimi bildim bileli."

Bu yetersiz bir ifadeydi.

Ben sağ elindeki yüzüklerle oynarken gözlerini odanın içinde gezdirdi. Neredeyse bir haftadır bir düzine kadar yüzük takıyordu. Garipti ama bir podyum mankeninin tarzına da sahip değildi. Aslında en sevdiğim tuhaflıklarından biri.

"O da ne?" Çenesini sola doğru eğdi.

Yanı başımızdaki komodinin üzerinde yüzüstü bir resim çerçevesi duruyordu. Onu görür görmez yere düşürmüştüm. Elini benimkinden çekti, eğildi ve çerçeveyi dikleştirdi. Ludovico De Luca bize bakıyordu. Ürkütücü herif.

Omuz silktim, o da yatağı kaydırıldı. "Babam onu birkaç hafta önce balodan sonra oraya koydu. Muhtemelen kafamı karıştırmak için. Kim bilir neden böyle bir şey yapıyor?" Ama yakında gidecekti ve bizim için endişelenecek bir şey daha azalacaktı. Güldüm ve Ren'in üzerine eğildim, resim çerçevesini tekrar yüzüstü yatırırken vücudunu cüceleştirdim. "Akraba olduğumuzu biliyorum ama Ludo çirkin bir orospu çocuğuydu."

Başını altındaki yastığa yasladı ve dudağını ısırıldı. O kadar sıcaktı ki, doğrudan sikime doğru bir sarsıntı hissettim. Hâlâ üzerinde dururken başparmağımı uzatıp dudaklarını ayırdım, dişleri artık dudaklarına batmıyordu. "Ne oldu?"

"Hadi seks yapalım!" diye ağzından kaçırdı. Yüzü aydınlandı. Cılgınca karakter dışı olmasa da sevimliydi.

Yine de son zamanlarda böyleydi. Vahşi, umursamaz ve çılgındı ve o kadar beklenmedikti ki, onunla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum.

Kaşlarımı kaldırdım. "Ludo hakkında konuşmanın bu kadar afrodisyak olduğunu bilmiyordum."

Gömleğimin alt kısmını çekiştirdi, açgözlü elleri istekli ve çılgınca hareket ediyordu. "Ludo? Tanrım, hayır. Ama vücudun benimkinin üzerinde, güzel kokuyorsun, öyle görünüyorsun, öyle konuşuyorsun, öyle davranıyorsun ve ben sadece seni istiyorum." Çakırkeyif gözleri parlıyordu, şehvet gibi görünen ve bela gibi hissettiren şeyle sarhoş olmuştu.

Burnumu boynuna gömdüm ve tenine karşı sııttım. "Biliyor musun, eskiden senin bir robot gibi olduğunu düşünürdüm. Duygu yok. İfadesiz kelimelerle konuşuyordun sadece. Bak seni neye dönüştürdüm."

"Sus." Gözlerini kapattı.

Ağzım boynundan çene çizgisine doğru ilerledi ve onu öpücüklerle boğdum. Başını eğdi ve dudaklarımla buluştu. Bunu son birkaç haftadır yapıyorduk. Okul bitmişti. Angelo gittikçe daha da deliriyordu. De Luca sendikası dağılmaya başlamıştı ve ben babamın da dağılmasını bekliyordum. Bugünlerde değişmeyen tek şeyim Ren'di ve bunu yapabilirdim, onunla birlikte olabilirdim.

-Bütün gün.

İçimin derinliklerinden fışkıran görünmez bir sıvı gibi boğazımda yükseldiğini hissedebiliyordum. Beni boğuyordu. Orada olmadığını biliyordum. Kafamın içinde olduğunu biliyordum. Ama Ren yanımdayken kalbimin sinir bozucu çarpıntısı gibi somutlaşıyordu. Beni boğuyordu ve ben kurtarılmak istemiyordum.

Öpüşmemizi derinleştirdim. Dilim ağzının çatısını okşadı. Kalçalarını bana doğru savurdu, ereksiyonum boyunca sürtündü. Parmakları saçlarımı taradı ve çekiştirdi. Ağzının içine doğru inledim ve aramıza uzanıp bir elini jogger eşofmanımın ve Calvin Kleins'imin altına kaydırıldı. Sikim yumuşak avucunun içinde kayıyordu. Ellerini ereksiyonumun etrafına sardı ve yumruğunun içine doğru ittim. Beceriyordum. Dilim, sikimin ağzındaki hareketini taklit ediyordu. Aramızdaki bir ele uzanarak Göğüs uçları sütyeninin içinden o kadar sertti ki, bir anda çakıl taşları gibi oldular.

Ağzımın içine doğru haykırdı ve ben de onun coşkusunu yuttum. Elleri tişörtümü yırtılana kadar yırttı. Bacaklarını kullanarak eşofman altımı ve boxer külotumu bacaklarımla yarıya kadar itti. Çok istekliydi.

Arkama yaslandım, hızlı bir hareketle pantolonunu ve iç çamaşırını çıkardım ve tekrar öne doğru eğilerek ağzi açık bir öpücük kondurdum.

Bacaklarını. İki parmağımı içine soktuğumda haykırdı. O kadar ıslaktı ki, parmaklarımdan aşağı damlıyordu ve parmaklarım kolaylıkla içine giriyordu.

Islaklığı parmaklarımı kaplayana kadar parmaklarımı kıvırdım. Onları çıkardım, gömleğini ikiye ayırdım ve sütyenini ikiye ayırdım. Çıplak göğüsleri sütyen koptukça zıplayarak dışarı fırladı. O kadar dolgun ve yuvarlak ki, dişlerimi onlara geçirmek istedim.

Onun yerine parmaklarımı tekrar içine soktum, o kadar derine soktum ki sırtını yataktan kaldırdı. Islaklığını topladım, parmaklarımı dışarı kaydardım ve meme uçlarının etrafına yaydım. Ağzım çakıllı tomurcuğa yapıştı ve ıslaklığı emdim. Dilimi üzerinde gezdirerek ısırdım.

Kalçalarını ileri doğru salladı ve amı ereksiyonuma doğru kaydı. Sikim dudaklarının arasından kayıp, başı içine girdi. O kadar dardı ki, beni içine çekti. Sert ve hızlı bir şekilde ileri doğru itmek istedim ama yine de durdum.

Gözlerim kapandı ve "Prezervatif. Komodin." Başını

sallayarak beni şaşırttı. "Biz...?"

"Doğum kontrol hapi

kullanıyor musun?"

"RİA. Ve temizim."

Başımı salladım ve başka bir şey söylemeden içine girdim. Derin ve hızlı hareket etme dürtüsü beni yakaladı, ancak deneyimsiz olması ihtimaline karşı hareketlerimi yavaş ve ölçülü tuttum. Bacağını etrafıma dolayarak, ben tamamen içine girene kadar beni ileri doğru itti.

Hızlanmak için tek ihtiyacım olan buydu. Ben içine girip çıkarken kolları başının yanında duruyordu. Ellerinden birini tuttum ve içine girebildiğim kadar derine iterken onu tuttum. O kadar sıkıydı ki. İçine boşalmak, sonra da onu baştan almak istiyordum.

Boştaki elim vücudunu keşfetti. Meme uçlarını sıktım. Klitorisinin etrafında yavaş daireler çizdim. Kalçalarını sıktım. Belini kavradım ve onu sikimin üzerine daha sert ittim. Aramıza uzandım, ıslaklığını klitorisinden topladım ve başparmağımı ağzına daldırdım, böylece tadının ne kadar güzel olduğunu kendisi tadabilirdi. Bunu bütün gün yapabilirdim. Onun içinde yaşayabilirdim.

Dudakları başparmağıma dolanmış halde boşaldı. İnlemeleri tenimi ısırdı ve doğrudan sikime ulaştı. Başparmağımı ağzından çektim ve dudaklarına bir öpücük kondurarak bizi ters çevirdim, böylece üstüme oturdu. Kalçalarını iki yandan kavrayarak yavaş sevişmeden düpedüz sikişmeye doğru hızlandım.

Daha hızlı ve daha hızlı, G noktasına doğru açılı bir şekilde içine girdiğimde, duvarları etrafımda sıkıştı ve doruk noktam onu takip etti. İçine boşaldım, duvarları

beni sıkıca kavradı. Gözlerim bir anlığına kapandı ve bu anın değerini anlamak için zaman ayırdım.

Babam düşüyordu, ben yükseliyordum ve hayallerimin kızı yanımdaydı. Öne doğru eğildiğini ve alnını alnıma yasladığını hissettim. Gözlerim kapalı kaldı ve onu içime çektim. Vanilya. Çilek. Lanet olası şampuanı seksin baş döndürücü kokusuyla karışmıştı. Onu bütün gün içime çekebilirdim.

"Day, seviyorum-" Sözünü kesti ama ne söylemek üzere olduğunu biliyordum.

Kahretsin, ben de hissettim.

Hayatımda ilk defa kendimi bu şekilde hissedecek kadar özgür hissettim. Yüzünü avuçladım ve gözlerini açıp benimkilere bakana kadar bekledim. "Ben sana aşığım."

"Biz genciz."

"Ne istediğimi biliyorum." "Ben mi?"

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi.

"Evet, sen." Başımı salladı.

"Yapamayız." "Neden?"

"Ben bir Vitali'yim."

Ve ben bir De Luca'ydım. Bu hep aklımda mı kalacaktı? Hayır. Babamı tahttan indirecek ve De Luca'yı gurur duyulacak bir isim haline getirecektim.

Onu da kendimle birlikte kaldırarak ayağa kalktım. "Çok yakında babamın tahtı olmayacak ve önümüzde hiçbir engel kalmayacak."

"Söz mü?"

"Her zaman."

Bu şehvet dolu sis beni bulandırdı ama ne hissettiğimi biliyordum. Onu seviyordum. Onu çok sevmiştim. "Burada olduğun için şanslıyım." Gözlerimi kapattım ve rahatlardım, gardım hiç olmadığı kadar düşmüştü. "Müdahale ettikleri için şanslıyım."

"Ne?" Aramızdaki boşluğu genişletti ve kaşlarını birbirine bastırdı. "Kim müdahale etti? Beni buraya gönderdiler," diye mırıldandı. "Babam tarafından."

Oh, kahretsin.

Çabucak ayıldım. Sis, kirli bir arabanın üzerine yağan yağmur gibi dağıldı. Hayırsever notlarını Cris dışında kimseye anlatmamıştım. Şu an hariç ve onu buraya neden ya da kimin gönderdiğini bile bilmiyordum.

Gözleri beni cezalandırdı, ona gerçeği söylemezsem sonuçlarıyla tehdit etti. Pes etmeden önce onu içime çektim, çünkü evet, bana güvenmesini istiyordum. "Seni buraya baban göndermedi."

Tek bildiğim buydu. Buraya babası tarafından değil, bir sebepten dolayı gönderildiğini. Ona gerçeği söylüyordum ve bana güvenmesini istiyordum.

Başını salladı, yüzü kararlıydı. "Evet, öyle yaptı. Bana buraya gelmem gerektiğini söylediğinde oradaydım." Öfkeli görünüyordu. Kesinlikle kızgın. Güvenini kırdığımı anlamıştım ama beni sevdiğini de anlamıştım. Onu rahatsız eden başka bir şey olmalıydı.

"Şövalye-"

Gözleri yana kaydı, komodine odaklandı ve tekrar bana döndü. "Bana bildiğin her şeyi anlat."

"Yapamam."

Ben hiçbir şey bilmiyordum, o da bana inanmıyordu. Güvenin oluşması çok uzun sürdü ama o kadar çabuk kayboldu ki yakalayamadım.

Boğazı düğümlendi. "Sen bir yalancısın."

"Prenses, lütfen-"

"Sen de ailenin geri kalanı gibisin. Tıpkı baban gibisin."

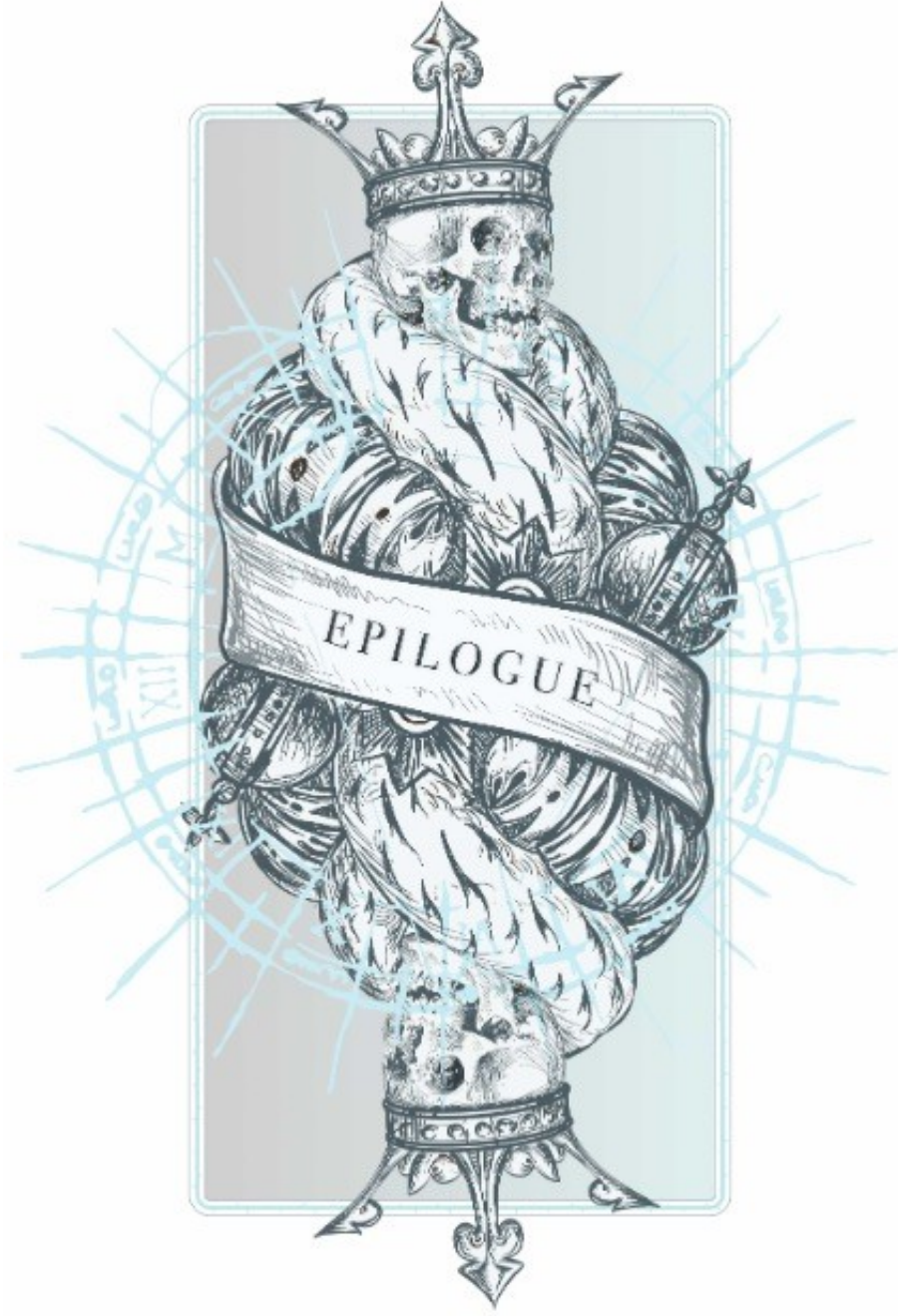
Sadece kızgın olduğunu kendime hatırlatmadan önce gözlerim parladı. Öyle demek istememişti. Bu geçecekti.

Ren'in yüzünü okşadım. "Sen delisin. Bu oka-"

Ben sırt üstü yatana kadar beni itti, o da üstümde durdu. "Ve sen bana ihanet ettin. Bunu bil..." Dizini kaldırdı, böylece acı verici bir şekilde sikime bastırdı, göğsü benimkine bastırdı ve konuşurken dudakları kulağıma sürtündü. "Eğer bana sana ihanet etme fırsatı verilirse, bunu kullanacağım. Eğer hayat bana seni yok etme şansı verirse, bunu yapacağım. Bugün. Yarın. Bundan on yıl sonra. Her zaman intikam isteyeceğim. Ve sen omzunun üzerinden bakmayı asla bırakmayacaksın."

Sonra da kaçtı.

Devils Ridge'i terk etti. Beni terk etti.

“ İhanetinin acısını d i n d i r m e k için onu asla yeterince incitemedim. Ve vücudumun her yeri acıyor.

- VERONİCA ROTH, İSYANCI

Damiano De Luca

Beş Yıl Sonra

"Y

Gülümseme. Bu biraz ürkütücü." Cris demek istediğini anlatmak için bana bir palyaço gülümsemesi gönderiyor. Rahat, sörfçü havası gitmiş, yerine ısmarlama bir takım elbise, keskin bir saç kesimi ve elli bin

Dolarlık Cartier saati.

De Luca sendikasını devraldığım da, onu sadece danışmanım yapmadım. Onu aynı zamanda ikinci patronum yaptım. Hayatımda verdiğim en iyi kararlardan biriydi.

"Gülümsemek çocuklar ve palyaçolar içindir. Abartılır."

Masama bir belge bıraktı ve karşımdaki deri koltuğa oturdu. "Senin ihtiyar bir huzurevine yerleştirilmiş. Kırklı yaşlarının sonunda olduğunu ve diğer herkesin ölüm döşeğinde olduğunu düşünürsek biraz acımasızca."

"Mesele de bu zaten. Oda arkadaşı var mı?"

"En kötüsü."

Angelo için bunun hapisten ya da ölümden daha kötü olduğunu düşünüyorum. Yaşlılardan, mutlu torunların ziyaretlerinden ve lüksten uzak yaşamaktan daha çok nefret ettiği bir şey yok.

Kontrol, kontrol ve kontrol.

"Peki ya istediğim diğer şey?"

Cris gözlerini kaçırır ve sanki her zaman burada değilmiş gibi ofisi inceler. "Hayır."

"Hayır mı?"

"Hayır, onu bulamadılar. Kız gitmiş. Hayaletlenmiş." Tereddüt ediyor ve söyleyeceklerinin hoşuma gitmeyeceğini biliyorum. "Belki de onu bulmaya çalışmayı bırakmalısın."

"Ya da belki daha çok denemeliyim."

Ren beş yıl önce odamı terk ettiğinde, Devils Ridge'i tamamen terk edeceğini düşünmemiştim. Sadece bir Vitali'nin yapabileceği gibi ortadan kayboldu. O zamandan beri onu bulmak için ne kadar uğraşıysam da başaramadım.

"Bazıları bunu ürkütücü olarak yorumlayabilir."

O haklı, elbette.
Bunu ikimiz de
biliyoruz.

Her zaman istediğimi söylediğim her şeye sahibim. Angelo tahttan indirildi. Onu zamanından çok önce bir huzurevine attım. De Luca ailesini ben yönetiyorum, herkes mutlu ve geliyoruz. Hayırsever ortadan kayboldu. Artık puro yok. Mesaj yok. Talimat yok.

Her şey yolunda.
Mutlu olmalıyım.
Ama değilim.

Çünkü Ren benimle eğlenmek için burada
değil. "Ben sadece-"

"Sen benim en iyi arkadaşımsın, Damian. Sana bunu söyleyebilecek pozisyonadaki tek kişi benim. Bırak gitsin. Seni terk etti. Devils Ridge'i terk etti. Mafyayı terk etti. Bu hayatı istemiyor ve bu onun seçimi."

"Daha fazlası var. Olmak zorunda."

Babasının onu buraya göndermediği gerçeğini sır olarak sakladığım için çekip gitmezdi. Bu bir güven ihlaliydi, evet, ama bu ilişkiyi bitirmemeliydi. Bizim için değil.

"Babamın hapse gönderildiği zamanı hatırlıyor musun, bana onu bırakmamı söylemiştin. Onun ölü bir ağırlık olduğunu?"

"Bu aynı şey değil." Yan tarafa bakıyorum ve duvardaki bir resim çerçevesine bakıyorum. Bir alıntı.

***Yanlış insanlar hayatınızdan çıktığında,
doğru şeyler olmaya başlar.***

De Luca sendikasını devraldığım da Cris bana bunu almıştı. Angelo'yu kastettiğini sanıyordum ama şimdi Renata'yı mı kastettiğini merak ediyorum.

Görüş alanımı takip ediyor. "Öyle değil mi? Hâlâ ona saplanıp kalmışsın ve onu bırakmadan mutlu olamazsın. O yüzden, lütfen, bırak gitsin, dostum. Ne kadar sürecek? Beş yıl daha mı? Elli mi?"

Asla deneme.

Masamın üzerindeki deve kemiğinden yapılmış, geçmişin bir yadigârı olan çantayı izliyorum. "Tavsiyeniz dikkate alındı."

Başını sallar, ayağa kalkar ve bir veda mesajıyla ayrılır. "Bırak onu gitsin."

Ve o haklı.
Yapmalıyım.

Renata Vitali

T Zil çaldı ve öğrencilerim birbirlerinin yanından koşarak dışarı çıktılar. "Yürüyün, koşmayın!" Onlara bağıyorum. Faydası yok. Hala kaos var.

Diğer ikinci sınıf öğretmenlerinden biri olan Sally kafasını kapıdan içeri uzatıyor. "Bazı öğretmenlerle bu akşam bir şeyler içmeye gidiyoruz. Sen de gelmek ister misin?"

Başımı salladım. "Hafta sonu için anneme gidiyorum." "Emin misin? Seni hiç dışarıda gördüğümü sanmıyorum."

Çünkü ben dışarı çıkmıyorum. Öğretmenlik yapıyorum. Evde kalıyorum. Kağıtlara not veririm. Kitap okurum. Dışarıdan yemek ye. Banyo yap. Bir kadeh şarap iç. Yatağa git. Uyan. Sonra, ertesi gün hepsini tekrar yap.

Ona gülümsüyorum. Zoraki bir gülümseme ama onun bunu bildiğinden şüpheliyim. "Üzgünüm, Sally. Annem kız kıza bir hafta sonu için yalvarıyor."

"Çok fazla çalışıyorsun. İki yıldır burada çalışıyorsun ve bir kez bile ara verdiğini görmedim. Bu sağlıklı değil."

"Endişenizi takdir ediyorum ama iyi olacağım."

Gözleri kararsız bakıyor. Belki de saçmalıklarımı anlıyor ama bir şey söylemiyor. Küçük Connecticut kasabasındaki insanlar kendi içlerine kapanıktır. Rahatsız edici sorular soracak ya da bana zorluk çıkaracak tipler değiller. Dikkat çekmemeye çalışırken bu iyi bir şey.

Connecticut'tan anneme olan yolculuk kısa sürüyor. Majesteleri Gaspard beni gülümseyerek karşıyor ve annemin satranç tahtasının başında oturduğu kütüphaneye götürüyor. Karşısına oturduğumda taşlara bakıyordu.

"Merhaba, sevgilim."

"Hey, anne. Sen-"

"Fotoğraflarını aldın mı? Evet, aşkım. Bir sorunun var." Bana bir zarf uzatıyor, tek kelime etmeden alıyorum. "Bu son kez."

"Ama-"

"Aması yok, Renata. Ya yoluna devam edersin ya da geri dönersin, ama seçimini yapmalısın yoksa senin yerine ben yaparım."

"Peki." Bana yardım etmeyecekse, kendim yapmanın bir yolunu bulabilirim. "Bu resimleri nasıl buluyorsun?" Resimleri zarftan çıkarıp onlara bakıyorum.

Klasik gözetleme fotoğrafları.

Yakın çekim yapıyorum. Damian bir arabadan iniyor. Dünyaya çok kızgın görünüyor ve neden başka kimsenin fark etmediğini merak ediyorum. Neredeyse onu kurtarmak istememe yetecek. Neredeyse.

"Bir arkadaşım var."

"De Luca bölgesinde mi?"

"Vitali hakkında soru soramazsın. Bu hakkından vazgeçtin." Sabırlı gülümsemesi beni yatıştırmak için çok az şey yapıyor, özellikle de mafyadan neden ayrıldığımı anlamaya bile başlayamadığı için. "Ya mafyadan çıkarsın ya da çıkmazsın, Renata. Seni çıkarmak için çok uğraştım."

Gözlerim kapandı. Gittim çünkü bu dünya nefret ettiğim her şeyi barındırıyor. Parçalanmış çocukluk. Her zaman yalnız olmak. Angelo De Luca ve onun aptal Ludovico De Luca resminin beni Devils Ridge'den kovmasına izin vermek.

Gözlerimi açıyorum ve bakışlarıyla buluşuyorum. "Ve bunun için sana teşekkür ederim."

Başka bir Vitali eşi bu güce sahip olamazdı, ama Maman gittiği her yerde arkadaş ediniyor. Her Vitali'nin eşiyle arkadaş.

Vitali güçlü bir adam ve babam annemin onu terk edeceğinden o kadar korkuyor ki onu bir dereceye kadar dinliyor.

"O zaman yoluna devam ederek bana gerçekten teşekkür et. Senin için doğru olanı yap, Renata. Hayatına devam edebilir, geleceğe bakabilir, öğretmenlik işinde başarılı olabilirsin. Öğrenmeyi ve eğitimi sevdiğini biliyorum. Mutlu olmalısın."

"Öyleyi
m."

Değilim.

Yalanlarımın ardını görüyor, gözleri çok anlayışlı. "Değilsin. Sorun değil. O senin ilk aşkın Renata. İlk aşklar her zaman diğer herkesi kıyasladığın aşklar olacaktır. Her gün kalbinde yaşayacaklar ve sen ne kadar hayatına devam ettiğini düşünürsen düşün, onlar her zaman senden bir parça olacaklar. Sizin için, bir kütüphaneye her adım attığınızda ve orada paylaştığınız anıları hatırladığınızda. Ne zaman haberlerde Teksas'ı duysanız ve onun şu anda ne yaptığını merak etseniz. Milyonlarca küçük tetikleyici. Milyonlarca küçük şey. Ve eğer tek bir şey olsaydı, onu gömebilirdiniz. Ama milyonlarca küçük şeyi gömemezsin, Renata. Dünyada sadece bu kadar yer var."

"Bunu nereden biliyorsun? Böyle hissettiğimi nereden biliyorsun?"

"Eğer böyle hissetmiyorsan, o zaten senin ilk aşkın değildi." Masanın öbür ucuna uzanıp elimi sıktı. "Seni seviyorum Renata. Senin için en iyisini istiyorum. Ya ona geri döneceksin ya da hayatına devam edeceksin. Bu iki arada bir derede kalma hali sağlıklı değil."

İkimiz de birbirimize yalan söyledik. Birbirimize tekrar nasıl güvenebiliriz? Güvenmek bedava bir dolumla gelmiyor ki. En büyük korkum Damian'a gidip beni artık istemediğini söylemek. Teksas'a uçmayı ve onu hayal kırıklığına uğratan başka biri olmadığımı inanması için ona yalvarmayı her düşündüğümde bu korku beni ele geçiriyor.

Zayıf olma.

Sen bir

Vitali'sin.

Vitaliler korku hissetmez.

Anneme "Ona geri dönemem" demeden önce Papa'nın mantrasını kafamda iki kez tekrarlıyorum.

Elimi bıraktı. "O zaman devam et."

O kadar kolay değil, ona söylemek istiyorum ama dilimi ısııyorum. Cevaplarını duymak istemiyorum. Onun mantığıyla yüzleşmek istemiyorum.

Bunun yerine cesaretimi toplayıp anneme, "Devils Ridge'deyken Damian oraya gönderildiğimi söyledi," diyorum.

Ona Devils Ridge'de olan neredeyse her şeyi anlattım - Damian'a aşık olmak, Angelo'yu savuşturmak ve Damian'ın odasında Ludovico De Luca'nın resmini bulduktan sonra kaçmak için kavga numarası yapmak. Ama kavganın ayrıntılarına hiç girmedim. Çok acı vericiydi.

Kaşları birbirine yaklaşıyor. "Öyleydin. Bunu konuşmuştuk. Seni oraya baban gönderdi. Seni ziyaret etmemi ya da seninle iletişime geçmemi yasakladı."

Başımı sallıyorum. "Ama neden dinledin?"

Pişmanlığı masanın üzerinden kalbime doğru süzülüyor. Maman'ı suçlu hissettirmek, başıboş bir köpek bulup onu bir çukura bırakmak gibi bir şey. Bunu yapamazsın.

Başını eğip aramızdaki satranç taşlarından birine bakıyor. "Dinlersem seyahatini kısa kesip bana dönmene izin vereceğini düşündüm."-Dinlemedi."-"Pek çok pişmanlığımdan biri."

"Ama Damian oraya gönderildiğimden bahsetti. Babam tarafından gönderilmediğimi ima etti. I-" Gözlerine bakıyorum. Gözyaşlarının eşiğindeler ve eğer zorlarsam ağlayacağını biliyorum. Asla zorlamamamın birçok nedeninden biri. Derin bir nefes alıyorum, sonra geçmiş olabildiğince dışarı atıyorum. "Bu konuyu açtığım için özür dilerim. Seni üzdüğünü biliyorum."

"Ah, bebeğim." Ayağa kalkıyor, küçük masanın etrafında dönüyor, önümde diz çöküyor ve iki elimi tutuyor, kendimi yeniden çocukmuşum gibi hissettiriyor. "Seni seviyorum Renata. Senin için endişeleniyorum. Damiano De Luca'yı istemekten vazgeçmelisin. Onun gitmesine izin vermelisin."

"Söyleyeceğim," diye yalan söylüyorum, çünkü Maman'ın güvenini kırmayı ona bırakamayacağımı itiraf etmeye tercih ediyorum.

Damian'ı sevmek siper savaşıdır. Derine kazmak, sonra da tırnaklarınızla kazıyarak çıkmaktır. Ama bazen çıkış yolu olmadığını kabul etmeniz gerekir.

Daha fazla Damian ve Ren ister misin?
Damiano De Luca Kindle Unlimited'ta ücretsiz!
Özel bir örnek için sayfayı çevirin!

Chloe, seni her gün  zl yorum. Bu duyguyu -bu i  parçalayıcı, yoksun varoluşu- kelimelere dökmeye çalışıyorum. Ama yapamıyorum. Kelimeler yok. Her saniye seni  zlemekle geçiyor. Her dakika, sen burada olsaydın ne yapıyor olacağımızı, ne kadar mutlu olacağımızı d   nmele geçiyor. Geçen zaman ne olursa olsun. seni hep özleyeceğim. Seni her zaman seveceğim.

Rose, Bauer, siz iki baş belası. Bana eşlik ettiğiniz için; kuyruk sallayan, öpücükler dağıtan, delicesine sevimli iki yavru köpek olduğunuz için; beni koşulsuz sevdiğiniz için teşekkür ederim. Ben de ikinizi seviyorum.

L, sanırım sen iyisin. (; Ava,

seni kaçık.

Leigh, bu konudaki yardımın için, annem olduğun için, böylesine çılgın bir sektörde bir dayanak noktası olduğun için teşekkür ederim.

Desiree, sana çok minnettarım. Sen bir cevhersin. Nadir bulunan bir şey. Benim için yaptığın her şeyin benim için ne kadar önemli olduğunu anlatamam.

Jayvin, ben işe gömüldüğümde köpeklerle vakit geçirdiğin için teşekkür ederim. Gelmiş geçmiş en iyi kardeş!

Heather, her zaman yanımdasın. Bana ağlayabileceğim bir omuz veriyorsun, Konuşacak, ilişki kuracak biri. Sen harika bir insansın ve daha da iyi bir arkadaşsın. Sana sahip olduğum için şanslıyım.

Bazen insanlar hayatınıza girer ve sizi gafil avlar. Bu sensin, Heidi. Hem için hem de dışın muhteşem ve seninle her konuştuğumda durup hayatımda olduğun için ne kadar şanslı olduğumu düşünürken buluyorum kendimi.

Arkadaşım olmak için zaman ayırdığınız, kariyerime yatırım yaptığınız, beni önemseddiğiniz ve yanımda olduğunuz için teşekkür ederim.

Yöneticilerim Krista, Brittany ve Amanda'ya. Siz üçünüz birer cevhersiniz. Aklımı başımda tutuyorsunuz. Beni güldürüyorsunuz. Hayatımda olmanız hafife almadığım bir şey. Sizi takdir ediyor ve seviyorum çocuklar.

Blog yazarları! İster geleneksel bir blog yazarı, ister Facebook blog yazarı, ister IG blog yazarı ya da ara sıra yorum yapan biri olun, çalışmalarımı desteklemek için zaman ayırdınız. Kariyerimi canlı tutuyorsunuz. Beni özel hissettiriyorsunuz. Asla yapamayacağım

Size ne kadar müteşekkîr olduğumu gösterebilirim ama hepinizin kalbimde özel bir yeri olduğunu bilin.

Ve son olarak ama kesinlikle en az değil, siz okuyuculara teşekkür ederim. Beşinci kitabım. BEŞ! Bu benim için çok çılgınca ve sizden daha fazla teşekkür etmem gereken kimse yok, okuyucularım. Sizler olmadan yazar olmak mümkün değil.

XOXO,

The image shows a handwritten signature in blue ink that reads "Parker". The signature is written in a cursive, flowing style. To the left of the signature, there are two small heart symbols, and above the end of the signature, there is one more small heart symbol. The hearts are also drawn in blue ink.

Parker S. Huntington Orange County, Kaliforniya, ABD'den. Riverside'daki California Üniversitesi'nden Yaratıcı Yazarlık alanında lisans derecesine sahiptir ve şu anda Harvard Üniversitesi'nde Yaratıcı Yazarlık ve Edebiyat alanında Liberal Sanatlar Yüksek Lisansı yapmaktadır.

Chloe'nin gururlu annesidir ve Bauer ve Rose adında iki yavrusu vardır. Ayrıca altı yıllık erkek arkadaşıyla birlikte yaşıyor - gerçek hayattaki alfa erkeği, kitap erkek arkadaşına layık iri yarı bir adam.

“

Bizi yücelten bir aldatmaca, bir dizi alçak hakikatten daha değerlidir.

- MARINA TSVETAeva

Damiano De Luca

Şimdiki Zaman

L Yalancıların sayısı onda birdi. İyi yalancılar daha nadirdi. Ama en iyi yalancılar, başkalarına olduğu kadar kendilerine de yalan söyleyenlerdi. Yanımdaki kadın bir yalancıydı. Genelde insanları iyi okurum, ama

hangi kategoriye girdiğinden emin değildim.

Ariana De Luca koltuğunda kıpırdandı, bu hareket eğitimsiz bir göz tarafından fark edilmeyebilirdi. Onun rahatsızlığından keyif alırken sessizliğin bir an daha uzamasına izin verdim. Ahşap sütun kalçalarımıza batıyordu ama rahatsızlığının kaynağının bu olmadığını biliyordum.

"Seni rahatsız mı ediyorum?"

Ne de olsa bir cenazedeydik, bu yüzden sesimi alçalttım ve gözlerimi Giovanni Romano'nun ölen ikizi Vincent için muhtemelen dokunaklı bir methiye okuduğu yere diktim. Bunu bilemezdim. Aynı Giovanni'nin etrafta sorup durduğu kadın yanımda otururken dikkatimi vermek zordu.

"Hayır." Sesi kırılmamıştı ama konuşmayı da hoş karşılamıyordu.

Sırıışımı bastırdım, ortalığı karıştırmayı seven yanımlı bastırdım. Gerçekten de, soyadıyla Romano bölgesine girerek ortalığı karıştıran Ariana De Luca'ydı. İki ailenin de fark etmeyeceğini mi sanıyordu?

Aramıza sessizlik yayıldı, şüphesiz bu onun rahatsızlığını artırıyordu. Yanımda otururken onu inceledim. Ona bakmak genç bir ninenin resmine bakmak gibiydi. Lanet olasıca tekinsiz. Aynı İtalyan yüz hatları. Koyu renk saçlar. Yüksek elmacık kemikleri. Kalkık burun.

Küçük Tessie Romano, yol boyunca birkaç tur atarak aramızdaki koltuğa doğru ilerledi. Babam burada olsaydı, küçümseyerek bakardı. Bana kalırsa, buradaki herkes onun yokluğu için bana teşekkür edebilirdi - her ne kadar De Luca tahtına giden yolumda kan lekeleri olsa da.

Tessie'nin küçük bir gülümsemesine izin verdim. "*Ciao, piccola. Come ti senti?*" Ariana kaskatı kesilince aklıma İtalyanca bilmediği geldi. Çünkü

Kadınları kızdırmak gurur duyduğum bir uzmanlık alanıydı, dilimde devam ettim, "Amcan iyi bir adamdı. Onu özleyeceğiz."

Tessie bana döndü. "*Grazie, Damiano.*" Kasvetli gözleri ani bir gülümsemeye kısıldı ve yanından geçen esmer bir kadına el salladı.

Sikeyim. Ben.

Hayır.

Böyle bir şey olmayacaktı.

Şok dalgaları kan dolaşıma karıştı. Esmer kadın döndü ama ben onun kim olduğunu zaten biliyordum. Beni terk etmeden önce söylediği sözleri hatırladım. İntikam sözü vermişti ve ben de sabırla bekliyordum.

Renata Vitali hâlâ her zamanki sirendi, sadece farklıydı. Şişeden çıkmış sarışın gitmiş, yerine yıllar önce doğal rengi olduğunu itiraf ettiği kestane rengi dalgalar gelmişti. Dolgun dudaklar, yakut kırmızısı ile ahududu pembesi arasında bir tonda, aynı "gel beni becer" tonundaydı. Warren Buffet'ın banka hesabından daha kalın kirpiklerle çerçevelenmiş, yarı bal, yarı bakır, baştan çıkarıcı gözler. Buradaki aşırı makyajlı kadınlar denizinde, onun hâlâ yüzünü çıplak bırakacak kadar rahat olması dikkatimi çekti.

Gittiğinden beri, zengin kızı eşofmanlarını yırtmaçlı, kalem etekli, vücuda oturan siyah bir elbiseyle değiştirmişti. Sarhoş ediciydi. Zehirliydi. Öldürücüydü. Eski püskü kotu ve kapüşonlu tişörtüyle bile dikkat çekiyordu. Asla bilerek yapmazdı. Ama *bu... bunun bir amacı vardı.*

Onu tekrar görmek için yıllarca beklemiştim ve şimdi gördüğüme göre, kalmasını mı yoksa gitmesini mi istediğimi bilmiyordum.

"Tessie, seni özledim." Gözlerimle buluştuğunda gülümsemesi düzleşti.

"D." Kızın D'si.

Bana bu lakabı yıllar önce vermişti ve toplum içinde hâlâ kısaltarak kullandığı için minnettardım. Küçük merhametler.

Ariana başladı, ki bu haklı bir tepkiydi. De Luca ailesinin yeni reisiydim. Pek kimse benimle aynı tonda konuşmaya cesaret edemezdi ama Ren sıradan biri değildi. Hatta ben dâhil bu odadaki herkesten daha fazla güce sahipti. Bu ona yakışıyordu. Kahretsin, ona yakışıyordu.

Ona "Şövalye" demeyi düşündüm ama bu, ayrı geçirdiğimiz yaklaşık on yıl için fazla samimi bir ilk selamlamaydı, bu yüzden nefret etmeyi sevdiği lakabında karar kıldım. "Sizi görmek güzel, Prenses."

Dürüst olmak gerekirse, o bir prenesti.

Bir mafya prensesi.

Tessie'ye veda edip onu kilisenin yan tarafından takip ederken Ren'in gözleri kısılmış, her nefesimi takip ediyordu. Farkında olmasam da her zaman Ren'i takip ettiğimi unutmamıştım.

Güç kokuyordu. Onu küçük siyah bir elbise gibi giyiyor, teninin her lezzetli santimini sarıyordu. Dünya çapındaki sendikalar pahalı ve ölümcül savaflara girdiğinde, Vitali ailesi barış görüşmelerini yürütmek üzere seçilmişti. Sonra da mafya dünyasının hükümeti oldular. Yeraltı dünyasının en güçlü ailesi. Renata bu gücü çok iyi kullanıyordu.

O zamanlar gücünü saklamak için elinden gelen her şeyi yapmışken, onun bu yönünü herkesin içinde görmek garipti. Çoğu erkek kendilerinden daha zeki, daha güçlü ve daha *iyi* olan kızlardan hoşlanmazdı. O sersemeler için neredeyse minnettar olacaktım.

Bu zihniyet Ren'i lisenin ilk ve son yıllarında bekar tutmuştu. Şimdi öyle olmadığını tahmin ediyorum. Yüzük parmağına baktım, karnımda açılan delik büyüklüğünde bir taş duruyordu. Bakışlarımı parmağında takip etti, sonra çenesini kaldırdı ve kaşlarını çatı.

Bakışlarına karşılık verdim. "Gördüğüm kadarıyla her zamanki gibi özür dilemeyen ve meydan okuyan."

"Yüzük taktığım ve onu sen takmadığın için mi?" Kollarını kavuşturdu ve o lanet yüzük ışıktaki parlarken benimle alay etti. "Şovenist saçmalıklarını kendinden geçecek bir genç kıza sakla."

Yaptığı kelime oyunu gözümünden kaçmadı. Tavrı da öyle. Ren'le bu tartışmayı kazanamazdım, bu yüzden denemeye zahmet etmedim. Kapıya doğru uzandım, De Luca'nın başının cenazeyi kaçırmasının kabalık olduğundan yüzde yüz emindim. Vitali temsilcisinin -hâlâ *onun* olduğuna inanamıyordum- cenazeyi kaçırması ise muhtemelen bin kat daha kötüydü.

Kapı kilitliydi. Daha sert çektim. Hâlâ kilitliydi. Dar giyimli bir süper kahraman olmayı ve kapının metalinden geçmeyi hiç bu kadar istememiştim.

"Siktir."

Gözlerim Ren'e kaydı ve onun ne kadar sakin olduğuna dikkat kesildim. Bu kadar sakin ve soğukkanlı olması beni her zaman sinirlendirmişti. Onu odamı karıştırırken yakaladığım zamanki gibi. Ya da birkaç dakika sonra telefonumu yankesmesi gibi.

Kollarımı kavuşturdum. "Bunu sen mi planladın?"

"Kendini övme, Da-" Sözüünü kesti ama ne söylemek üzere olduğunu biliyordum.

İyi olduğumuzda o Şövalye'ydi, ben de Gündüz. Kötü olduğumuzda, o Prenses'ti, ben de Genç Kız.

Söylemeye gerek yok, o genellikle Prenses'ti, ben de genellikle Küçük Hanım.

Uzaklaşmaya başladım, kilisenin önüne doğru ilerliyordum. Ruhumun işgal ettiği beden sanki benim değilmiş gibi, kendimi dengesiz hissetmeme neden oluyordu. Birbirimizden yaklaşık on yıldır uzaktaydık ama her nasılsa bir anda eski halimize geri dönmüştük.

"Genç kız!"

Hayır.

Aklından bile geçirme.

Yürümeye devam et,

Damian.

Arkamı döndüm. "Burada ne işin var senin?!"

Gittiğini sanmıştım. Sadece bir Vitali'nin ya da Asher Black gibi birinin kaçabileceği gibi mafya dünyasından kaçmıştı. Benim genişleyen radarımdan uzak durarak iyi bir iş çıkardı.

Sikeyim. Göğsüm inip kalkıyor, her nefes bir öncekinden daha ağır geliyordu. Aramızdaki kırık cam dağını daha da büyütecek bir şey yapmadan önce gitmem gerekiyordu.

Her zamanki gibi sakın, dikkati bana dönmeden önce sokağın karşısına fırlayan bir kediye kaydı. "Vitali ailesini temsil ediyorum."

"Sizi sekiz yaşındayken yatılı okula gönderen aile mi?"

Kollarını kavuşturdu. "Annem yakınlarla taşındı."

Onu görmezden geldim. "Seni De Luca bölgesine gönderen ve on dört ay boyunca orada bırakan aynı aile mi?"

Evet, insanları De Luca bölgesinde yaşamaya göndermenin sendika çevrelerinde ceza olarak kabul edildiğini biliyordum. Ne de olsa bir zamanlar ne olduğumuzu biliyordum. De Luca ismi Beş Sendika'nın üzerinde bir lekeydi. Babamın dengesiz davranışlarından, büyük büyük büyükbabamın büyük büyükbüyükbabamı öldürdüğü meşhur hikayeye kadar, yazarların daha sonra öldürmek amacıyla korku filmlerine attıkları ekstra karakterler gibi gülünç bir durumdaydık.

Aileye daha iyi bir itibar kazandırmaya çalışıyordum ama henüz yapmadığım bir şey üzerine itibar inşa edemezdik. Bir kötü iş, milyonlarca iyi işi mahvetmeye yeterdi. Ne yazık ki De Luca topraklarındaki yollar kötü eylemlerle döşenmişti. Kötü kararlardan oluşan tuğlalar, kanla harçlanmıştı. Kötülükleri dengeleyecek kadar iyilik yapabileceğimden emin değildim.

Vincent Romano'nun cenaze törenine katılmak üzere New York'ta bulunmamın pek çok nedeninden sadece bir tanesi. Bir de adama gerçekten saygı duyuyordum ki bu çoğu insan için söyleyebileceğimden daha fazlasıydı.

Ren omuzlarını dikleştirdi ve çenesini kaldırdı. "Babamın kendine göre sebepleri vardı." Başparmağı o rahatsız edici taşı parmağının etrafında, tek amacı endişesini bana aktarmak olan gergin bir kene gibi döndürdü. Oysa ben onun kene olmadığını, endişeleri varsa bile onları göğsüne ateşten daha yakın tuttuğunu biliyordum. Ne de olsa Renata bir Vitali'ydi ve anaokulundan itibaren vücudundaki tüm kusurları eğitmişti.

"Babamı ve onun ellerini mi karıştırdılar?!" Nefesimi içime çektim ve küfrettim. Banyoda olanların yasadışı olmadığını biliyordum ama o benim bildiğimi bilmiyordu. "Bu yersizdi. Özür dilerim."

Ve yine de hiç etkilenmedi. Onu daha iyi tanımasaydım, bir sosyopatla karşı karşıya olduğumu düşünürdüm.

"Duygularını kontrol edemiyorsan, bunun için çocukça davranışlarınla bana eziyet etmeyi içermeyen tedaviler var. Bu hafta sonu için bir ateşkes önerecektim ama şimdi bunun pek bir anlamı olmadığını görüyorum." Sanki yanından geçip gidebileceği aşırı istekli bir köpekmişim gibi etrafımda dolandı. "İzin verirsiniz, katılmam gereken bir cenaze ve temsil etmem gereken bir isim var." Ön kapıya doğru attığı her adımda topukları tıkırdıyordu.

Tıpkı beni terk ettiği o geceki gibi, özür dilemiyordu.

Tıpkı o geceki gibi, arkasına bakmadı.

Tıpkı o gece olduğu gibi, her adımda kalbimi kaldırıma bulaştırdı.

Ve tıpkı o geceki gibi, hala onu istiyordum.

[Okumak için buraya tıklayın!](#)